

Паралелі

1.

Прокинулась від жаху, що морозив груди. Такий біль! Стукотіло в скронях, навколо потемніло... Біда й безвихідь... Туга, яка на частини розірвала світ. Нема сенсу ні у чому. Як жити далі та навіщо?

Біла кімната в лікарні. На ліжку лежить він. Підключений апарат... Все...

Я в білій одежі. Схопилась за голову, розвернулась, вікно відкрила... Світ не наш: дорога шириною в п'ятдесят метрів відмежована від десятиметрових тротуарів півметровими кам'яними бордюрами з лискучими вкрапленнями. Все сіре. Холодно, серце щемить пусткою... Вилізла через вікно, побігла... Куди? Не знаю, втікаю від себе. Ця втрата досконвіку, – назавжди! Куди біжу? Що там знайду, крім болю?

Все, не змогла я більше бути свідком. Повернулася сюди, в свою сім'ю... Коханий спить... Прокинувся: «Доброго ранку!» Заварює чай. Троє діток нараз мене кличуть, завертіли... Я відмахнулася від того, що накопилось. Потім забула...

Минуло три місяці... Повертаючись з покупками додому, знову побачила її. В нас зима і там зима. Вона стояла перед скляною стіною і тихо дивилась на засніжену галявину перед доглянутим парком. Не дихала наче, досі не відійшла. У білому знову. Крижана – ні сліз, ні емоцій. Її нема, все байдуже...

В домі розкішно, простора зала. Та їй це не важливо. Не тим жила – його нема...

Що це за звук? Машинкою синочок бавиться. Це ж мій!!! Тільки молодший на сім років. Невже і наші діти з нами всюди? А чому вік не той? Минулий час?

Він щось питає, вона мовчить... Переглядає спогади: як грали з ним у футбол на цій галявині, що така холодна зараз. Не тут вона. А синочок? Він тут! Ти йому потрібна. Кличу...

Вона присіла, пригорнула його. Дитятко притулилося. Схопив маму за руку, не відпускає. Боїться, аби знову не покинула тут самого. Страшно йому, та мовчить...

Що я бачу! Вона вагітна... з моїми близнятами, котрі померли в нашому світі! Ангелята мої. Це той час, і старшенький був такого ж віку... Ох, а якщо вона в своєму горі їм життя не зможе дати? Хлопчик і дівчинка... Вони живі!!! Навіщо мені це показали? Чи можу щось зробити для них?... Не хвилюйся... Думай... Все не даремно...

Ким був її коханий і чому помер? Питання – відповідь... Ні, це не слова, а ціле дійство відразу.

Професія не нашого простору. Він захищав тих, кого ображали, – охоронець тіл, щось таке.

За злодієм погнався, котрий у жінки вирвав сумку з рук... А той вистрілив.

А звідки ж злодій той, якщо тут усі багаті? Хотів керувати людьми без їхньої згоди, його прогнали. Розгнівався і тепер робить що заманеться, часом краде... Утік.

А якби впіймали? Там нема в'язниць... Що зробили би?

Спочатку психологи вводили б у транс рівномірними звуками. Потім виганяли б звірів, що вп'ялися в його свідомість... Звіром тут називають паразитарну думку, яка накопичує в собі енергію та перетворюється на ментального вампіра, а за тим змушує людину шкодити іншим. Люди притримуються розуміння, що ціль має кілька шляхів досягнення і штучним способом на кшталт гіпнозу стирають насильницькі упередження.

... Вона прийняла душ. Дивиться на живіт у дзеркало. Спокійна, але дітки сумні. Я їх обіймаю подумки. Нехай хоч так... Пальчиками переплелись... Може відчули?

Перша моя хмикнула. Про що подумала? Не відчуваю. А може відступитися? У нас своя сім'я, не вистарчить мене на всіх... І так не реагує... У нас же є в майбутньому богиня справжня – та, що вже пройшла всі випробування земних утілень? Де вона? Чому не тут, не з нами?... Де ти?

Розкішна кімната. Все, як я б хотіла. Вишукана шафа молочного відтінку з фарбами, полотнами, засоби для рукоділля та декору... Книжки, підсвічники. Поряд з круглим столиком стоїть м'який диван. Вітер коливає легку тюль... Відкриті двері на терасу. З неї видно безкрайне спокійне море і чутно спів косаток. Тепло. Різнобарвні квіти на мармурових підставках...

І тут – вона. Посміхається. Висока – два з лишком десь. Довга темна коса... У білому легкому платті до щиколоток. Спокійно так... Здається недосяжною, та добротою і розумінням віє. Їй все відомо. Не може втручатися сама, бо це суперечить плану індивідуального розвитку. Заспокоїла. Знає вже, що зможу... Я не одна... Нас армія. Тільки її потрібно об'єднати у зусиллях.

– Не бійся подорожувати, – чую її думку. – Ось ангел твій.

Повертаюсь, кучерява дівчина сміється... Це також Я? В перехідному періоді – після закінчення ланцюга утілень в моїй паралелі та очікуванні до об'єднання всіх паралельних дублерок у єдиний образ богині. О, то я не одна!.. Дякую вам.

Думай... Що спільного між нами? Діти. Двох наступних у неї вже не буде від того ж чоловіка. В мене нема тих двох, яких вона носить... Наші діти живуть наполовину тут і там. Мої наступні не будуть підтримуватись своїми двійниками з тієї паралелі. А двійнята не отримають сили звідси... Покоління слабшає?

Треба шукати, хто з паралельних Я вбиває силу наших дітей чи не дає їм народитись... Це відбивається по всіх паралельних гранях... Може надто ображається на чоловіка, а то й покинула... Або й у пастці та не може вирватись. Гинуть кохані, не народжуються діти. Пошукаю...

А знайду, то що буду робити? Не відаю... Казала моя вища не боятись...

Ні, я не буду поспішати. Завтра зранку вирішу. Може, насниться підказка...

Та не прийшлося мені лягати, щоби взнати як діяти далі. Я готувала вечерю. Подумки побачила, що опинилась там, де вже була уві сні шість-сім років тому.

Планета незнайома. Сіро-жовті голі гори. Найвищі дві скали мають форму навислих карнизів з витесаними на них дивними фігурами, подібних на слонів – однаковими. Величезні, десь як п'ятиповерховий будинок. Я наче у повітрі над ними. Що тут роблю? Озирнулась і побачила свою Першу.

– Я вже була тут? – питаю, – знайоме місце.

– Тоді для тебе був той час, що для мене зараз.

– Ми в минулому?

– Ні, тут немає часу. Все одночасно.

– Як звати тебе?

– Гіра. Гірина.

– Я Галина. Коли ти хмикнула перед дзеркалом, то бачила мене?

– Відчула. Зрозуміла, що хвилюєшся за дітей. Дякую за підтримку. Мені було вдосталь, аби повернутись... Чим займаєшся зараз у фізичному тілі?

– Чищу моркву. А ти? Сина нагодувала?

– Я з ним прилягла, присипаю. А їсти нам привозять.

– Ви харчуєтесь покупною їжею?

– Ні. У нас не готують, коли в горі. Тільки щасливі і спокійні це роблять. Тим, хто в смутку, привозять. Таке лікування.

– Хто платить?

– Ніхто. Це суспільний кошт від перевиробництва. Допомагаємо всім.

Я була здивована, але виду не показувала. Не хотілось порівнювати їхню реальність з нашим світом.

Я: – Гм, пречудово... А чому ми саме тут, перед слонами?

– Це наші творіння.

– ??? ...Не пам'ятаю...Добре, як ми зробили скульптури?

– Думками, які дублювалися в ідеальному спів падінні. Тут точка злиття наших душ в єдиний образ.

– Ух ти! Як ми синхронно постарались... Довго ми збиралися? Вибач, я не розумію, тому плету дурню...

– Я відчуваю твій стан...Після закінчення життя фізичного тіла наші окремі душі чекають на збір всіх дублерів, які ще продовжують іспити у своїх реальностях. Наш дух об'єднує весь досвід і хиби паралельних граней...Коли в наступному житті знову буде розпорошуватись на 72 образи, то в них буде однаковий рівень старту для подальшого розвитку... Зрозумій, – все, що ти

робиш, поділитися на 72, і все, що думала котрась з наших дублерок припишеться нам також...

– Гіро, я не розумію різниці між душею і духом. Зараз ми контактуємо чим?

– Четвертою оболонкою душі. Уяви аналогію з яйцем.

– Фізичне тіло – жовток?

– Разом з розумом, який обробляє всю інформацію.

– А білок?

– Наш дух, який ми винесли з минулих утілень і на додачу напрацьовуємо за життя. Світогляд, який залежить від середовища виховання та власних висновків...

– Тоді де душа?

– Поза межами шкарлупки. Це ущільнена енергія, якою оповите яйце. Душа – невидиме тонке тіло, розум якого – свідоме поле, в якому ми існуємо. Для нього нема таємниць. В нього є декілька оболонок. Сьогодні людина може користуватися чотирма. Колись у нашому розпорядженні було сім.

– Де вони тепер?

– Вимкнені. Ми більше не виконуємо функції богів, тому вони не працюють...

– А-а...Та-ак... Поговоримо про те, що є... Душі у всіх різні?

– Не вгадала. Вони з одної матерії – ущільненої материнської свідомості, яка зберігає всю інформацію. Але розум цього не бачить, бо він господарює не в тому вимірі. Душу можна тільки відчувати, і домовитись з розумом про більш-менш нейтральний переклад отриманої інформації...

– Що далі, то більше мене плутаєш... Я знаю те, що бачу, читаю, думаю, слухаю і роблю висновки завдяки розумовим здібностям, кмітливості, досвіду... І зараз я тебе розумію через нього... Хіба інформація двояка?

– Стояка...Розум може перекласти її тільки таким способом, з якими поняттями ти ознайоmlена протягом теперішнього фізичного втілення. Якщо ти не знаєш, що таке протон, то він не буде описувати явища, використовуючи квантові теорії.

– Б-р-р... Ти зумисне знущаєшся? Ми почали з душі і духу. І що таке шкарлупка, якщо дух всередині, а душа зверху?

– Насамперед, знай, що мій опис залежить від вчорашніх знань, а завтра він може бути іншим. Інформаційне поле поповнюється щомиті, черпаючи нові людські ідеї та здогадки. Тому ніяких непорушних істин бути не може...

– То може поясниш мені коли розвинешся, бо таки хочеться знати правду, а не чийсь вимисел...

– Зараз говорить твоє Его – шкарлупка, яка звикла до суперечок і неприйняття того факту, що ти чогось не знаєш...

– ??? Гм... може й так, – стало трохи соромно... Може також моїй шкарлупці, а не мені. Я зовсім заплуталась, але мусила признати факт, що Гіра відчуває мене як себе і зовсім не злиться на недолугі фрази, вірніше думки. Его в нас явно різне. Вона дуже тактовна і, що там казати, – знає більше...

Я відчула, що моя паралелька читає мої думи, і це знову змусило нервувати. Не люблю, коли підглядають за чиймись таємницями, не те, що в мізки влізають. Треба було миритися з таким станом речей, якщо хочеться знати більше, або втікати. Вибираю перше. Гіра продовжила урок.

– Дух – це те, чим ми дихаємо, характер, рівень прояву емоцій, відношення до світу... Саме дух огортає наше існування в реальному житті і вміщає в собі інформацію про кількість і якість вироблених енергій.

– Тепер ми батарейки?

– Почуття, емоції, реакції на щось – це все енергія. Дух зберігає в собі ці дані з життя в життя і закарбовує у вигляді своєї обгортки, – шкарлупи.

– Карта пам'яті, яка не стирається зі смертю... А душа не зберігає похибки?

– Закарбуй десь: душа знає всі чесноти та хиби нашого духу, є однаковою на початку і в кінці земних втілень, але не виробляє енергій на фізичному плані, тільки розпоряджається їхнім напрямком. Для неї нема перепон ні в часі, ні в більших вимірах, ні в космічних відстанях. Це наша по життєва підказка, яка розмовляє з нами, коли на серці щемить...

– Але ж, хіба душа не може зцілити дух, якщо вона досконала завжди?

– Може. Вона цим постійно займається, коли дає нам випробування... На невидимому плані душі насильника та жертви домовляються про ролі, планують обставини через людське «хочу», аби людина почала розвивати відчуття та змінювати заскорубле мислення, яке інфіковане чужинськими думками...

– Якими чужинськими? Ми самі народжуємо своїх звірів-паразитів, вампірів чи чужих, як ви кажете... Тоді логічно називати їх свояками... Якщо люди були такі боги, то чому ж вони деградували раптом та перетворилися на австралопітеків?

– Твоя шкарлупка розлютилася? – сміялась Гіра. Але те, що вона намагалась приховати з такту, провокувало мене на перебільшену негативну реакцію. Гіра думала, що мої запитання від недорозвитку, але не озвучувала у спілкуванні. Ось тобі й доброта душевна... Я хоча би відверто кажу те, що думаю... Майже... Йой, вона така ж!

– Австралопітеки – це невдалий експеримент богоподібних людей нижчого рівня... Наша цивілізація – п'ята матеріалізація людини. Я не знаю коли і хто створив енергетичних паразитів – невидимих окові сутностей... Але вони існують в якомусь замкнутому вимірі на кшталт в'язниці. І деколи можуть пробити захисну оболонку наших світів та потрапити в загальне енергетичне поле. Вони і вносять перший вірус в свідоме поле людських цивілізацій...

– Це казки або релігійні байки, аби люди жили в страху і боялися почуватися господарями на землі.

– Представники попередніх матеріалізацій опікували своїх наступників на невидимому плані. Але серед молодших були дуже сильні люди, котрі не піддавались контролю і втручанню наказів старших у свої рішення. Вони могли робити помилки і порушувати правила табу, які колись приводили до космічних катастроф. Якщо якась подія вже була, то вона записана в інформаційному полі як програма і має всі можливості для повторень. Тому були створені сутності, які мали бути непомітними посередниками. Вони могли втручатись у мислення людини і передавати інформацію від опікунів так, щоб це виглядало для підопічних як власна ідея...

– Стій! Ті попередники, які опікувались молодшими, самі не могли передавати свої настанови? Навіщо їм були ті створіння?

– А-а... Не знаю. Може вони були не в тому вимірі і земні люди їх не розуміли... А сутності могли бути всюди...

– Ті крокодили можуть існувати у всіх вимірах?

– Може в п'ятому реальні, а в третьому і четвертому ефірні. Не знаю... Тоді щось пішло не так. Ці створіння самі захотіли панувати і плодитися, бо були надзвичайно розумні та хитрі. Вони інфікували своїх творців, що привело до загибелі деяких планет та цивілізацій... Тоді Матір через розум своїх дітей закрила їх у вакуолі поза межами Сонячної системи... Та, їхні розумові якості нікуди не поділись. Вони вміють пробиратись у наші світи, спотворюючи існуючі заборони. Виглядає так, ніби людина дає дозвіл для непрошених гостей. Ці чужинці і провокують наш розум на вироблення людьми їжі для них – низькочастотних енергій...

– Яких? Енергія може бути такою і сякою? Здається, тут вже перебір...

– Коли нам далися обставини, які мали б викликати гнів чи радість, а ми видаємо якусь поверхневу реакцію, що суперечить відчуттям, це насильство над собою, нещирість. Шлак, просторові така емоція не потрібна, бо його потреба була не такою. Цю енергію поїдають чужинці...

– А куди ж її іще? Тоді й вони потрібні. Нехай їдять...

– В цьому випадку людина працює на паразитів, спустошує себе задарма. Душа передає їй чисту космічну енергію та не отримує відповідної віддачі...

– То якщо мені захочеться комусь тріснути по лобі, я мушу це зробити, аби не брехати і не виробити нечистот? Хі-хі...Ото був би дурдом!!! Зате всі чесні та здоро-о-ові!... Стій! Тільки не смій думати, що я туплю!...Хотіла відвертості, то май... і не підслуховуй мене!

– Га-ах? Ти подумки сказала брудне слово! Так ти блокуєш свої гени, які могли б тебе відродити зсередини! Спокійно... Це все шкарлупка – твоє Его, яке не визнає власних хиб світоглядної системи, це не ти...

– Допоможи розібратись...

– Якщо тобі хочеться зробити якесь насильство, навіть у вигляді суперечок чи критики, то спитай в себе: «чому в мене така реакція на цю подію?» Людину виводить з себе тільки те, що стосується її особистого нутра. Колись вона зробили таке над собою, здалась обставинам. Потім сформувала власну поведінку та відношення. Его не дає їй цього усвідомити з гордині. Тому підказки приходять ззовні. Негатив треба аналізувати, а не відштовхувати. Тільки через нього дається шанс очистити свій дух...

- Може колись додумаю. Зараз у мене за такою фізикою туго... Навіщо ми тут?
- Думаю, опинились тут для єдності. Ми почали контактувати свідомо. Тепер ведуть нас кудись з якоюсь ціллю.
- Гіро, а ти ще з кимось із наших зустрічалась?
- Не було потреби, коли щаслива була... Тепер збагнула, що без тебе ще довго б спала. Твоє хвилювання мене зібрало. Тепер – у подорож. Туди, де ще не були.
- Ти знаєш у чому проблема, яка нас звела разом?
- Тільки те, що і ти. Всі твої думки знаю...
- Гіро, а якби він був живий, то ми б не зустрілись?
- Мабуть зустрілися. По іншому плану. Життя пішло б по другому руслі.
- Я відчуваюсь кошеним перед таким об'ємом знань. Мушу відпочити. До завтра. Треба вечерю подавати.
- Немає значення коли. Ми можемо потрапити в будь-який час і простір.

2.

... Вона бігла. У шовковому білому платті до колін, з вишитими на ньому ніжними підсніжниками. В області грудей – пляма від розлитого гарячого шоколаду. Не плакала. Тільки втікала від когось. Розлючена і розчавлена. Гучно стукало серце.

Чому не плачеш, Друга?

Зупинилась, сіла на траву. Підняла голову і дивиться поперед себе. Нічого не розуміє... Заспокоїлась. Каже собі: « Все, досить! »

Ми відчуваємо – це він! Запитую в Гіри:

- Ви мали проблеми у відносинах?
- Ні, але він проходив реабілітацію від надмірного контролю над життям.
- Тобто, простір вирішив, що «зціленим» він тобі вже не потрібен?
- Я думала про це. Було боляче. Є інший варіант – я мучу його, бо надто прискіплива.

– А якби розійшлись?

– Знаю тільки – те, що маємо, – найлегше. Другій без нього буде важче, дітей не буде, наші ослабнуть... Його зовнішня поведінка – це наша внутрішня неусвідомлена проблема. Образи означає відмахнутись від лікування життям... Зовні – дзеркало внутрішнього світу.

– Може це лікування чи хиба його паралелі?

– Безперечно! Друга також лікар для свого партнера. Тільки зараз це не тема. Інакше замість нас тут були б його паралельки... Щастя людини не залежить від іншої особистості напряму. Воно всередині і чекає нас завжди.

Ми потрапили в ту мить минулого цієї паралелі, в якій могла трапитись критична подія і вплинути на наше «сьогодні». В тому періоді Друга молодша від мене на тринадцять років, від Першої – на шість. Це початок відносин з чоловіком.

– Гіро, навіщо втручатись в ці події? Ми ж не знаємо, до чого приведе рішення Другої.

– Насамперед ми потрапляємо туди, де можемо чимось допомогти... А то ще будемо на собі відробляти гарячку Другої. Може вона надто критична, чи ще й яка присоска в неї...

– А я думаю, що нами керує Бог.

– Під твоїм поняттям Бога я розумію Матір як свідомість, в якій ми живемо. Вона в нас і навколо нас. Проявлена через усе, що живе і дихає. Вона є океаном, в якому ми краплини. Ми – це Вона.

– Не сходиться. Як тоді людиною можуть керувати чужинці, якщо ми – це клітина свідомості?

– Через розум. Свідомість поза межами фізичного тіла. Скажімо, над головою – вся інформація, яку людина зчитує відчуттями, тобто душею. До усвідомлення дані потрапляють через нейронні імпульси в мозок. А розум їх розшифровує і перекладає по-своєму...

Гіра розпочала аналіз нашого призначення. Я не чіпала її своїми недолугими запитаннями і була тільки за те, щоби вона мислила...

– Ось! Я здогадалась, чому ми тут! – Гіра покинула свою стриманість і перебувала у стані великого ентузіазму. – Збоку ми можемо оцінити

ситуацію наших паралельок, не травмуючи їхнє і своє Его, яке не хоче признавати хиби.

– І заодно працювати на себе, допомагаючи ніби комусь, а насправді собі ж, – додала я власну вигоду без всякого камуфляжу, що справжній представник нашої реальності.

– Маєш рацію. Побачити свої помилки нам заважає любиме Я. Саме до його мислення клеються чужинці. А коли ми дивимось на себе очима паралельки, то воно не суперечить аналізу, бо мова про нього не йде.

– Ов-ва! Ми можемо користуватись його розумом і хитрістю, не звинувачуючи себе у помилках і тоді не зробимо хибного висновку на кшталт захисту своєї правди.

– Щось таке... І якщо ми когось з наших витягнемо з глухого кута, то в нашому реальному житті також перебудуються обставини минулого, а за тим прийде майже миттєва віддача у знаннях чи інших аспектах стику.

– Ох, сестро, прошу тебе, шукай просту подачу інформації, а то мені робиться смішно, – Гіра не відповіла, але я зрозуміла її натяк!!!... Злитися більше не могла, бо вона синя панчоха...І до того ж, подобалась мені. Життя стало дуже цікавим.

Друга вдома. Вона скульптор. Вирішила приготувати їжу. Гарна кухня – велика і модерна. Викладає продукти з холодильника, який виглядає тумбою... О-го! Зверху на ньому плитка. У них це один пристрій! Технічний рівень вищий, проте, незатишно мені. Можливо, я суджу через душевний стан Другої. Як її звати? Не можу знати. Вона не називає себе і спогади не крутить в уяві. Невже рівновага на такому рівні? Я не вміла на стільки відсторонюватись від неприємностей в її віці.

– Де емоції? – прокоментувала Гіра.

– Те саме думаю. Мені б так навчитись...

– Вона вже поставила крапку. Пішла без нього. Горда.

– Дивися, обдумує скульптуру шторму!

– Всередині – мушля з чорною сльозою.

– Чуттєвість на рівні! Я аж горджусь.

– І я. Та, треба знайти вихід... Як повернути її думки про те, чому вона тоді розлютилась? Це було потрібно саме їй! Загнала образу всередину і закрила клямку...

– Гіро! Вона виливає тугу в скульптурі. Будемо думати поряд, що простір надихнув творчу ідею через нього. Це точно спрацює...

– Я теж найкращі свої роботи по дизайну житла творила з оголеними почуттями.

Друга вже усміхається. Загорілась. Не терпиться. Взяла його фото, дала щигля по лобі і полегшено видихнула. Перевдягнулась, пішла до майстерні.

Через декілька хвилин в дверях з'явився він. Виглядає розумним і спокійним. Побачив неторкану їжу, примостився біля тарілки і задоволено всміхнувся. Мабуть думає, що це для нього готувалося. Як з гуся вода.

Друга пробігла через кухню.

– Ти невірноважена дика особа, – кинула на ходу.

– Знаю. Такий є, – відповів. – Змінюйся, і життя навколо тебе перефарбується...(Ця фраза була для мене дуже знайомою).

– Угу, – кивнула Друга, поспішаючи в майстерню... Вона не чула вже нічого. Того, що було, не пам'ятала. Їй зараз нічого не треба, крім свого дитяти, що мало народитись, – того, з чорною сльозою.

Ми відчули морозець по тілу. Я знаю цей стан. Вона щаслива! І я щаслива, і Гіра. Творчий вогонь. Тут нашим дітям нічого не загрожує...

Повернувшись додому, діалог продовжуємо. Мене цікавить все невідоме.

– Чому ми всі виглядаємо по-різному?

– В нас однакова сумарна частота звучання і єдина радіохвиля. Ми маємо різні імена та фізичні тіла, але в сумі їхня енергія в кожному світі однакова. Паралельні світи також мають різні частоти ефірних хвиль, які нам не звичні...

– Тоді ми не можемо відразу розуміти обставини інших світів.

– Ми зчитуємо інформацію через розум паралельної особистості.

Я мала суміви: – Все думаю... Навіщо мені те, що твориться в тих світах?

– Людство тримається на компенсації позитиву і негативу в рівних частках. Якщо загальнолюдський організм паралелі не має сил встановити рівновагу, то віддає негатив чи позитив у інші світи. Одні пожинають за інших. Таким чином допомагають одне одному. Але, існує грань... Якщо надмірна інфекція спільного ментального поля заразила всіх, то вже нема для чого берегти цю паралель. Вона стає ворожим включенням і його потрібно знищити, щоб не зашкодити іншим світам. Аби енергії не зупинили циркуляцію.

– Не складно. Складно тільки бути частиною цілого, а не окремим незалежним розумником чи дурнем. Тобто ми – це щось середнє в стаді овець...

– Все навколо намагається вивести людину за межі вузького сприймання і зробити свідомою часткою Всесвіту. І для зараженої паралелі завше є план спасіння людського духу.

– А у тих людей, яким розвиток не світить через небажання мислити?

– За них роботу роблять ті, хто вміє думати самостійно, а не повторювати чийсь висновки... В кожному світі їх різна частка. В нашому просторі таких людей близько третини...

– А в нашому?

– Два-три відсотка...

– Гіро, ти лякаєш мене!

– Це не страшно, тоді ця частка потужніша. Вони можуть заповнити простір свіжими думками.

Мені було ніяково навіть від своїх не змістовних дум, котрі зовсім не були такими свіжими і новими... Вирішила змінити тему.

– Скільки у вас живуть?

– 130-150 років.

– А в нас 70-90 в середньому.

– У вас сконцентровані завдання, закладені у менший період часу. Ми про зв'язок всіх знаємо з дитинства. І все-рівно люди потрапляють під атаку чужинців.

– Гіро, як це можливо? Паразити не можуть клеїтись до розуму всупереч заборонам!

– Вони і не влітають без дозволу... Передаються з думками двійників на легальній основі. Ми ж на постійному зв'язку...Подорожувати світами – право кожної людини та сутності.

– Як же з цим покінчити? Може потрапити у точку існування перших земних людей і в них спитати? Це можливо?

– Виключено. Я намагалась. Тільки зазирнути можна, ніби через скло. В контакт входити заборонено. Наші світи заражені. Карантин. Не можна наражати початковий період під небезпеку.

– Так я ж була там, де моя богиня.

– Це твоя кімната, створена думкою. Вона прийшла до тебе. Вболіває. Силою може поділитися. Відповіді дати, які стосуються будови світу, розвитку, творчих ідей, гармонії душевної. Підказувати шлях боротьби не сміє. Бо втрутиться у наслідок самотійного досягнення.

– То будемо копірситись у всіх паралелях і часах? Як послід чужинців відчистити? Адже все автоматично. Скільки часу вам знадобилося для перебудови відносин?

– Тридцять років. У вашому світі все має бути швидше. По принципу прискорення, коли вже є наглядний приклад.

– А чому я всіх осіб бачу у білому вбранні? І сірий переважно простір?

– Частота іншого простору тобі не звична. На вмієш ще миттєво відчувати своїх дублерів. Насправді, платтячко у Другої було голубеньким. А вулиці, по яких я бігла в хвилину гірку, мармурові з додачею зелених краплень. Огорожі – вишнево-коричневі. Ти керувалась моїм душевним станом. Светр був блідо-фіолетовий. Цей колір мені допомагає повертатись...

– Гіро, тебе хвилює щось. Відчуваю, – мене шануєш. Я хочу знати. Для мене твої недовомки не бережливі.

– Тоді пішли, покажу...

3.

Холод всюди... Як на похороні. Плач у свисті вітру. Немає сонця і тепла. Пустка. Все мертво. Тиша страшна, тяжка. Страждання відчуваю. Це Земля плаче... Виє, як матір за своїм дитям. Не передати болю словом. Лід зі сліз...

Сферичний кам'яний храм. На куполі золота восьми-кінцева зірка. Майже доверху скований сніжною лавиною.

Життєвої енергії немає. Анабіоз. Все загинуло, тільки мати-Земля в муках корчиться. Відчуваю її рану кожною клітиною.

– Вертаємось, мені вистарчило...

Я вдома. Спитаюся потім. Нехай відійду. Тепер розумію, чому вона мене шанувала. Тремчу, вже підозрюю, до чого все це... Невже ми причина?...

– Гіро, я готова, розкажи.

– Це ваша сусідня паралель. Найшвидше відображення через близькість. Майже однакові у всьому – відносинах, культурі, подіях... Це була найперша з сімдесяти однієї вашої страховки – підтримка у обміні енергіями. Тоді, коли у вашому світі вибухнула атомна бомба, – ціл्लю було ваше тіло... за вашим же бажанням. Не випадковий постріл. Масштабну зброю ви направили на собі подібних. Тільки малесенька різниця у культурній чуттєвості допомогла вам вижити. Енергія перетекла із простору сусіда, щоб заживити рану загального людського організму і тіла Землі вашої паралелі. Ціною життя цивілізації, що була вашою найближчою сестрою. Ви приречені, якщо це станеться ще раз... А тоді у вас була війна. Не було вдосталь чистих енергій для компенсацій своїх дій. Ви були виснажені болем. У цьому світі було майже те саме... Чому вибір впав саме на вас? Не знаю... Припускаю, що у вас є більше шансів виконати свою місію за обох. За два тіла вам випало боротись. Це важче, та стимул не малий, якщо совість заговорить...

– Як ти до нас відносишся?

– Хочу допомогти. Ми віддзеркалюємо один одного. А ну ж, ще хтось направить на нас усіх свою зброю? Ми можемо потрапити в рулетку... Може і ви тоді замерзнете до кращих часів... Бо чужинці вами правлять. У всіх краях вони вселяються у вами обраних...

– Мене дуже цікавить питання влади. Як їх вилікувати?

– Не владу треба лікувати. Вона тільки відбиває в собі усереднене нутро людей кожного народу. Але, зараз не про це. Хочу тебе розрадити від попередньої інформації. Летимо! Побачиш, чому ви такі важливі.

4.

Великий круглий сквер. Будинки кольорові. Радують своїми формами, – заокруглені кути. Навіщо?

– Щоб енергія перетікала плавно, – відповіла Гіра на моє здивування.

– Звідки?

– Вона рухається в просторі. Таким чином потоки з двох сторін не створюють зайву напругу при зустрічі. Щоб не відбивалася вона на людину.

– У вас же такого немає?

– У нас простір м'якший.

– Я думала про це, коли імена аналізувала. Гіра – трохи різке ім'я, то простір компенсує... А що там, посередині, за скупчення народу?

Шатро серед дерев. Море квітів. Людей – як на футболі... Світ такий затишний!

– Це ваше вертикальне відображення між 36 і 37 гранями. Відбивається приблизно так, наче ви стоїте на дзеркальній підлозі.

– І ми їх пряме відображення... Чи не так? Витікає, – і в них не все гаразд.

– Один одному передаються як чесноти, так і хиби. Фізичне каліцтво від вас – сюди у сильний дух і гарне здорове тіло, якщо людина у вашому світі вистояла із своєю недосконалістю. Коли не сприйняла життя із своїми напастями, то тут її роздирають злість і образа. І хвороба потихеньку їсть. Якщо великодушний хто, тут його двійник самодостатній і щасливий. Відповідно ділиться своїм щастям з нами усіма.

– А коли диктатор, вбивця, покидьок ?

– Дивись наліво. Там вони...

Збоку за двадцять метрів від людей стояв окремий павільйон. Там сиділи люди зі страшними язвами на тілі, – як проказа. Їх ніхто не проганяв, тільки оминали. Якщо приблизно уявити, що вони відчувають, то хочеться втекти. Там безвихідь і приреченість. Думаю, це їхнє пекло... А що вони передають нашим, можна здогадатись...

– Вони не виліковні?

– Ліки для них шукають. Тут замкнуте коло. Бо ніхто з їхніх двійників не намагається змінити світогляд і допомогти своєму другому Я.

– Так чим ти хотіла мені підняти настрій?

– Та швидкість, з якою у вашій реальності люди прощаються з втратами і неприємностями,— унікальна. Вам вдається майже вповні переробити лихо на собі і захистити цим усі світи. Дивися, які тут гарні, сильні і життєрадісні люди. Це відображення вашої доброти. Тим ви цінні, маєте найбільшу перспективу духовного зцілення.

– Гіро, а ви? У вас порядок більший, знання відкриті, відношення один до одного шанобливе. Чому ти мене плутаєш?

– У нас свої проблеми. Від того, що знаннями володіємо, нас їсть гординя і зверхність. Не можемо цього позбутись. Котимося назад. Себе змушуємо змінюватися, та це насильство над собою.

– Якщо в тебе, сестричко, проблема, то ти себе трошки приземли...

– Як?

– Посмійся над своєю гординею. Ви там не вмієте сміятися?

– Та ні, ми радіємо життю. Коли гуляємо на природі чи тренуємо тіло. Дітки, звірята нас тішать. Коли гарне щось зробимо чи допоможемо комусь...

– Чекай-чекай! Анекдоти у вас є?

– Не розумію того поняття.

– Ви ніколи не насміхаєтесь над собою чи кимось по-доброму?

– Навіщо? Це ж принизливо!

– Яке принизливо, дівчино! Слухай мамку, нерозумна! Уявляй, що я говорю низьким страшним голосом:

« Сидів мудрець в темній кімнаті.

Обдумував, як світ повинні врятувати ми.

Тут скрипнули двері зненацька,

І він наклав ... повні штани!»

– Гіро, чому ти тужишся? Голову мені закружила.

– Чому він це зробив?

Я сміюсь. Це найкращий анекдот! Вона не розуміє! «Горе від розуму!»

– Чому горе? Знання потрібні!

– А ти сміялася колись до сліз?

– Навіщо плакати, коли веселишся?

– Тепер я знаю, що наша паралель попереду вашої. Просто впевнена! Вміння веселитися нас витягає з усіх бід. Та ну їх, ті ваші мармурові дороги. Не хочу вашої розкоші, якщо у вас за це розраховалися щирим добрим сміхом. Це ваша катастрофа. Від цього і зверхність ваша, і гординя. Бо ви гальмуєте з веселощами, хоч і живете довше... без сміху!!! Бідні люди... Допомогти вам треба. Тебе я буду чорними смішинками постачати. А ти викладай їх якось перед своїми.

– Я не вмію.

– Якщо я вмію, то і ти зможеш.

– Можливо, це вихід...

– Тепер про цей світ. А де наша?

– Вона суддя, – сказала Гіра.

– Ох! Я надіялась, що вона співачка чи знавець мистецтва... Що тут з нею трапилось?

– Твоє здивування не логічне.

– Чому? У нас судді – слуги тих, кого ви проганяєте. Вони виносять корисливі вироки. Це сором, людська слабкість. Люди, які йдуть на вірну загибель... Як нам Третю врятувати?

Ми у величезній залі розміром як два спортзали. По овальному периметру стоять різноманітні апарати. Що це за прилади? Великі екрани... Рулони, креслярські дошки з виведеними на них формулами, хімічні реактиви??? Звучить Шопен. Диво дивне.

У центрі зали стоїть вона! В бузковій шифоновій мантиї, неначе русалка. Довге каштанове волосся. На грудях – золота підвіска у вигляді сонця з рубіном всередині. Така гарна... Уважно вдивляється на екран, де гортаються зображення картин...

Ведеться потужний аналіз результатів спектрального магнітно-резонансного томографа, який визначає правду. Людоньки, вона аналізує мотиви злочину! Причини появи мотиву! Неймовірно! Шукає шлях спасіння злочинця! Вираховує зародок злочину...?!

Шляхом хімічних реакцій визначає аналогію швидкості впливу подій на людську свідомість. Дані досліджень накладає на скляний кольоровий спектр і розглядає блоки чакр. Шляхом власного емоційного резонансу з картинами, визначає почуття та емоції, які супроводжували злочин... Креслення недоступні моєму розумінню... Розгортка м'яча, – всіх паралельних світів. Формули, стрілки над якоюсь сіткою, що відбиваються під кутом і складаються в нові формули... Вираховує вплив з інших світів і навпаки! І ще нонсенс – визначає процентне відношення свідомої згоди злочинця на використання хитрощів чужинських програм... Тобто підсудний свідомо ловив лихі думки та користувався їхніми ідеями...

Я стухла... Може вона – Бог?

– Ні, – чую Гіру, – вона дуже боїться зробити невірний вирок. Може покалічити життя у всіх паралелях. Все потім відіб'ється на ній. За себе бореться.

– Ти хочеш сказати, що вся ця зала – для вироку одній людині?

– Так. Тільки відаюча людина може творити суд. Це вищий ступінь усвідомлення.

Третя розвела вогнище в каміні, кинула туди якісь трави та сіла у в позу лотоса.

– Вчіться, дітки! – усміхнулась і зникла...

– Гіро, де вона?

– Вона тут. Ми не відчуваємо її четверту оболонку. Кудись перенеслася.

– Це вона до нас зверталась?

– Звичайно.

– Чому не привіталася з нами?

– Не могла відірватись від аналізу. Зараз вона і за нас відповідає. Невже не розумієш?

- Я їй заздрю...
- Що? Ти хоч знаєш, яку небезпеку вона відчуває?
- Здогадуюсь. А ти так можеш?
- Навіть не хочу. Боюсь. У мене не той рівень.
- Нащо ти тоді показала мені її? Тепер я хвилююсь...
- Не бійся. Вона не помилиться.
- Чому? Адже якби була гарантія, вона не стала б так ретельно все перевіряти.
- Виносить рішення, коли впевнена, що враховані всі впливи. Та і вирок ніколи не є смертельним. Вона шукає вірне лікування. Як лікар.
- Чим далі, тим більше дива... То це не покарання?
- Чому ж ні? Не кожен злочинець згодний на лікування. Може стати більш жорстоким і шукати шляхи помсти. Все, на що здатні чужинці, почне творити.
- Але ж у вас їх проганяють під час лікування.
- Це крайня міра. Справжнє вигнання – самотійне. У нас – примусове, на кшталт насилля... Ми не можемо знайти причину, яка спотворила сприймання світу. Це доступно тільки самій людині. В нас керуються тільки наслідками і мотивами. Зародок мотивів залишається таємницею. Рано чи пізно, чужинці відновлюють програму, якщо людина сама не бореться. Після насильницької чистки, людина починає жити так, як сама не заслужила. І виходить, що життєві обставини не стикуються із реальними напрацюваннями особи... Адже вона не переробила свій досвід у розуміння, а стала користуватися стороннім благом, наче паразит... Половина гине... А тут – глибше.
- Їй так довіряють? А якщо її рішення комусь здасться абсурдним?
- Можливості Третьої не піддаються сумнівам. Перевіряються на емоційному рівні.
- Я не бачу ніякої небезпеки. Ну, полікують не так, то й що?
- А якщо вирок переробить всі вірні рішення підсудного, які вже сформували реальність? Людина зміниться і буде жалкувати, що комусь пробачила чи

довіряла. Тут вміють переробляти минуле... Все повернеться на гірше у всіх світах...

– У нас на кожному кроці невірні рішення, і всі живуть.

– Як? Насильник-жертва в одному?

– Ми звикли. Є можливість втекти... Чи думати про щось інше. Не змушуй мене виправдовуватись. Нехай ми ще не на тому рівні, але також вболіваємо один за одного... Чому мовчиш?

– Я толерантна...

– Ти починаєш мене дратувати...

– Це наслідок вашого сприймання.

– Гіро, зроби пробіл!... О, Третя з'явилася...

– Як тебе звуть? – питаюсь.

– Онія..

– Ти не розкажеш нам, де була?

Сміється, моргнула... Щаслива. Мабуть переконалась, що вірно вирішила проблему. Я це відчула...

– Кого ти судиш? – запитала Гіра.

– Злодія.

– Яка велика честь йому, – кажу.

– Це не йому, – відповіла Онія, – тобі та іншим нашим.

– Скільки тобі років?

– Яких? Світових? Кількості життів? Земних?

– Земних... Вважай, що присадила мене.

– Як тобі. Вибач, занесло...

– Скільки дітей?

– Троє. І не тут причина ненароджених малят. Не моє це бажання, якщо тобі цікаво.

– Ти нам допоможеш знайти її?

– А хто місію загальну виконуватиме і полегшить вам життя? Я ділюсь своїми знаннями, енергією... На те нас є багато, щоб кожен міг зробити свою справу і паралельно поділитись з усіма своїми досягненнями. Мені потрібно йти. Всі оболонки душі приймають участь в суді.

Гіра: – Хочеш на суд?

Я: – Не знаю. І так всього не розумію. Додому хочу. Як надумаю, то повернусь. До речі, тут що, нема прописаних законів?

– Звичайно ж, ні. Якби один закон підходив для всіх, то люди мали б однакові лиця, однакові долі, однакове усе... Це – абсурд.

– Тоді, бувай!

– Я почекаю тут.

– Угу, чекай. Така впевнена, що мене знає... Називається – настрій підняла. Розуміється на чорному гуморі!

Минуло двадцять хвилин... Чому я, неначе равлик? Повернулась.

– Ходімо, – каже Гіра.

Ми (невидимі) на сцені поряд з Онією. Весь умовний стадіон мовчить. Вона сидить перед прозорим столом. За спиною – великий скляний екран. Посеред сцени стовбичить неприємний товстун низького зросту. Відчуваю відразу. Онія мучиться. Не може знайти шлях для подолання упередженого відношення. Я зрозуміла, що суд не має права відбутися, якщо суддя не в дружелюбному стані до підсудного... Вона ще раз глянула на східний вираз обличчя і опустила погляд. Напружена, бо любов ніяк не йшла...

– Ну, що, розумнице, – підтрунила я, – роби перерву.

Атмосфера напружувалась. «Гидота» почав сміятися, явно знущаючись над суддею.

– Ах ти ж, черв'як! – розлютилася я. Прийшла ідея. Якщо ми відчуваємо її думки, то і вона наші також.

Уявляю, як той слимак пробирається по домівці, яку грабує. Перечепився та потрапив обличчям прямисінько в котячий туалет. Уявила сморід, який його охопив...

Онія таки повеселішала. Мабуть через мудрість і не здогадалась, що можна так схитрувати. Сиділа до того, уявляла його маленьким, жалість і співчуття в собі викликала, але даремно. А чорний гумор таки виявився помічним. Не виключено, що вона усміхалась через мою примітивну вигадку...

Почувся масовий видих від глядачів... Рукоплескали. Онія заспокоїлась. Злодюжка посірів, опустив голову.

– Вдячна,– я відчула звернення до себе і таки була дуже задоволена, що стала в нагоді нашій судді...

Гіра: – Навіщо ти це зробила? Це – принизливо.

– Ой, ти також це бачила?

– Такого ж не було! Чому ти обманюєш?

– Кого? Ти занадто кропітка. Що було не по правилах?

– Це ж не мрії. Ти могла сформувати таку подію в просторі.

– Ну й добре. Ще хтось порегоче...

– Не смішно. Фу!

– Зате Онія зрозуміла вірно. Добре, що хоч вона не гальмує...

– Вона з тебе сміялася.

– Ну й добре...

Почався процес. Онія стояла перед екраном, на якому з'явилась схема біографії. До ламаної лінії направлені стрілки від якихось значків... Цифри... Мені не хотілося конкретики, – дуже складно. Та, хто як вміє.

Онія: – Браття мої! Зараз ми розберемо приклад падіння людини. Ця небезпека стосується кожного з нас, сфери планети і відображення нашої слабкості на паралельні світи. Дослідивши просторову інформацію по впливу вчинків підсудного на наше загальне існування, я прийшла до таких висновків:

У дворічному віці мама насварила його за вимазані землею руки та одяг. В наслідок цього дитя отримало 20% емоційну травму. До порівняння: вісім із десяти дітей у таких випадках травмуються на 5%. Його цінність визначена простором як один до чотирьох . Як добро, так і зло, що виходить з нього, множитья на чотири.

Передаю розповідь Землі, коли підсудному було п'ять років:

« Якось по доброті дитячій він їжачка приніс додому і був висварений. Потім іграшку дурненьку поламав, і батько дав йому взаший... А плакав, то нарікали за слабкість. Від так – боявся сліз, щоби не ображали, називаючи не гідним. Я плакала разом із ним холодними дощами, з вітрами вперемішку. Він сонечком сів, коли радів. А гілочку сухеньку пошкодує, то відживала та. За чотирьох міг світло множити... І біль терпів за чотирьох в душі одній. А потім здався й вірити почав, що він поганий, ненавидіти себе став. Образа несвідома перевищувала допустимий рівень у чотири рази. Тому з прискоренням черствів. Згоріла доброта його, звільнила місце лихим думам. Я змінити насильно людину не в змозі. Пробач мені, дитино! Ти – мій біль. Віддаю тебе на суд людський. Не можу більше захищати».

З любові до нас Земля взяла на себе очищення простору від його нечистот на половину. Другу частину прибирало людство. Творчі енергії, які були використані на компенсацію тих зlodіянь становлять двісті об'ємів людських потенціалів, зібраних по крупицях від всіх. Збідніли ми, браття. Тепер нам усім потрібно ці енергії відновити.

1. Провівши спектральний аналіз емоцій, супроводжуючих дії підсудного, а також інформаційний аналіз крові, – мною було встановлено рівень усвідомлення ним своїх злочинів. Два десятиліття тому, коли знання про будову світу були оприлюднені, підсудний, користуючись своїми вродженими здібностями, ознайомився з причинами і наслідками свого світогляду. Він знав, що ним керують програми, закладені чужинцями. Більше того, сам вираховував шкоду, яку наносить просторові. Перша пограбована бабуся, яка добровільно віддала свої скарби, довірою своєю компенсувала його негатив. На загальному тілі людства це не відбилося. Від тоді підсудний націлював свої злочини тільки на добрих людей і був впевнений, що залишиться неушкодженим. У більшості випадків він був прощеним, бо люди знали шкоду від помсти. Заспокоював себе тим, що грає у команді з долею, яка карає людей через нього.

Але, людина творить непотріб по волі чужинців, яким підкоряється добровільно. Бо вільний кожен звільнитися від них, якщо захоче.

2. Ставлю підсудному за провину те, що входив у контакт із своїми паралельними відображеннями. Його двійники сприймали ненависні ідеї за власне мислення. В одному із світів загинули тисячі людей. Тепер наше тіло послабшало через неповний енергетичний обмін.
3. Я звинувачую злочинця в тому, що йому про все відомо. Наша Матір дозволила по совісті нашого співчуття зупинити людину, котра є свідомою слугою зла. Людину, яка не бажає добровільно позбутися сутностей, що керують його діями та помислами. Особу, яка для усіх світів є ворожим, агресивним включенням. Через наш вирок своєму брату ми рятуємо усіх. Він буде насильницьким, без згоди на те зловмисника. Насильство буде трансформоване у захист людства від чужорідних включень між розумом та свідомістю.

Зараз прошу підсудного ще раз пройти спектральний аналіз. Будуть співставленні попередні та теперішні наміри нашого брата.

Викорінення свідомих злодіянь у найтяжчій своїй формі включає п'ятихвилинне перебування в об'ємно-моделюючому егрего-спектрографі.

Сотні людей жажнулися, почувся гул. Я аж здригнулась. Що такого у тих п'яти хвилинах? Це ж не п'ять років?

Онія: – За п'ять хвилин він переживе зворотні муки обдурених ним людей. По розміру нанесеної шкоди в усі напрямки, він відчуватиме аналогічний концентрований біль одночасно. Це аналог вогню у фізичному тілі, яке своїми нейронними відчуттями буде відображати муки його духовної складової. Після такої чистки свідомість повертається у нульову точку відліку. Для чужорідних сутностей його розум стає непридатним для перебування, оскільки в особистості зникають колишні бажання. В медицині це називається знищенням ворожої клітини.

– Ти хочеш сказати, що він стане дурним? Це ж вбивство! Ти казала, що у вас нема смертельного покарання! Хіба він скоював вбивства, щоб його знищувати?

– Він був причиною масових вбивств у паралелях.

– Так, це ж його двійник! Не сам він. Той мав би згоріти!

– Двійник буде відчувати подібне очищення, яке відіб'ється і на фізичному тілі болем... Він не стане дурником. У нього буде амнезія. Почне жити заново з тими ж вродженими здібностями.

– А якщо наробить таких же помилок?

– Він буде під наглядом добродіїв.

Я дивилась на підсудного. Перед людьми стояв розбитий горем старенький. Де той чоловік, що був? Чому тут інша людина? Окрім жалю до нього, я нічого не відчувала. Те саме і всі присутні...

– Оніє, чому, якщо це не вбивство, він у такому стані?

– Нове існування несе з собою не менше болю. У майбутньому всім свідкам заборонено пояснювати причини його стану. Ця невідомість буде його мучити. Постійний нагляд буде викликати аналог життя в клітці.

– Це прямий шлях до того, щоб стати знову колишнім. Ви морочите собі голову даремно. Провокуєте повторення.

– Вірогідність того, що він зрозуміє свої помилки і виправить їх – 54%.

– А 46%? Що тут за підступ?

– Можлива повторна процедура вже через нові помилки.

– Але ж він постаріє. Коли йому починати нове життя? Ти хочеш сказати, що він про все це знає зараз?

– Всі знають.

– А якщо він вже змінився миттєво, через інстинкт виживання?

– Це покаже новий аналіз його реакції на відповідні подразники.

– І що тоді?

– Покарання буде розтягнуте у часі. До доби або тижня.

– Воно не закінчується амнезією? Чи він піджариться на повільному вогні?

– Спочатку пам'ять зникне. Потім почне відновлюватися. Дух буде очищено, правда насильно. Це може привести до проблем, які ми вже не в праві зупинити.

– Ти хочеш сказати, що він з чистими, новими поглядами буде згадувати свої злочиння? Це ще гірше. Він не переживе тих спогадів. Може сам захотіти, як ви кажете, нового утілення, в якому нема спогадів... Ви підштовхуєте його до самогубства. Адже ти сама казала, що він чуйніший за інших..

– Ми і ви у небезпеці. Це наш захист. Нового виходу ще не знайдено.

– А повірити, що він вже усвідомив свої помилки? Глянь на нього! Це вже інша людина!

– Я не в праві довіряти йому знову. Він може відновити службу злу.

– Оніє, я зрозуміла, чому ви не боги зі своїми знаннями.

– Чому, цікаво?

– Ти нікому не довіряєш повністю. Мені навіть не відповіла, де була перед судом. Впевнена була, що я не до петраю. Навіть не намагалась пояснити. Розсилаєш свої знання... А куди вони доходять, якщо ти сумніваєшся в нас?

– Припустимо, дещо тобі й перепало...

– Чому тобі смішно? Ти зараз розмовляєш зі мною, як з дитям. Гіра у порівнянні з тобою – терпеливий монах, хоч і не така гуморна.

Гіра не втручалась. Вона аналізувала щось... Нарешті обізвалася:

– Вірогідність нового способу лікування підсудного методом довіри становить 23%. Враховуючи його чуттєвість, ця величина збільшується до 92%!

Онія затамувала подих. Стояла вже біля плакатів зі своїми формулами. Слова Гіри, підтверджені цифрами, мали більший ефект, ніж мої «пусті» фрази.

– Ти звідкіля це взяла? – цікавлюсь в Гіри.

– В Онії почерпнула. Додала наш досвід лікування. Ми завжди даємо один шанс. Правда, у нас нема таких лякливих факторів для підсудних. Це дуже важливо – інстинкт самозбереження...

– Не заважайте, – почули ми і замовкли.

Онія: – При успішному лікуванні нашого підопічного завдяки обміну енергіями можна змінити світогляд його двійників на 78%. А наш герой трансформує своє минуле у нову мисли форму. Без пам'яті він цього не зробить. Так... А, якщо не зможе? Я зроблю помилку...

– На скільки процентів помилишся? – сміюсь.

– На вісім.

– Що тобі за це буде?

Онія не знала. Це щось нове.

– Мені було сказано – судити по совісті свого співчуття. Довіру можна так трактувати. Моя помилка через довіру не буде мати значення. Ця чеснота у вісім разів сильніша, ніж насильство. Все ж, ризик...

– А ти спробуй, – сказала Гіра. – Аналіз вже проведений?

– Зараз перевірю...

Онія звірjala дві роздруківки. Потім порівнювала його емоційний план з допомогою перегляду картин. Зображення на екрані милували очі спокійними тонами і чарівними фарбами. Зовсім не такі важкі, як у попередньому гортанні.

– Це добре. Його покинули чужинці від страху бути знищеними. Тільки б не повернулися... Добре, я додам застереження.

Ми знову на сцені. Поряд долілиць стоїть тихенький старший чоловік. Не боїться вже. Добровільно згодний на покарання за все, що заслужив.

Онія довго дивиться на нього. Вже не сумнівається.

– Що скажете, підсудний?

– Готовий...

Суддя стояла перед ним із сяючими радістю очима.

– Підсудний! Проаналізувавши ваш сьогоднішній стан, я прийшла до висновку, що зараз перед нами стоїть інша людина. Не та, яку ми судили... Я проявляю вищу ступінь довіри до вас. Скасовую попередній спосіб покарання!

Присуджую вам самостійну роботу над собою і перебування без нагляду. Зобов'язую – зцілити свої відображення від нав'язаних вами помислів. Для застереження від можливих ризиків повернення у свою попередню сутність, над вами буде здійснюватись спектральний контроль один раз в місяць протягом двох років. У разі невиконання плану лікування, попередній вирок буде відновлено. Дякую за довіру.

Тиша... Знову тиша... Прощений чоловік помолодів... Потекли сльози, які бувають у матерів, коли вони дивляться на своє новонароджене немовлятко...

І люди стали плакати. У мене пішов морозець по шкірі. Така мовчазна радість, як перемога над лихом.

Онія витерла сльозу. Ми відчували те ж саме, навіть тремтіли. Невже, так і треба було, щоб легко стало? Неймовірно!

...Вдома.

– Я знаю, чому він засунув голову в кошачий туалет! – почула Гіру.

– О, дідько! І чому?

– Випадково! – з тріумфом повідомила та.

– Ти молодець, – сміялась я.

– ... Тільки, випадковостей не буває! Як це вплине на простір? Що ти задумала?

Я була холодна.

– О-ох... Я нічого не задумувала. Нічого не відіб'ється. Задіяла кмітливість, то й все. Ти ж бачиш, – вийшло на добре. А не віриш – шукай сліди...

Формулки застосуй, – ті, що у Онії здерла. Зрештою, за собою очищаєш... А я хочу спати...

Ранок.

– Галю, нічого немає. Правда, один його дублер відчув себе аналогічно...

– І тобі доброго ранку. Так, яка шкода?

– На 3,7% надуманих неприємностей у однієї паралельної особистості нашого підопічного. Правда, він наробив більше біди, ніж розуміє.

– Так це ж мало! Треба би на 100%! Може збільшити?

– Та, ну тебе, – Гіра зникла.

– Все-таки слабенько розуміє гумор, – подумалось мені.

5.

Недобрий сон. Я свідок в її тілі. Ховаюсь від когось у великій недобудові чи розвалинах. Шостий раз це відчуваю. Завше те саме,— щось неприємне... П'ята щось хоче змінити... Знаю, що бореться і її хтось переслідує. Мабуть, треба тут зачепитися, хоч і моторошно.

Тепер бачу своєрідну в'язницю... Ні, швидше табір для політичних полонених, огорожений якимось «піонерським» металевим плотом під напругою. Чоловіки і жінки разом. Моя також тут... Їй трохи за тридцять, темне волосся до плечей, зелені виразні очі. Чую, як подумки повторює мелодію, яка мені відома і навіть дуже подобається. Це мотив пісні Гребенщикова «Під небом голубим...»

Не хочеться мені тут бути. Може, ще не час?.. А вона спокійна, хоч дуже пригнічена...

— Знову в мушлю? — чую голос Онії.

— Ов-ва! Ти знахабніла. Підслуховувала мене?

— Умикни логіку,— сміється.

— Угу.., — я стрепенулась,— може ти злітаєш до нашої П'ятої? Допоможеш? З твоїми-то формулками, кому хоч можна стати в нагоді!

— А Четверта хто?

— Я тільки чула її. Вона знахарка, чи цілителька... Пізніше познайомимось. Зараз в неї душевні проблеми, хоче одна.

— А з тобою вона не одна?

— Вона не хоче передати мені свій біль. Закрилась.

— Однозначно, знає більше, ніж ти... — Онія тріскотіла своїми звивинами.

— Чому ти так напружуєшся? Не знаєш, що зробити для П'ятої? Злітай кудись, запитайся.

— Пошук варіанту виходу із ситуації, що сформував простір,— це наше індивідуальне. Ніхто, крім нас, не може втручатися, щоб не завадити виставі...

— Я так зрозуміла, ти також в мушлю? Це від тебе в мене таке небажання заглянути туди?

Мовчання... В яблучко!

- Тоді я Гіру покличу.
- Облиш її. Вона чекає наших діток. Навіщо їй таке важке?
- Вірно... Ну, то я сама по-обіді зазирну. Подумаю ще... Від тебе там все-рівно користі ніякої. Окрім огиди до тої паралелі нічого не відчуєш, бо чистенька...
- Чудово, коли мене так розуміють... Це моя вада, я можу додати неприємних емоцій. П'ятій стане важче...
- Тоді, як щось,— зв'яжусь з тобою по рації: « Я Дракон,— Третя, Третя!»
- Вдається тобі мене смішити. Бувай!
- Третя! Прийом!
- Чого там іще?
- Все хочу спитати. А які в тебе відносини з чоловіком?
- Дружні.
- Завжди? Ти чогось не кажеш...
- В нього була... амнезія.
- О, людоньки! Ми такі жорстокі?
- Це не я.
- Чому тоді дозволила таке?
- Це життя дало мені таку науку. В нього була випадкова травма. Тому завше викладаюсь, щоби вироки шукати інші...
- Я на мить уявила, як Онія підтримує його.
- А як він?
- Наче щасливий, що має другий шанс... Та, часом,— його погляд... Він ображений. Пригнічує його те, що не має спогадів ... Все, як ти тоді казала. Тому я не перечила.
- Пробач, я не знала, що це твій біль. Завше шкодую, що буваю надто різкою.
- Може так і треба. А то, мене б не пройняло тактовне звернення... Все, іди, працюй.

– Люблю тебе. Рада, що разом...

Серед хвойного лісу – стара, на пів зруйнована спортивна база. Холодно. Сніг де-не-де. Майже всі колишні державні санаторії та установи заповнені полоненими. Конвой привів з допиту чотирьох нових затриманих. Стоять при вході в кумедну в'язницю, що нагадує бар. Серед них – моя... Як скала. Жодної емоції. Поряд ще одна жінка і два чоловіки.

Заходять всередину. Барна стійка з напоями (ого!), навпроти – три довгі столи. Зліва – вхід у інший зал. Там основна маса затриманих. Я так розумію, що тут воєнний стан. І всі присутні – не по рішенню суду, а так, наче на випробувальний термін! Вони окуповані! В них справжня війна!

Моя «Я» точно не партизан, хоча... Роздивлюся ще...

П'ята сіла за крайній від входу столик. На тій же лавці долілиць сидів він. Повернувся до неї.

– Ще якась вчителька, – подумав.

Ого! Що це за простір такий, що я розумію думки інших осіб? Може це він – Я? Але ж... – ні!

– Така нічого. О, не до того зараз. Хм, ще помре від печалі. Всім не зручно, не тільки тобі. Слабенька або простенька...(думає)

– Як звуть? – питається.

– Надія.

– Обнадійливо... Мене – Іван.

– Простенько.

Іван думає: – Вона що, поклала мене? От змія! Чого вона тут?

– Яка професія у вас?

– Вчителька, – Надія не змогла стримати легеньку насмішку.

– Я так і думав... Але ви обманюєте.

– Ви психолог?

– Ні, лікар. Стоматолог. Вірніше, колишній. Зараз у відставці. Не скажете?

– Воєнний інженер. Для чого вже ті професії? І так всі вигнанці...

– Ви з тих, хто потрапив під приціл? Чому ж так довго вас не було?

– На курорті віддыхала.

«Дратівлива,— подумав Іван, — мабуть, на них працювала. Треба закінчувати балачки. Вже освоїлася... Думай, як тим двом приреченим до розстрілу допомогти... Може їм вже вдалось витягти вікно. Треба вирубати напругу на п'ять секунд, аби вони перескочили через плота. Без п'яти восьми біля рубильника нікого нема....»

Надія згадувала катакомби, де ховалися її брати зі своїми сім'ями. Ще сотні людей. Хто їм принесе тепер їжу? Вони навіть не знають, що її спіймали. Почала обдумувати своє становище.

... Добре хоч, що не знають про її причетність до згорілого складу зброї. Відразу б розстріляли... Думають тільки, що приховує місцезнаходження родини... Нехай.

...А цей прикидається наглядцем, сам партизанить під прикриттям. Йому навіть орки довіряють, бо корні московські. Ризиковий, хоч і наглуватий... Такі руки як в мого тата... Шкода, що загинув. Мама плаче. Як все це пережити? Чим тепер допоможу комусь? Що маю робити?

– Ну, що тут? – я знову почула Онію.

– Ти чого явилася? Не змогла бути осторонь?

– Сама знаєш. Я ж не равлик! І подумала, що ти ще нічого не петраєш...

– Хвалю. Тут з нашою дівчиною зовсім лихо.

– Яке? Звичайні декорації, яких заслуговує їхній народ.

– Я не про це. Вона думки читає. Не жити їй спокійно... Це жах!

– Хто ви? – почули ми. Надія сиділа ледь жива... Схилилася на руку, закривши очі.

– Не лякайся,— каже Онія,— ти не з'їхала з глузду. Ми твої двійники з паралельних світів.

– Чого вам? Ще ви будете мене добивати?... Я точно поїхала...

– Звичайна реакція на невідоме досі.

Надія: – Я читала про це у фантастиці. Але не вірю... Де ти сидиш, телепат?

Я : – Надіє, ви були самостійною державою чи в складі Московії до війни?

– Не було в нас ніякої самостійності. Орки завше керували нами, пили нашу кров, знищували культуру. Ми повстали. Вважали нас своїми рабами без права голосу. Останні вибори були дванадцять років тому для вигляду. За два роки не знаю навіть скільки нас залишилось... Частина служить їм, вбиваючи також...

Онія: – Співчуваю. Вам не страшно?

– У в'язницях місць немає, всі бази забиті. Якби не діти, давно би виступили відкрито... Ховаємо, бо роблять з них машини для вбивства.

Я: – Чекай... А інші країни? Там також війна?

– Не всюди. Хто не перечить, того не чіпають. Половина – наші союзники у підпільній боротьбі. Більша частина ворожого війська полягла від спільного спротиву. Тому бісяться. Нових набирають із місцевих.

– А хто твої брати? – спитала я.

– Старший – агроном. Молодший – геолог.

– Чим вони завинили?

– Тим, що живуть. Всіх, хто українською розмовляє, закривають. Деякі вже почали москалити зі страху...

– А кого не рухають?

– Старих людей під вісімдесят і дітей до семи. Всі інші під наглядом. Хто не працює на них, звичайно.

– А хто працює?

– Зрадники, один з двадцяти приблизно. Раніше їх було більше.

Розчарувалися, коли родичів постріляли. Раби тепер. У вас немає війни?

Я: – У Онії – майже рай. А у нас – є, тільки в меншому варіанті. Також з Московією.

– Як в нас... Так, чого вам треба?

Онія: – Ти давно чуєш думки? Хтось знає?

– Коли шок від смерті батька пережила. Десь два роки. Знають тільки брати.

Онія: – Ти хоч розумієш, яке в тебе благо?

– Вам би таке... Біля жодної людини не можу знаходитися. Всі думки чую... Змушена мелодії в думках перебирати для фону звучання музики.

Онія: – Можеш виставляти блок коли захочеш...

– Як?

Онія : – Ти з переляку розбудила сплячі гени, які контактують з другою оболонкою душі. Коли чогось не хочеш знати, то можеш напряму до неї звернутись та наказати не передавати сигнал розумові.

– Та, власне, я звикла вже. Тільки не сподіваюся, що люди бувають на стільки жахливі. Прикро. Ніхто не вільний у своїх бажаннях. Все на примус. Навіть вороги не хочуть вбивати, а мусять, бо тоді самим не жити.

Іван тим часом звідкись прибіг. Ми й не помітили, коли він виходив. Сів на колишнє місце. Руки не спокійні. Вийняв цигарку, палить. Мовчить і думає. Ха-ха, нам все чутно. З Надією не засумуєш. Коли тільки потемніло? Яка тут година? Восьма.

«Я все добре вирахував. Без десяти вісім у них перезміна. В мене було п'ятнадцять хвилин! Вони встигли втекти. А той солдат не повинен був вийти... Треба було його ліквідувати... Як? Не зміг! Злякалися – і він, і я... Коли звалив з ніг та закрив рота, в нього був такий благаючий погляд... Як вони можуть вбивати? Нащо мені той пістолет?... Ну й добре, як є. Зате, я не вбивця. Він молодий... Здасть. Скільки мені залишилося?... А вчителька наче розслабилася. Цікаво, яка вона в ліжку? Холодна, чи також учителька? Що я несу...»

Я заливалася сміхом: – Надійко, він тебе хоче!...

– Ану, геть звідсіля! – розлютилася Надія. – Його треба рятувати. Вам весело? Це ж паніка. Може сказати, що він не виходив?

– Кому? Хто тебе буде запитувати?

Зайшов зовсім юний солдатик, подивився Іванові у вічі. Той піднявся, вийшли. Надія закрила очі, а ми почули їхню розмову. Як це можливо?

– Телепатія, – відповіла Онія.

Солдат повідомив Іванові прикру новину. Їх бачив товариш, коли вони змагалися, спів ставив втечу в'язнів і зрозумів, хто їх відпустив. Більше того, тепер сам буде арештований за те, що не здав Івана і не підняв тривоги. Навіть за дароване життя... А солдатик не може навіть зараз. Вмовив товариша дати шанс подякувати. Вони однокласники, і той послухав. Але дисципліна є дисципліна. Дав годину, а потім – здасть!

– Так, чого ти хочеш від мене? Я відпустив тебе, себе підставив. Стріляйте... Хоча, той фанатик тобі не подарує того, що ти промовчав... І тобі кінець.

– Я не про себе... Через півтори години будуть підірвані катакомби. Там ховаються люди. Їх треба попередити...

– Боже! Там – діти! Що з вами? Чого ви хочете від нас? – кричав Іван. Ним трусило.

Надія заплакала. Ігор продовжував:

– Я цього не хочу. Нам треба втекти і попередити їх.

– Як? Там немає зв'язку. Звідсіля туди бігти дві години. Машин немає!

Мовчання. Першою обізвалась Онія:

– Надіє! Ти можеш їх попередити своєю думкою.

– Що? Я не вмію.

– Ти ж кажеш, що там твої брати! Поговори з ними.

– Зараз...

« – Вась, це Надія! Ти чуєш?

– Не бачу тебе. Чий це штучки? Що за маячня... Хтось іще так вміє...

– Це твоя сестра. Я у полоні. Вас через годину підірвуть. Вони все замінували! Втікайте на захід. Я вчора виходила через той прохід. Він веде до озера. Їх там нема.

– Ти мене лякаєш. Про нас не знають...

– Не сперечайся. Втікайте! Негайно! Туди іти сорок хвилин. Біжіть!»

Я відчула боротьбу за життя на емоційному рівні. Надія не відривалася думками від брата. Я наче бігла. Всі бігли. Плакали дітки, та паніки не було. Дивно, як єдине тіло. Я знала – вони виживуть і переможуть ворога...

Зайшов Іван. Почорнів від смутку. Сів, схилив голову і заховав сльозу. Йому байдуже, що хто подумає. Солдат стоїть тихо при вході. Також хоче плакати, але не можна їм.

В катакомбах люди ще біжать... Надія дивиться закоханим поглядом на свого героя. Йому довіриться зараз... Підсіла ближче і почала розказувати про свій дар... Через десять хвилин Іван знову захотів жити... Тепер дивився на неї, як на вчительку-богиню. Закохався...

З'явилося нове завдання – як врятувати Івана та солдата...

– Надіє, поговори з тим фанатиком,— кажу їй.

– Я не можу говорити з тим, кого не бачила. Не маю навичок таких...

– А ти спробуй через уяву цього вояки. Нехай він думає про товариша, а ти говори, вірніше телепортуй до нього. Відразу двоє будуть слухати. А може фанатик подумає, що це голос Бога.

– Що маю казати? Фанатизм майже невиліковний...

Онія щось аналізувала. Ох, ті ж мені формулки!

– Надіє! Я буду говорити з ними через тебе,— каже Онія.

– Я що,— мікрофон?

– Ти, головне, не переч, що би не почула. Всі питання залиш на потім. Просто уяви, що через тебе перетікає вода.

– Два передатчики і чотири особи в розмові? А ти нас з розуму не зведеш?

– Не лякайся. Я таке вивчала... І навіть одного разу спробувала. Правда, через одну особу... Якщо дуже треба, то сумнівів бути не може. Не підведи...

– Життя робиться цікавим,— погодилася Надія.

Декілька хвилин Надія пояснювала суть експерименту Іванові і хлопчині. Про нас вона не говорила, бо тоді з нею б точно не стали рахуватися... Просила їх довіритися. Вони згодилися, бо все-рівно не мали іншого варіанту...

Москаль заплющив очі, уявляючи товариша. Надія почала відчувати його лякливі думки, але висновків ніяких не робила. Одночасно вона відкрилась та уявила себе водою. Онія застосувала образне мислення. За кілька секунд вона передала знання про єдність всіх людей. Про те, що відмовитись від

самостійної думки і поглядів через диктовані кимось настанови – рівноцінно смерті. І треба єднатися у боротьбі з ненависними думками, а не вбивати один одного... За мить вона змінила погляди умовних ворогів на однодумців і започаткувала новий світогляд. І не в однієї людини, а в трьох відразу! Грандіозно! Та, без Надії – не змогла б... Яка сила в єдності здібностей!...

Солдат відкрив очі. Вони були як море, – сині і живі, з новою хвилею думок. Сміливі стали, не лякливі, як колись.

Онія розхвилювалася.

– Ти чого тремтиш? – питаюсь.

– Я тільки що себе вилікувала!

– Чим? Застосувавши те, що вмієш?

– Ні, я вперше так повірила в людину, ти не розумієш!

– Що особливого тут? Я завжди довіряла, коли мене обманювали...

– Я відчувала, що вони як земні боги. Такого ще ніколи не робила. Зробила їх такими через свою віру в них!

– Як тобі вдалося?

– Бо побачила в них людей, котрі зможуть змінити хід історії та відродити гармонію. Це передасться і в наш світ.

Я: – О, якби ти не потрапила сюди, то – дзуськи було би всім світам!

Онія: – Прошу? Знову ти зі своїми ляпами...

Я: – Ти змушуєш Надійку хвилюватися... Чого доброго, ще злякається...

– Не бійтеся за мене, – обізвалась наша партизанка, – я з вами. Тільки спробуйте тепер мене покинути! Сьогодні я щаслива!

Надія розчервонілась. Вона глянула на Івана, а той нічого не розумів.

– Так ви будете починати? – питає.

Вона стала щось йому пояснювати мовчки. А він каже:

– Тихо, тихо... Чому ти копирсаєшся у мене в голові? Словами пояснити не можеш?

В Надії ще не виходило так, як у нашої майстрині. Почала з очищення свого енергетичного поля від паразитів. Тепер вчилася уважно слухати думки, які в неї з'являлись і питала себе чи це її власне творіння, а чи кимось нав'язане мислення. І саме дивне, що розуміла різницю, бо відчувала частоти чужих мисли форм. Потім забороняла чужинцям перебувати в собі. Так і справді стане богинею. Вона зможе, бо вперта. Я знаю.

У приміщення бараку з баром влетів колишній фанатик Макс зі сльозами на очах. Обняв солдата : – Пробач мене, брате! Я був такий дурний!

Подав Іванові руку в повазі. Хлопці вийшли, щоб ніхто не звертав на них зайвої уваги...

– Як твоя родина? – запитала Онія. Надія відпустила думку... Вони на виході з печери. Стоять щасливі. І тут у голові моїй – «Адажіо» Чайковського з балету «Лускунчик» ...???(Надія в собі прокручувала). Нема для музики одного простору, вона є одночасно всюди...

– Надіє, скільки у тебе роботи! – кажу їй. – З чого почнеш?

– Наразі, хочу підслухати, про що вони говорять...

Обговорюють, як зупинити війну... Не сумніваються! І звідки впевненість така?... Новими стали. Тільки Іван мовчить. Не вірить ні вухам, ні очам. Не знав такого раніше, очікує провокації. В думках його: «От я потрапив у халепу... Хто тут дурень – вони усі чи я? Я ж не сьогоднішній, такого не буває!»

З ним Надії ще довго працювати! Він впертий, – просто ціп! Нехай. По-іншому, вони б не стикувались.

Тепер із читаючою думки будемо подорожувати. Може до себе прогулятися запросити? Ой, ні. Не готова я ще. Бо в мене бувають такі розчарування, що можу бути злою і невірноваженою. Потім буде соромно... Хоча, що я мелю, все-рівно дізнається. Треба таки працювати над спокійним мисленням,...чи відношенням,... чи прийняти все як є...Хо-хох! Хто його знає, чого треба...

Онія: – Куди тепер?

– До цілительки нашої, звісно. Катерина мене вже кликала. Ти зазирнеш з нами?

– В мене суд... Всі оболонки потрібні. Надію візьмеш?

– Звичайно. Бачиш, як їй не терпиться? За Гірою скучила, покличу.

– Ура!!! – наша першокласниця закричала подумки... Веселою стала і навіть не стримувала зовні свого ентузіазму від близькості подорожі в паралельний світ...

6.

Четверта стояла в обіймах з величезним горіхом. Закриті очі. На обличчі – така ніжність... Слухає. Надія заплакала. Гіра захопилася спокоєм, який зігрівав душу. Я була зачарована і вмирала від нетерпіння знати, що саме вона черпає зараз від сторожа людського. В неї задіяна третя оболонка тонкого тіла, яка зв'язує нас з планетою.

Катерина відкрила очі, погладила дерево і звернулася до нас.

– Рада вас відчувати у своєму просторі. Горіх мені казав, – треба поділитися знаннями...

Тут літо. Тепло, спокійно і затишно. Ми на околиці невеличкого села. Хатки гарненькі. Архітектура, як на диво, дотримана в одному стилі. Всюди привітний дизайн, чисті доріжки, акуратні сади. Біля кожної оселі – стоянка з кількома маленькими автомобілями. Вони екологічні, на воді. Море квітів, співають пташки. Це, мабуть, рай...

Їхні правителі змінюють один одного щомісяця та дотримуються плану розвитку країни, який розрахували науковці двадцять років тому. Усім бажаючим жити на землі, було виділено місце для забудови. Даровані коробки будиночків, зроблені дороги і основна інфраструктура за кошт держави. Кожному видано автомобіль власного виробництва...

Звідки кошти? Були зняті податки для виробництв. Створено єдиний орган перевірки, котрий визначає екологічну якість продукції. Він відкритий для електронного аналізу всім. На базарах і в магазинах є прилади, які показують складники товарів на просвіті променем, тому фальсифікації і небезпечні матеріали щезли. Їх перестали купувати. Виробництва почали рости, як гриби після дощу. Чисті товари пішли по всьому світу, замовлення збільшувалися у геометричній прогресії. І кошти, які поверталися в країну з-за кордону, у вигляді п'яти процентів від заробітку власника, вливалися у прозору казну. Вона була на кожному екрані моніторів у вигляді кубика, в який могла зазирнути людина. Зарубіжні партнери самі надсилали туди кошти, а виробникам ніхто не морочив голову. Весь дохід було видно – який,

коли, від кого і куди подівся... Оскільки люди стали господарями своїх коштів, то й красти перестали... Казна наповнилася з лишком.

Люди, які жили в таких селах, займалися улюбленими справами... Саме тут, поряд з лісами та озерами, створювалися наукові центри, націлені на екологічне виробництво. Їхні розробки потрібні були всім країнам. Науковці продавали свої проекти, збільшувалось багатство держави. Всього п'ять процентів від продажу за кордон! Бо товари у своїй країні не обкладалася податком... Дива! То ж треба так любити свій народ! При чому, зникла сама керуюча людьми машина. Залишилися одні оператори електронного контролю, які також змінювались, науковці, служби підтримки населення та юристи, які вирішували суперечливі питання та представляли країну на міжнародній арені.

Тимчасова влада була на добродійних засадах – без оплати і привілеїв. Самі люди, спеціалісти якоїсь галузі, в електронному варіанті розробляли приблизні закони, які можна було видозмінювати в залежності від потреби. А оператори тільки приводили рішення громадян до системного ладу... Щоби полегшити життя – завжди. Злочинність майже зникла. Із залишками зловмисників працювали психологи, – визначали їхню хворобу. Всі несли відповідальність за світогляд людини. Покарання були, але у декількох варіантах, – на вибір підсудного. Щоби не принижувати його одним, тільки чужим вибором.

Здавалося б, чого людині ще потрібно? Звичайно, – тільки здоров'я. Тут розуміли причини хвороби і травми. Знали, що тільки самі можуть вилікувати невидимий зародок болячок, працюючи над собою. Та все ж, не кожен міг без допомоги справитися.

І наша Катерина тут була, як бог. Що не заважало їй самій деколи помучитися. Обережна тоді була, не смітила навколо. Намагалася врахувати підказки, які дарувало життя.

Біля їхнього маєтку шепотів доглянутий сад. Фруктові дерева насаджені обабіч ділянки, посеред неї в оточенні квітів виблискував круглий скляний павільйон діаметром близько десяти метрів. Неподалік – спортивний майданчик і ставок з невеличким водоспадом. Там галасують діти. Їх п'ятеро. Найменша дівчинка плаче. Старша, років дев'яти, тримає брата за вухо і свариться, а той – сміється, відмахуючись... Діти всюди однакові... Двоє старших грають у шахи, не втручаються. Катерина гукнула до донечки та

погрозила пальцем. Старша випустила вухо брата і пірнула у воду. За нею – молодші. Точно, рай... О, лабрадорчик підбіг, наглядач за дітьми...

В павільйоні – різнобарвна лабораторія. посередині – овальний великий стіл із вмонтованою плитою. Під ним – шухляди. Вздовж стін – тумби, де живуть мікроскопи, колби, баночки, скляночки, купа книг, майже, як у Онії і ще більше. Тут ще тисяча всяких квіточок, зіллячок, камінців і апарат для якоїсь перегонки...

Плита працює на воді. Ха-ха. У них, здається, нема в житті проблем... Опалення на воді!... Світло на воді та сонці... Всі механізми на воді. Мабуть, вода дорога... А, це ж не наш світ! Все для полегшення життя... Воду п'ють з річки, бо чиста! Повітря чисте, їжа екологічна... Все задарма... Чому хворіють? Зажирили, мабуть, що життям не вдоволені... Їх би до нас на виховання чи до Надії... Ой, мислення моє несвідоме, чому ти заздриш? Вони просто знають більше... Треба здерти і все...

Катерина сміялася: – Я тебе такою і уявляла.

Стало ніяково. Ніяк не можу звикнути, що мої думки як гучномовець...

– Я також заздрю... Катерина мого віку? – питається Надія.

– На п'ятнадцять років старша.

– Гарно виглядає.

– Що ж ти хочеш, – відьма! – прокоментувала я, сміючись.

Катерина: – Я насправду відьма в четвертому поколінні, наскільки записано. Але гадаю, це було в нашому роду завжди. Тільки колись приховувалося навіть від архівів.

Я: – У вашому просторі знання тонких матерій також переслідувались?

– В нас було все те ж саме, що у вас двадцять п'ять років тому. Я була молода, коли ми отримали від долі приз у вигляді незалежності. В нас був лідер, котрий зміг пояснити людям, що справжня воля без боротьби неможлива. І ми стали боротися за себе, повністю змінюючи уклад життя. Всю систему, відношення до прихованих артефактів, способів навчання і розвитку нових цінностей.

Я: – Гіро, а як у вас боролися за свої права?

Гіра: – Наш гетьман двісті років тому дав волю прогресивним думкам. Всі багатства належать громадянам... То ж ми вдячні опікунові наших духовних і матеріальних цінностей. Він посвячений у вищі таємниці, чистий. Запровадив вчення про розвиток можливостей людей та взаємодію між тонким і видимим планом...

– Що ти кажеш, він живий? Скільки йому років?

– Не знаю. Гетьман завжди однаковий. Приблизно триста... Може більше. Відун може омолоджувати тіло.

– А ще кажуть, історія не за лежить від особистості...

Тут Катерина не витримала моєї недосвідченості і втрутилась:

– Хто каже? Той, хто не бачить у людині найбільшу цінність? Тут всі знають, що від однієї людини залежить розвиток чи занепад країни. Та глянь хоча б на наші паралелі. Ми всього одну людину вберегли і щасливими стали, майже...

– Ну так, чого вам бракує? Якщо ви знаєте все і пощастило вам небачено? – я трішки єхидно спитала в Катерини, бо не люблю, коли мені тикають проблемами в очі... Сама знаю.

– Ми пізнали блага продуманого суспільного устрою. Люди звикли до комфорту, послабились навички виживання. Невміння пережити маленькі неприємності без розчарувань привело до певних проблем. Нелюбов до себе, депресії, образи, бурчання... Але все це приховується. Люди втрачають щирість та проектують хвороби.

– О! Тоді зробіть життя складнішим... Я можу передати тобі нашу систему управління державою. Тоді люди навчатимуться жити важко і вилікуються від жиру...

– А мені була інформація, що ти можеш допомогти... – пробубоніла Катерина.

– Я???...Гм... То для спадкової відьми потрібно чогось простенького? Ти мені спершу розкажи, що ти знаєш і чим тут займаєшся.... А я спів ставлю все те зі своїми необмеженими відомостями і здогадаюся як вас рятувати...

– Не розумію чому, але ти мене зовсім не дратуєш... Все хочу сміятися...

– Катерино! У вас проблема з не сприйманням чиєїсь недосконалості. Якщо, за звичай, тебе це дратує, то проблема знайдена... Через це і приховують люди свої вади,— бояться роздратувати когось, здатися смішними чи недостатньо освіченими... Вони себе соромляться, що вбиває їхню силу і впевненість у своїй цінності... Це нелюбов до себе... Як вам вдалося вийти на такий рівень життя?

Гіра прораховувала відповідь. Після знайомства з Онією, вона ні на мить не переставала підтверджувати свої знання формулками з відсотками. Мене це постійно смішило, та я не знущала, пам'ятаючи про її шанобливий стан. Почекаю ще кілька місяців, а потім все скажу,— що це деградація кмітливості... Вона поважно «повіла»:

– Захоплення реформами і новою перспективою на початку побудови нового життя зробило їх щасливими. 58% громадян більше не тягли за собою минулі образи і відкинули думки про чиїсь хиби. Це було вираженням любові. Знання відображень внутрішньої напруги на зовнішні обставини привело до того, що люди не виражають негативних реакцій і заганняють їх всередину. Вони й виходять хворобами.

Я: – То проблема у прихованому невдоволенні?

– Саме так... Рівень сили виживання знижується у зовнішньому комфорті.

Катерина: – Невже ти думаєш, що я про це не здогадалася? Вихід шукаю. В людей з'явився страх перед оживленням щирого негативу. Агітувати продукувати його не можу, тільки розкажую про сьогоднішній стан речей...

Гіра : – О, то ми не допомогли?

– Чому ж? Я переконалася у власних висновках.

Я: – Катерино, треба змінити тему і відповідь явиться... Розкажуй нам про свої мудрості... Надіє, ти все мовчиш...

– Для мене їхні страхи недосяжні, – якась дурня... Навіть не хочеться допомагати настільки правильним, щоб захворіти! Як діти... Тільки діти не бояться. От і вчіться в них.

– Погоджуюсь,— сказала Катерина, – треба змінити тему для пошуку простої відповіді...

Катерина : – Миючі засоби робимо з попелу, заливаючи водою. Природний луг очищає відходи. Мило виготовляє майже кожен у себе вдома в спеціальних апаратах. Я роблю настій лікувальних трав на оліях, потім кип'ячу в лузі. Так мило перетворюється у ліки. Луг зберігає у собі властивості магії вогню, води та дерева. Це талісман від ментальних паразитів. Якщо прати з ним одягу і митися протягом трьох тижнів, то опісля людина тверезо оцінює свої вчинки і їхній вплив на довкілля. Наші люди бояться відпускати гнів, аби не інфікувати інших..

– Дійсно,– не забарилась я,– ти була певна, що передаси мені свій розпач, і навіть не хотіла контактувати. А може я би поспівчувала й тобі стало легше. В наслідок цього ти страждала на самоті, соромилась здатися слабенькою... Я в таких випадках плачу, а потім тішуся, що все минуло.

– Тепер жалкую, що не використала шанс... Правду Горіх казав: вкупі сильніші...

– Розповідь про попіл для мене не новина,– сказала Гіра,– у нас його підсипають навіть у мармур, коли роблять дороги.

– І наші предки також його використовували,– підтримала Надія,– правда зараз маємо тільки хімічні миючі засоби...

– І в нас,– кажу,– все мило з каустичної соди, яке називають натуральним.

Катерина засміялася:

– Продаж натуральних миючих засобів за кордон – це третя частина доходу нашої держави, робочі місця на дому. Ліки від хвороб...

Надія: – Які саме болячки ти лікуєш?

– Ми випереджуємо їх, лікуючи внутрішній неспокій, хвилювання, які є наслідками не проявлених емоцій. Хто із сорому за себе не прийняв попереджень, починає хворіти. Не загалом, але це повертається.

Я: – І ти їм допомагаєш? Як?

– Використовую родові знання...

Я: – Ти не ображайся, але у нас є вільний доступ до твоїх таємниць. Маса літератури, про кожен травичку все написано – що і як лікувати також. Їм не всі довіряють, бо лікування травами не завжди допомагає так, як пігулки... Такі хвороби є, що тільки медицина може врятувати людину. У вас вона є?

– Це перша допомога. А потім ми шукаємо глибинну причину. Якщо лікування успішне, то з хворобою покінчено...

Гіра не втратила шансу провідсотковуватись:

– Тільки один із десяти тисяч жителів планети може бути наділений природним даром зцілення. І то, не факт, що лінія життя їхніх предків не перервана насильницьким шляхом. Вони могли не встигнути передати свої таємниці. В нашому світі їх завжди охороняли. Тут вони були знищені на 74%, у вас – на 89%, у Надії – на 90%.

Я: – Якщо ти кажеш, що вони природні відуні, то при чому тут фізична передача знань від предків? Самі можуть зчитувати інформацію...

Гіра: – Вони так і роблять, тільки втрачаються десятки років, поки переходять через важкі випробування, при яких вони не мають іншого вибору. А деякі так і не прокидаються...

– Ти хочеш сказати, що відьма може не знати, що вона такою є?

Гіра: – Тільки у випадку, якщо вона собі не довіряє...

Катерина додала: – Не тільки. Існує механізм захисту на генному рівні. Якщо в суспільстві переслідуються люди, котрі мають доступ до тонко-планової інформації, то відуні зумисне маскують свої знання. Це записується на духовному рівні як спосіб виживання. Народившись в новому тілі, чародій відчуває нереалізованість, але вся інформація замкнена для власної ж безпеки. Сьогоднішні родинні зв'язки не настільки важливі, як дух попереднього втілення. Люди притягнулись до купки з однаковими цінностями, тільки й всього. Родичі лишень можуть допомогти зняти захисну плівку, використавши при цьому свій потенціал...

Катерина знала такі речі, яких ніяка книга не опише. Те, що хвороба органу залежить від хибного світогляду – не новина. Але, як визначити, що і коли народилось? Невідомо... Вона могла відчувати, яка саме органічна сполука потрібна тій чи іншій людині. Трави тому деколи й не допомагають, що підібрані не для тієї проблеми, від якої людина захворіла.

Саме лікування – це не просте споживання ліків. Трава містить у собі інформацію, як саме потрібно змінити своє відношення до чогось. Гіркі трави допомагають вийняти із себе гіркоту образи чи гніву, який ми насильним шляхом стримали у собі, не розгледіли причини їх появи і не відпустили згодом.

Якщо ми не беремо активної участі у аналізі причин, то трава сама зробить всю роботу за лінивий розум, але активація інформації буде тривати дуже довго. Тому люди і не відчують швидкого ефекту.

Ніхто не відає прихованих емоцій, які народили хворобу, окрім їхнього власника. Катерина інтуїтивно відчувала, яка трава потрібна пацієнтові. Хворобу печінки однієї людини лікувала чистотілом, другої – листям вишні, для третьої брала хвощ чи тисячолісник... Причому, помилково підібрані трави не допомагали вирішували проблем, а то й ускладнювали їх.

В павільйоні знаходився відділ з тестами – розтяжкою веселки. По кольорах, які вибирала людина, цілителька визначала емоційний рівень, на якому перебував пацієнт. Потім розглядала трави, квіти яких мають подібні кольори. Слухала свою душу та спів ставляла форму плода з наслідками того, що турбувало хворого, – і тільки тоді робила вибір. Майже завжди допомагала своїми настоянками і влучними запитаннями...

Пацієнти згадували приховані емоції та переживали їх заново. За тим формували думками нову подію в просторі. Візуально-змінені обставини закарбовувались в пам'яті. Катерина вела до народження нових висновків та емоцій. Таке лікування – це те, якими нас створили...

– Звичайний психотерапевт, – думала я, Надія та Гіра. – При чому тут відьма?

Катерина поливала маленькі вазони з квітами календули. Її світло-сіре довге плаття з круговим візерунком навколо ший підкреслювало внутрішнє сяйво. То були гармонійно складені символи у формі сонця – її ім'я, доповнене ще якимось знаками, що посилювали зв'язок з вищими матеріями і застерігали від помилок.

– Навіщо тобі стільки вазонів з календулою? – спитала я.

– Це сонячна квітка. Допомагає вірно знаходити проблему. Перед зануренням у себе, людина споглядає її допоки не відчує спокій та тепло. Календула ділиться тишею, навіть тиск падає... Ті квіточки я віддаю людям.

Катерина робила індивідуальні для кожної людини мазі, масла, креми, бальзами. Їй довіряли, бо вона відчувала проблему людини спиною...

Але! Ми знали, що вона не все показала. Катерина вагалась. Тоді Надія не витримала і запитала:

– Ти вважаєш нас не гідними знати всю твою процедуру лікування?

– Ні, швидше не бажаю вам спокуси поверхневого повторення магії. Мені не завше дається дозвіл...

– Катерино, тепер нам буде надокучати твоя засторога, – тактовно маніпулювала Гіра. – Тому роби те, що казав Горіх.

Вона не заперечувала. Почалось нове кіно.

Пацієнт сидів на стільці і ніби завмер. Позаду в метрі від нього стояла Катерина із закритими очима і піднятими руками. Вона питала дозволу для миттєвого вигнання хвороби з фізичного тіла...

Якщо хворий переробив подумки минулі обставини і зафіксував рішення більше не повторювати своїх хиб, то причина болячки зникла. Але тіло інертніше, ніж дух! І щоби новий погляд закріпився, то повинна бути відповідна рівновага – своєчасне здоров'я. Бо в противному випадку через розпач невідворотного болю пацієнт може відмовитись від нового світогляду.

Відунка стояла долілиць. Між дійовими особами з'явилась безодня діаметром пів метра, внизу палахкотів вогонь (ми були свідками її уявної магії, яка не відображалась на фізичному плані). Вона відкрила ядро Землі. Підняла праву руку та випустила з неї потік червоного світла, яке оповило чоловіка неначе змія. Воно рухалось від голови до п'ят проти годинникової стрілки. Так спалювались наслідки фізичного відображення прихованих емоцій. Потік вливався у прірву... Потім Катерина щось шепотіла, слова були заблоковані від нашого розуміння, то ж я не чула жодного... Думаю, вона придумала засторогу від наших самостійних повторень... За хвилю з прірви вирвався вихор синього світла і оповив пацієнта у зворотному напрямку. Катерина зловила промінь лівою рукою і направила його до неба. Це був цілющий заряд енергії. Від болячок не залишилось і сліду... Потім цілителька тримала руки в глині, мила протічною водою і годину спала на траві...

Спостерігати за таким лікуванням було трохи лячно... Але ми більше не називали Катрусю звичайним психотерапевтом... Все ж, Надія мала до цілительки претензію:

– Я чула твої слова, які ти приховала від нас. Не шанобливо з твого боку. Невже ти думаєш, що допомогти людині позбавитись від хвороби є такою вже помилкою?

– Саме через такі ваші тлумачення я й не хотіла показувати тієї процедури...

Гіра: – Ми розумні, поясни і довіряй нам.

Катерина: – Яйце тухне з білка, тобто через духовну складову. Якщо вилікувати тіло (аналог жовтка), то енергія буде затрачена даремно. Протухлий білок знову виллється в біду. Вдруге може бути невиправна втрата в будь-якій області стику... Все має бути в рівновазі – чи хворе, чи здорове відображення духу на тіло. Крапка! Варіантів більше нема. В протилежному випадку за порушення гармонійного відображення відповідає цілитель... То ж не намагайтесь наражати наші паралельні відображення на небезпеку, бо тоді я буду змушена вас нейтралізувати...

Я: – О-го-го! То ти відьма справжня! Мені тільки-но насправду було лячно...

Катерина змінила інтонацію і знову стала надто доброю для відьмачки:

– Магія не допускає панібратства і необачного рішення без узгодження з небом і землею... Відун може тільки пересилати чисті енергетичні потоки, але ніяк не брати їх без дозволу. Це табу, яке може оживити стару програму... І мова не йде про особистий інтерес... Треба вміти казати тверде «ні», навіть якщо можеш здатись комусь недобрим. Це власне випробування, причому легеньке.

Я : – Надіє, а в твоєму роду хтось володів таємними знаннями?

– Мені не розказували... Але, я щойно зрозуміла, чому мій дідусь пішов від людей і двадцять років жив десь в лісі... Приходив два роки тому на нас подивитися. Старенький мовчав і так пильно розглядав мене, що я ніяковіла.

– Він знав, що ти маєш талант читати думки і певну місію, – додала Гіра.

Надія: – Десь через місяць по тому почалася війна і в мене з'явився дар, який я вважала бідною.

– Він помер три дні по тому. А свої знання подумки передав тобі, розбудивши приховані скарби, – з повагою сказала Катерина.

– Ти подібна на Онію, – похвалила я Катерину, – вмієте виходити в інші виміри...

– Тебе це дивує? А ти не подібна? Чи Гіра, Надія?

– Справді, щось я пригальмувала. Це від недооцінки значимості людини в нашій паралелі. Треба перепрограмувати відношення... Може маєш якусь траву?

– Коноплю...

– В тебе не слабеньке почуття гумору.

– Я не шуткую. Ми навіть робимо з неї одягу. Чудово захищає від чужинців, від невіри в себе.

– Гм... В нас вона трошки заборонена... Але, якщо треба для лікування, то знайти можна.

Катерина засміялась: – Шукай іншу траву. Кропиву, може. Я не здатна у всіх частотах просторів однаково відчувати спосіб вирішення проблем. Для цього там є ви.

– Гіро, а ти наділена якимось особливим даром?

– А то ж! Все розказую тобі про минуле і варіанти майбутнього...

– Я думала, що це по формулах якихось...

– Це дар нашого роду. З кожної миті минулого можна відчуті інші варіанти розвитку подій, якби не трапилося того, що було. Людство пливе у напрямку свого розвитку як у річці вода. Десь вліво його потягне, десь вправо.

Вирівнюється. Коли хтось зійшов із заданого шляху, то крапля потрапляє на берег, випаровується, а потім у вигляді дощу назад. Нове життя дається, щоби потрапити знову в річку. Єдина схема у всьому...

– Чекай, то ті варіанти реальні? Ти заходиш у інші гілки майбутнього?

– З тим знанням в мене наклад... Тільки бачу, а контактувати за просто не вмію. Таке можливо з п'ятого виміру, або з якимось невидимим провідником, за певним задумом... Мій дідусь розказував, що самостійно в інші варіанти реальності можна потрапити тільки в разі смертельної небезпеки....

– Дід живе?

– Звичайно. Він буде з нами ще сто років.

– Ов-ва! Навіть таке можеш? То ти знала, що твій коханий загине?

– Ні. Я цього боялася. А там, де страх, частоти інші. Не змогла прочитати... Потім збагнула, що все має свою ціль. Навіть, якщо сьогодні в нас нема розуміння...

– І в якого такого розуміння у вас нема? – явилася Онія разом із різновидом свого гумору, який підкреслював її мудрість...

– У тебе ж суд, – здивувалась я.

– Закінчився.

– Кого судила?

– Матір, яка перешкодила народженню свого дитяти.

– Який вирок?

– Місяць перебування в лісі біля озера для самостійного вигнання інфекції. Там в нас є хатина. Це її паралель передала думку, що не хоче дитини. Наш колишній підсудний, якого ти пошкодувала, тепер мій помічник. Сам з'ясував причини. Разом з нею поїде й буде піклуватися... Він ідеальний. Диво й тільки! Маючи багаж помилок у минулому, – не жалкує нікому своєї підтримки та у всіх вірить. Його дуже поважають... Пояснив, що місію ненароджене дитя вже виконало, бо матір позбавиться впливу чужинців.

– Рада зустрічі, дівчата! – продовжила новоприбула. – Надіє, ти відчувала мою подяку? Все надсилаю тобі вітаннячка разом з новою інформацією...

Надія: – Не знаю з чого починати... Ще й лячно зіпсути рівновагу, як каже Катерина.

– То почни із себе й ні за кого відповідальності не бери, – порадила Онія.

Катерина підтримала:

– Без відсторонення від тяжких думок не вийти на ті частоти інформації, що містять шляхи вирішення проблем. Ти мусиш бути провідником, а не суддею, відкинути осуд і образи. Аналізуй внутрішні причини, які відображає твій світ зовні. Далі розповсюджуй такі завдання серед знайомих шляхом телепатії. Помічники будуть. Вони вже є. Повір у них. З представниками ворога продумай спільні проблеми, бо люди по два боки завше на одному емоційному рівні заперечення. Коли серед кількох представників країн, котрі воюють, буде спільна ціль, то почнеться ланцюгова реакція. За тим прийде мир.

Я: – Ти не можеш знати запах війни і зло, яке відчують люди, котрі втратили своїх рідних... В людському розумінні вони не здатні пробачити і забути... Це тобі не філософські штучки і не магія.

Катерина: – Я й не казала, що буде легко. Але така боротьба зупинить потоки крові спершу у вигляді мисли форм, потім в реаліях...

Онія продовжила також наставницьким тоном:

– Колись я не вміла так, як Надія. Вона повірила мені – без аналізу і сумнівів, внутрішнім відчуттям. Тому перепустила через себе інформацію відсторонено. Способом, який доступний її дару. Сьогодні, Надіє, ти його ще не усвідомила, та він працює навіть без твого завзяття. Ніяке зло не перейде через тебе. Якби простір мав сумніви щодо тебе, то ти б не читала думки. Це велика довіра.

Надія: – Ну й надихнули ж ви мене вірою в свої можливості! Спробую...

– Не спробую, а зроблю, – під корегувала Катерина.

– Добре. Я вже роблю. І не боюсь більше, бо не одна я тепер, – нас армія! Бувайте, сестри...

Надія зникла, а Катерина думала, що відповідь на її пошуки так і не прийшла. Вона ще досі не може пояснити людям, що негатив украй потрібен для рівноваги... В мене була егоїстична радість, бо їхній надлишок позитиву перетікав у інші паралелі, допомагаючи своїм відображенням... Але відьмочці це чомусь не сподобалось, вона трохи агресивно звернулась до мене:

– Комуś біда, а тобі в радість?

Я: – Гов, сестро! Ти така мудра, а не бачиш, що маєш казати своїм пацієнтам! Натомість втручаєшся у процес само зцілення людей. Не можеш пояснити, що негатив треба пережити з подякою за шанс бути здоровим і сильним? Нехай померзнуть, або поживуть в курені, якщо не можуть прийняти недосконалості... Або з безхатками потусуються... Ха-ха... У вас є бомжі?

– Є, – відповіла Катерина, що привело мене в ступор... Я ж говорила з насмішкою, а така відповідь змусила мене подивитися на їхню паралель із долею співчуття, як на «нормальне» суспільство з реальними проблемами...

Гіра: – Звичайне явище. У всіх паралелях є люди, які не приймають систему. Правда, в нас є благодійні притулки, вони доглянуті.

Катерина: – В нас також... А ідея про курінь мені подобається.

Онія: – Ми давно проводимо реабілітацію таким чином... Навіть коли я опинилась тут, то говорила про це...

Катерина: – Справді, – просте рішення завше на поверхні, та не помічається через легкість підказки... Дякую вам, дівчата... Побачимось ще...

7.

Сьогодні я хочу зазирнути через скло.

Галявина перед лісом, який швидше нагадує причепурений парк. Дерева дуже старі та високі, схожі на хвою. Літо, щебечуть пташки та розкошують польові квіточки. Нема нікого. Де я?

Серед ясного неба вбачається якась крапелька... Збільшується. Аероплан, тільки живий! Махає крилами... Дракон?! На ньому чоловік з малим дитям... У білих шовкових сорочках. Мабуть знову не відчуваю справжніх кольорів... Хоча, дракон явно кольоровий... Ні, він переливається різнобарв'ям як хамелеон... Зовсім не страшний, – величний швидше... Він для земних богів як для нас – кінь?

Вони приземлилися. Люди не відчувають мене. Захищені... Дракон повертає голову... і дивиться мені у вічі... Очі як море. Я тону, пливу... Так тихо, неначе в лоні материнському... Безодня очей наповнюється сльозами, і мені хочеться плакати... В цю мить дворічний хлопчик підходить до хвоста дракона і пальчиком починає виводити уявний візерунок по чешуйці. Дракон завмирає, щоби не злякати маля. І поки той не покинув свого заняття, – не рухався... Це не дракон! Це – Вона! Частинкою своєю. Бавить земних дітей...

– Що це за паралель? – подумалося мені.

– Це не паралель, – почула Катерину. – Це початок, – перша цивілізація, і вимір не наш. Задовго до того, як були створені паралельні світи для розвитку різних варіантів подій.

– А чому ми не в живому контакті з Нею? Що тут неможливого?

– Не хоче робити різниці між дітьми, які за склом. Нема нікого особливого, – всі дорогі однаково. Тобі було показано політ для відчуття її турботи і любові до всіх земних дітей.

Я озирнулась. Нікого не було. Тільки побачене як мрія у пам'яті відбилося...

8.

Минулий час.

Вона йшла по старому місту з бруківкою на дорогах і середньовічною архітектурою... Сонячна весна, і паралель подібна до її дихання. Люди навколо легкі... Вільні! Машин не видно, лишень велосипеди та скейти... Мабуть, центр міста... Студенти балакають, сидячи на тротуарі. Під куполом дерева стоїть апарат для виготовлення морозива з тих складників, які замовляють люди. Там невеличка черга... Відчуваю, що тут всі дружні чи свої...

До Шостої підійшов молодий чоловік і запитав, чи їй вже є тридцять років.

Та кивнула, але жодної емоції на проявила, навіть цікавості чи здивування. Що комар пролетів.

– Ви мене не впізнаєте?

– А мала би?

– Я футболіст.

– Щось знайоме, – відірвано відповіла художниця, – та фамілії не пам'ятаю... – Вона відповіла, аб' відчепився, бо справді не запам'ятовувала обличчя тих людей, котрі їй не цікавили.

– Дуже добре, – він не жартував. Впадини під очима говорили про безсонні ночі. Його щось давно мучить, відомість надто тяжка. Помітно зрадив, особливо від того, що панночка стояла не в захваті від знаменитої особи і подумки була десь далеко.

Не дивно, – вона не могла оживити свою картину, чогось бракувало. Технічно все вірно. Але її шторм не дихає... Бракує емоцій... Занадто спокійно, тому не передати того, що задумала. Ще той чоловік приклеївся! Нехай вже йде. Чому тішитися? Портрет може потрібен? Як зірці... Я така відома? Одна виставка...

– Я можу вам чимось допомогти? – запитала вона.

– Може ближче познайомимось? – пропонував футболіст.

Вона дивиться на чоловіка, а бачить свій недосконалий шторм. Не вкумекала. Тепер я зрозуміла, чому зараз тут. Дівчина закрилася в своїй творчості та може пройти повз нього... Наші дітки тут не народяться, мої не матимуть

двійників у цій паралелі. Як їй сказати? Вона ж відірвана... Гм-м, можливо через це у мене є шанс... Спробую в живити думку.

– Ти давала запит, чого тобі бракує для подиху шторму. Відкрий очі. Без нього не зможеш закінчити роботу. Тут потрібні живі емоції, реальні почуття, а не техніка.... Ти йому необхідна також, бо не чіпляєшся за статус. Він хоче завойовувати, а не брати. Воїн.

Шоста припинила. Не від нього, а від того, що відчула. Озирнулася. Мені вдалося поговорити з нею! Тепер вона стала думати по-земному:

– Треба негайно відірватися від картини, бо я себе втрачаю. Вже чую голоси... О-хо-хо!.. Він ще тут? Тоді з ним поговорю. Може ідею якусь підкине. Стій! Знову я... Приємний на вигляд, хоч і пропащий, – розбещений увагою фанатиків.

Він змушував себе не повторюватися. Не звик очікувати на відповідь. Все ж, хвалькувато радів... Згодом почав хвилюватися, бо злякався, що дівчина не захоче спілкуватись.

– Давайте вип'ємо кави,– прийняла пропозицію Шоста.

– З радістю,– футболіст сіяв. В його голові вертілися суперечливі питання: «Якщо вона не доспіла для бажання знайти пару, то «звурдиться», коли буде під контролем...»

Нічого собі! Я й без Надії можу читати чужі думки!

– Ага, якраз таки! – почувся знайомий сміх. Надійка була поряд. Вона тепер сама знала, коли мені потрібна... Надія з Шостою були того ж віку, і швидше вони були прямим відображенням в своєму часі, ніж далека я з майбутнього.

Надія: – В чому муть?

Я: – В нього і тут верховодить бажання контролю над життям... Ти не зможеш, брате! Не гай часу, прийми все без бажання нас змінити і живи щасливо...

Надія: – Вперше бачу Івана з іншим обличчям... Правда, осанка така ж підтягнута... А чому зараз він мовчить? Може, в нього нема думок?

– Ти що? Навіть дурні, але мають бути... Він же не адепт. Тим більше в період оцінки нової людини... Може в нього тайм-аут...

Надія: – Це наша країна?

– Так. Україна – Європа. Тут люди на чолі з великим воєводою повернули незалежність чотири століття тому. Всі рівні. Тут центр всіх наукових досліджень світу. Майже нема виробництв. Чисто.

– Звідкіля знаєш?

– Здаюсь, Гіра казала... Перед тобою нема сенсу вдаватися надто мудрою. Шуткою... Чим займаєшся в тілі?

– Іду від Макса, – товариша того солдатика, який зіткнувся з Іваном. Він знову перетворюється на фанатика, тільки вже нового способу мислення. Чотирнадцять соратників біля себе зібрав. Займаються. Навіть був у трьох паралелях. Плакав потім... Його одне відображення – великий воїн. Тепер зациквився на своїй місії. Аби не перегнув від завзяття. Молодий ще дуже, гарячкує...

– А Іван як?

– Мій коханий. Правда, деколи мене дратує. Чіпляється, що я відьма. Все звинувачує, наче лізу йому в голову.

– А ти..., хм, – ні-ні?

– Гм-м. Але він про це знав. Тому нехай сам с правується зі своїм невдоволенням.

– Оце по-нашому! Трохи не шанобливо, та як є... А ти комусь ще передавала знання?

– Всім затриманим, яких бачила. Потім вони працювали самі. В нас гарна новина – диктатор загинув. В уряді агресорів вирішується питання наступної кандидатури на престол. Москалі піднялись у спротиві владі, відмовляються від війни з нами, проте зараз в них громадянська... Наших людей звільнили з в'язниць. Ми тепер живемо у воєнному стані, але на волі...

– То відкрита війна закінчилась? Ти змогла!

– Та ні, воно само...

– Люди, котрі змінили світогляд, більше не заслуговують на колишні обставини вашої паралелі. Задля однієї людини світ може перебудуватися, не те, що через старання ваших соратників... Тепер подивимось на це життя...

Люди снували туди-сюди. Розслаблені володарі безцінного скарбу, дарованого їхніми предками. Не припускали варіантів, що могло бути по-

іншому. Я не могла позбутись відчуття якоїсь незрозумілої поверхневості чи відсутності глибини почуттів... А може надмірний спокій мені не звичний? Без болю і без великої радості. Є – є, нема – нема. Для них так добре, може й вірно...

Вони сиділи за столиком в літньому кафе. Віктор не зводив очей з нашої Віри. А вона дивилась на чашку з кавою, прикрашену візерунком з вершків... Взяла ложечку та почала коригувати малюнок... Гм, художниця... Він вже знав, чим його пасія займається.

Молоді люди швидше занурилися в свої думи, ніж показували відверту цікавість один до одного:

«– Чи вміє вона готувати? Може, коли перестане малювати, то навчиться. Я забезпечений, то буде господарювати...»

«– Коли він підштовхне мене до ідеї для завершення картини?»

А де пристрасті? Що за примітив? Надія думає, що вони безнадійні, але мовчить. Зрештою, тільки те, що вони не заважали один одному мислити, вже говорило багато. Все ж, не відштовхуються...

– Я би тут не жила, – сказала партизанка.

– В мене також нема ідеї для навернення Віри до цікавості знайомства. Тим більше, що він класний... Без вихору емоцій вона не здолає свій шторм... Ух, нехай би та каляка-маляка покинула її мізки!...

Надія: – Віктор зі своїми пампушками не кращий... Може їх посварити?

Я: – Хочу побачити, як ти це зробиш. Скажи їй вилити на нього каву...

Надія: – Треба хитро. Є ідея! Я буду вкладати в її вуста його думки... Ха-ха...

Надія заговорила через Віру, нутро якої зовсім не противилось, бо та знаходилась в своєрідній медитації:

– Кажеш, цікаво тобі, чи я вмію готувати їжу? Коли виникає бажання. Малювати не покину, бо це – сенс мого життя. Тому я тут, – Віра сказала ці слова та округлила в здивуванні очі від своєї ж промови.

Думка Віктора: « Що за відьма? – зреагував, як ошпарений своїми ж висновками, – вона виставила мене ідіотом».

– Я не виставляла вас ідіотом, воно само.

Вони дивилися один на одного, як барани на нові ворота. Мовчать.

«От наглюча»,— нервував він подумки.

— Я ніколи не була наглючою,— вголос відповіла Віра і ще більше витріщила очі...

Віктор зірвався, відсунув злісно крісло та вийшов. Вона лишень кліпала в розпачі від факту, що слова промовлялись без участі її розуму... Забула про свою картину. Думала тільки про нього. Жалкувала, що якось образила, та не петрала, яким чином це трапилось. Тепер не заспокоїться. Хоче, щоб повернувся! Тоді пояснить, що зовсім не така... За хвилику подалась навздогін...

«— Ти ж його зовсім не знаєш, чому мучишся? — думає. — Де він? Ось, п'є газовану воду... Добре, що впрів...»

Вона підійшла і тихо стала поруч з Віктором. Він вже дивився на неї, як на свою. А Вірі раптом стало затишно, тільки ноги зробилися трошки ватними та защеміло в грудях... Нарешті вона його відчула!

«Що би вона видала в ліжку по-художньому? Може, нехай малює. Все ж, щось нове»,— його думки вже змінили напрямок.

«Чому я тремчу? — напруглася Віра. — Невже він мені не сторонній, а саме ТОЙ? Що маю казати, щоб не від лякати?»

Надія відчувала тріумф. Більше не втручалася.

— Ідемо, погуляємо,— засміявся Віктор. Віра лишень махнула головою...

Звісно, що тепер вона закінчить свій шторм, бо пережила його початок... Саме початок! Реальний шторм ще попереду, як і нові картини — бурі, смерчів, ураганів і штилю...

— Цій паралелі треба лікуватися від надмірного спокою,— сказала Надія що знавець всіх причин і наслідків... — Квіточки... Тепер думаю, — сваритися потрібно для випередження байдужого спокою. Абсурд якийсь...

— Чому ж абсурд? Вони обмінялись емоційними імпульсами і відчули, що потрібні один одному... Надіє, ви з Іваном не сперечалися?

— Не припиняли ще, правда в ігровому варіанті. В нас змагання на кшталт перевірки кмітливості.

– І хто перемагає?

– Той, хто думки читає... – Надія сміялася, тепер явно радіючи своєму дарові.

– Співчуваю Іванові! Нехай тримається...

9.

Простір, від якого я втікала. Таки помилялася, коли думала, що найважча – це паралель Надії. Ось він. Це – фінал. Як маю написати про такий душевний біль? Донести серйозність того, що побачила?

Тут нема війни, людство вже єдине, нема протистоянь ні у поглядах, ні у віруваннях, ні між расами, ні у сім'ях. Вони живуть єдиним бажанням – вижити... Справжній природний страх – інстинкт самозбереження. Простір таки привів їх до цього своїм шляхом... Звірі покинули цю паралель, бо все інше для людей стало неважливим. Кожен, хто залишився, став безцінним в реаліях... Хіба я можу тут чимось допомогти, окрім, як бути свідком?

...Вона стояла на пагорбі. Сива. Старша за мене на два десятки... Я потрапила у майбутнє якоїсь паралелі.

Скляний погляд у далечінь – на море, яке тихо плескалося біля підніжжя невеликої гори. Дивиться на острів чи то крапки біля самого горизонту... Спомини – маленькі дітки, ліс, ягідки, квіточки... Колись. Тепер там море. Ті крапельки – верхівки дерев, під якими вони колись збирали гриби... Колишні гори.

Не вберегли свою Землю. Сама вона не змогла впоратись, бо була ослаблена і хвора від бруду, яким наслідили люди. Не бачили у цьому свою особисту проблему. Не зв'язували ні помисли, ні дії свої, ні послід від проживання зі шляхом до катастрофи... Шлаки від людського протистояння на тонкому плані зробили свою справу тихенько й непомітно... Коли ж реалізувались сумарні плани, було пізно...

...Розтанули сніги. Земля була в гарячці від нових інфекцій, – як від думок, так і від того, що вирвалось на волю з-під льодовиків, – важких металів та радіації як наслідку загибелі колишніх цивілізацій. Кров планети заражена, подих – отруєний. Окрім словесної стурбованості не відчувала від дітей реальної підтримки... Зате, тепер! Ох, як вони люблять її, – до тіла туляться, шанують кожний клаптик її шкіри...

Ті, що вижили, перейшли на вищий ступінь усвідомлення. Хто не зміг витримати випробування, – загинув від болю та страху опісля. Всі стали

любити один одного та шанувати. Все-таки, є реальний план для очищення відносин...

Вікторія плакала, вдихаючи на повні груди вологе повітря для беззвучних ридань. Материнський інстинкт не зник. Вчора її старший син полетів на гелікоптері до Криму. Там залишилися татари. Вони мали обговорити створення нової бази на плато, яке утворилося в результаті перебудови тіла Землі. Сьогодні зник зв'язок із сином. Там вибухнув вулкан, виходячи із результатів спостереження супутника. Ця невідомість її вбивала, бо відчувала біду... Вона так і не звикла до втрат, кожного разу плакало серце. А зараз воно стало суцільною раною.

– Сину мій, повернися... Ще однієї втрати я не перенесу... Я сильна, сильна... Де ти? Маленький мій, любий... Візьми мою силу, виживи..., виживи... Матір наша, благаю, – ми не здамося..., – поверни його мені!... Я спокійна, спокійна... О-о-у!

Ридання... Я плачу разом з нею. Хіба є щось сильніше, ніж материнська любов чи її біль? Нема повітря...

Вікторія була радницею громади. Її добре серце і вміння підтримати людей, вселяло у них надію. Вона боролася з найбільшою проблемою, яка оселилася в серцях людських – безнадією. Їх мало. Втрата рідних не відпускала для нового життя людей, які жили споминами й болем. Потрібно було знайти вихід для напрямку нового існування, щоб залишився не тільки захист від води... З кожним роком вона прибувала. Люди перебралися на найвищі території.

– Вікторіє, ти мене відчуваєш?

– Так, віднедавна у нас всі відчувають своїх дублерів.

– В тебе є план виходу?

– Ти натякаєш на виживання?

– Сама не знаю...

– Потрібно повернути радість існування і перспективу в думки.

– Як це можливо?

– Народжуються дітки. Заради них.

- А тим, хто вже не може через старість?
- Ми єдине тіло зараз. Чужих дітей нема.
- Дуже жорстокий варіант для об'єднання людства...
- Згаяли свій шанс.
- А він був? Хто його не використав?
- Ми гадали, що маємо час... Ти певна, що зазирнула у варіант майбутнього іншої паралелі?
- ???... !!!... Наш син повернеться?
- Ні... Я спізнилась...

Я вдома. Дуже болить. Заспокоїтись, завжди є вихід... Вона ж тоді не знала того, що знаю я тепер. Це вже інший варіант... Чому саме з нашого відліку існування було бачення того, до чого ми можемо прийти? Тоді саме тут іде розгалуження гілок майбутнього... Ми можемо повторити напрямок... Думай... Без усвідомлення єдиного людського організму відношення до світу не зміниться... Боже, ми насправду в тому ж руслі...

Гіра читала синові книжку, коли я завітала.

– Я знаю, чому ти тут. Вікторія замкнеться в собі та позбавить громаду підтримки... Майбутнє і минуле перетинаються в теперішньому часі. Треба змінити мить...

– Яка мить може змінити обставини?

– Вікторія вміє читати майбутнє і може завадити небезпеці, зв'язавшись із сином думкою. Але для цього потрібно перебувати в спокої... Коли вона плакала над водою, він був ще живий. Пілот повинен змінити свій курс на два градуси вліво. Тоді вони пролетять між двох гейзерів і виживуть. Вікторія не втратить свою силу і допомагатиме іншим. Там, де ти її побачила, також розгалуження – до кінця чи нового повноцінного життя. Не даремно все.

– Гіро, у неї ж інше ім'я. Це не я.

– Вона взяла інше після того, як впала в анабіоз на два місяці. Вікторія все бачила зі сторони душею і розуміє, чому це трапилось з нею. Надмірна співчутливість насамперед могла позбавити її тверезої оцінки ситуації...

– А як її звали раніше?

– Кривиш душею. Не зі мною... Вона знає більше, ніж ми разом сьогодні. В мить хвилювання не могла мислити. Потім зрозуміла, що могла все змінити, якби була спокійною. Ти того не позбудешся, бо створена контрастною. Але тепер будеш знати, що від твоєї рівноваги може залежати життя...

– Стій. Нотації після... Що робити зараз? Якщо я повернусь в той відлік часу, то не встигну донести їй все так швидко. Всього хвилина...

Гіра: – Потрібна Надія для миттєвої передачі думки.

– Є шанс... Як ти відчуваєшся? Тобі вже скоро народжувати.

– Все гаразд. Мої дітки наготові. Я вже їм розповіла про наше життя. Родити будуть легкими.

– Щастя тобі. Радію за вас...

– Сину мій, повернися!...

Ми опинилися на березі перед плачем матері. Надія миттєво передала Вікторії послання. Мати завмерла та подумки почала розмову з сином.... Сміливий погляд у далечінь, – зосереджений і впевнений. Хвилину, дві вона була кам'яною... Закрила очі з полегшеним видихом. Підняла голову до сонця, – щаслива... Повернулася до нас.

– Вони врятовані! Надіє, я сумувала за тобою! Тепер моя черга... Не відпускай Макса в столицю. Там ще не готові його почути. Насильно витягнуть з нього інформацію, тебе стратять... Ваша паралель піде за нами...

– Зрозуміла. Якщо я виживу, то ми повернемо в інше русло майбутнього?

– Так. Тільки не відкривайтесь занадто швидко.

Я: – Вікторіє, а ми? В чому була наша помилка?

– Наша група виставила себе. Пішли атаки чужинців. На мить стало лячно, по інерції тіла. Не довели справу до кінця. Люди не мислили масштабно.

Словами Землю цінували, словами любили, а нутро було в полоні... Не єдині були.

– Як ти зараз пояснюєш правильність світу?

– Цього вже не треба пояснювати. Ми відродили здібності земних богів. Проблема в надмірному болю від спогадів, який краде спокій... Тепер будемо жити до чотириста років, мало людей... Дітей народжують сторічні жінки. Енергетичний резерв загального людського тіла не змінився. Сконцентрований тепер у кожному з нас. Я старша від тебе на шістдесят років,— не на двадцять, як тобі здалося. Ми молодіємо, попри втрати...

– А кого ти втратила?

– Чоловіка. Два роки тому, коли піднялася хвиля, він рятував людей з нижньої бази. Накрило.

– Він не знав?

– Знав. Випередив мене у баченні майбутніх подій. Думав, що встигне до хвилі, якщо передбачив її.

– Звідки ти знаєш, про що він думав?

– Казав мені потім.

– Коли потім?

– Після фізичної смерті.

– Ви розмовляєте з померлими?

– Ми виходимо в інші виміри п'ятою оболонкою. Там впізнаємо своїх близьких.

– Немала ціна за такі можливості.

– Тих втрат могло не бути, якби ми добровільно з'єдналися у земне тіло раніше.

– Не звинувачуй себе. Як ти одна могла все змінити? Сама знаєш, що треба більше...

– А нас і було більше. Знання були доступні сотням тисяч з нас. У кожному населеному пункті були ті, хто через себе напряду отримував інформацію. Ми тоді цього не знали, бо не вміли відчувати один одного серцем. Всі

думали, що поодиноці. Знання приходили в якусь мить до осіб, які жили раніше звичайним життям, мали свої вади і земний характер. Так Матір підняла віру людей в себе. Звичайні люди стали її посланцями, в колишніх тілах оселилась інша суть... Але ми не змогли об'єднати зусилля, бо не відали про існування таких же відчуттів у інших братів та сестер. Зрозуміли тільки тоді, як почалася підніматися вода...

– А ви б могли зупинити хвилю?

– Ні, але раніше могли б перепрограмувати майбутнє, об'єднавши свої мисли форми... Тоді обставини стали б іншими в тому періоді часу, в якому ми жили...

– Вікторіє, не приймай за суперечку..., але ти зараз мислиш своїми сьогоднішніми знаннями. Може забула, що колишнє нутро людства заслуговувало на рівноцінне зовнішнє відображення... В мене нема ілюзій, що своїми думками можна зцілити всіх покидьків, котрі живуть в нашому часі... І чому б я мала змінювати те, на що вони заслуговують? Якщо вийти поза межі Еґо, то цивілізація, яка приречена через відсутність самостійного мислення більшості людей, має загинути... Чим більшість жителів планети заповнювали інформаційне поле Всесвіту? Ідеями для розвитку чи деградації? Простір знайшов єдиний спосіб відродження духовної чистоти... І не звинувачуй себе за згаяний шанс... Теперішнє формує майбутнє, а не навпаки...

– Часи рівноцінні за можливостями... Візьми для прикладу візуалізацію... Чи зміну відношення до минулого... Для розуму нема різниці між реальними і віртуальними подіями. Він формує самоцінність людини так, як вона використовує вроджену кмітливість... Як про себе думає, так і має, бо мисли форма притягує нову реальність... Всі люди, котрі в контакті з людиною нового мислення стають іншими, бо вона більше не заслуговує на колишнє оточення... Починається ланцюгова реакція і реальність підганяє обставини під картину нового плану майбутнього...

– Ти вже намалювала ваше майбутнє? – Я трохи сумнівалась у реальності таких філософських бачень.

– В нас початок. Формування зернятка в стовбур. Головне доглянути саджанець і прижитись на новому ґрунті...

– Коли була повинь?

– Сорок років тому... Люди ще досі жалкують, що тоді не змінили напрямку своїх думок... Це породжує нову хвилю...

– До речі, а де Надія?

– Вона зупинила Макса, то ж і сама уникне загрози. Її так бракувало! Саме без неї в мене опустилися руки. Одна з найсильніших, усі черпаємо від неї... Тепер і ви розвернулися...

– Поясниш мені про варіанти майбутнього?

– Цінність яблуньки в плодах. Цвіту завше в десятки разів більше. Але є надія, заради якої пустоцвіт бережуть, – він дасть плоди в майбутньому... Не ти, так інша ти виконає свою місію...

Вікторія знову вдивлялась у далечінь. Звідти наближалися два птахи... Ближче... Ще... Гелікоптер і Дракон...

Вікторія змогла пірнути в спокій, знаючи жахливе майбутнє і змінити теперішню мить. Тепер вона сіяла в материнському щасті.

Вода відступала з тією ж швидкістю, з якою приближався син до матері своєї.

Почалася нова ера...

10.

Знову тривожна паралель. Та, вже знаю – поки цього не переживу, кращого не побачу.

Минулий час. Початок дев'яностих, Санкт-Петербург.

Україна в складі імперської загниваючої держави та впевнено шурує до комунізму. Шматочки нашої свободи тут не даровані спів дружним країнам. О-ох! Як тут тяжко! Що віл ярмо тягне. Люди як зомбі. Ні, це навіть не деградація, бо для неї треба думати по-кепськи... Не можу зрозуміти... Відчуття суцільної в'язниці, навіть у мізках. Ніхто й не намагається вирватися...

Сьома тільки-но приїхала з рідного краю до друзів... Вона мала ключ від кімнати в комуналці, де жив її наставник чи колега по наукових дослідженнях. Хоче йому щось показати...

Комуналка мене завше бентежила. Я досі не можу зрозуміти такого способу проживання різних людей під одним дахом. Хто його запровадив і чому він прижився, якщо це психологічна катастрофа? Знаю, не було куди подіти всіх бажаючих жити по-панськи у престижному місті... Доволі недолуга смішинка, – своє житло в чужому домі. Та, хто там думав про зручності... Але для влади дуже вигідно. В нас також комуналка була основною ідеєю слідування за людьми.

Головному тут ніхто не співає пісень. Диктатура не приховується за благородними лозунгами. Правда відома всім для страху. Кількість страчених і затриманих регулярно повідомляється по загальних телеканалах. Справжнє рабство без права запитання, без виборів про людське око.

Моторошно... Мене закинуло в точку розгалуження до того варіанту майбутнього, яке кепсько вплине на нашу нинішню паралель. В якому стані ті люди сьогодні та що вони нам пересилають? Напевно їхні думки ловлять ватники...

...Вона швидко підіймалася сходами, ледь встигаючи за знайомим чоловіком грузинської зовнішності, з котрим зустрілася при вході у під'їзд. Зайшли в кімнату. Меблі вкриті білими простирадлами... В них промайнув здогад – господар у в'язниці. То ж за візитерами сюди хтось стежить і зараз служби будуть тут...

Сьомій двадцять п'ять років, замолода для дисидента. Такої небезпеки я в її віці не переживала...

Поки вона стояла в роздумах, її товариш студентських часів схвильовано пояснював ситуацію:

– Треба тікати, вони зараз прийдуть...

– То й добре, я маю гарну новину... Для них також. Дивись...

Вийняла товстенну папку з розрахунками та кресленнями і показала її грузинові.

Ого-го! Розрахунки нового виду енергії. На кшталт вічного двигуна з одноразовим зарядом для запуску. Аплодисменти! Тепер господарі будуть в рази багатшими, якщо матимуть таку працю в своїх руках.

Він: – Оксано, ти не розумієш небезпеки, яку сотворила. Хіба людям дадуть про це знати? Чиїм досягненням стане те відкриття? Вони ворогують з усім світом... Мама!.. А якщо вони зроблять зброю по такому принципу?

– Це не зброя, – сперечалася Оксана.

– Поки що... Треба спалити!

– Нізащо! Люди мерзнуть, ресурси вичерпані, дорожнеча... Це врятує нашу економіку та полегшить життя всім... Тільки уяви – безплатна енергія!

– Вони не дадуть енергії людям задарма. Продавати будуть втридорога, а тебе сховують...в кращому випадку... Яка ти наївна!... Тобі не дозволять слова сказати. Втікаймо хутчіш!

Вона плакала. Не слабенька, ні. Вирішила не палити свою надію. Бережно закрутила списані листки та запхала в тубус, який знайшла на полиці. Замаскувала: поклала його в просалений паперовий пакет. Вперта. Не слухає поради. І мене не послухає. Їй диво потрібне...

Хто би допоміг? Може наша богиня? В такому ж віці вона приходила до мене, а я злякалась... Може б і до Оксани завітала, щоби здивувати і дати пораду...

Е-гей, чом ти не допомагаєш ніколи? Як, – завжди? Це ти направляєш хід моїх думок? Тоді продовжуй...О, зроби їй сон на яву, як мені колись.

– То в твоєму часі для тебе – колись. А тоді це було сьогодні.

– Аж тепер зрозуміла! Ти хотіла допомогти моїй паралельній, а явилась мені несвідомій, бо я саме в тому місті навчалась... І ти сплутала грані... Хоч знаєш як налякала мене? Я тоді вся охолола і задубіла, навіть руки не могла підняти, аби перехреститись....

Богиня сміялась: – Ну-ну, так вже й не могла... Подумки хрестилася як фанатичка і навіть не здогадалася спитати «хто ти і чого тобі треба?» ... Ти була затуркана...

– А навіщо ти стукотіла по склі?

– Ти ж сама мене просила для підтвердження того, що я реальна!

– Справді...Але стало ще страшніше. В неї може бути така ж реакція, якщо ти покажеш себе. Чого ти тоді хотіла від мене?

– Не буду вдаватись до подробиць, але таким чином я зв'язувала перехід між твоїм теперішнім та минулим, яке є сьогоднішнім днем Оксани.

– Я бачила тебе в своєму минулому, а не в цій паралелі.

– Галино, повір на слово і не уточнюй – ти потрапила сюди через своє минуле, котрого не помітила, бо я спростила перехід.

– Стій, а контакт з Гірою в минулому також з твоєї подачі?

– Ти ж не думаєш, що вас – сліпих, глухих і сплячих, – залишено напризволяще? Звісно, що я допомагаю вам зустрітись там, де можуть бути небезпечні наслідки від вашого можливого рішення наодинці. Так ви змінюєте напрямок мислення і виходите коротшим шляхом на дорогу нашої історії розвитку... Чи створюєте нову гілку, яка є життєздатною...

– А колишні гілки життя куди діваються?

– Вони існують також... , як чорновий варіант...

– Тобто, тут Оксану зараз піймають?

– Так, її буде страчено...

– Що я можу зробити?

– Для нової гілки буття ти потрібна їй до того, як вона зайде у будівлю, а опісля буде спійманою при виході. За тим буде катастрофа. В даному варіанті цієї паралелі більше нема шансів на виживання. Я не можу особисто втручатись в критичні події. А ти знайдеш спосіб пояснити їй. У вас майже однакові земні характери. Вона повинна змінити рішення на рахунок свого винаходу, чим створить новий варіант існування свого світу... Тоді на загальній розгортці паралельних реальностей вони продовжать існування між своїми гранями...

– А ти можеш, як наша Надія, думки передавати? Я б тоді розмовляла з Оксаною через твій гучномовець...

– Шуткуєш? Я можу навіть печену гуску матеріалізувати.

– Чому ти ніколи до мене на вечерю не завітаєш з гостинцями?

– Пустощі. Надмірна опіка не допускається. Ти й сама зможеш, якщо таке диво не буде для тебе важливим... Повір собі та й все.

– Як повір? Я вже бог?

– Не сміши мене у відповідальну мить.

– А я думала, що у богів нема почуття гумору.

- Гумор є, емоцій бракує...
- Я навіть не певна, чи хочу бути богинею без емоцій.
- Можеш створити новий різновид.
- О! З тобою можна розмовляти...

Ми опинилися на вулиці перед тим, коли Оксана підходила до будинку. Поламані старі дерева навпроти сірих обшарпаних коробок. Болото, ями. Сумний чоловік продає цигарки, тримаючи їх в невеличкій скляній коробці. Дітей не видно. Де вони? Вдома безпечніше. На вулиці може бути гонитва і стрілянина. Таємні служби не зважають на перехожих, в тому числі дітей.

... Іде долілиць, поспішає. Темні окуляри як в шпигуна. Про передачу моєї думки без допомоги богині навіть нема мови, – не відчує ніяким радаром, бо надто стривожена. То ж ми розпочали експеримент.

– Привіт, не лякайся, я – телепат. Розмовляю з тобою думкою. Не зупиняйся, проходь повз будинок і йди далі. Кімната під наглядом служб.

Оксана почула голос в голові і тепер йшла як паралізована. Я відчувала її переляк. За тридцять метрів вона помітила спостерігача. Зібрала себе миттєво та пішла спокійно, навіть зник страх. Як їй вдалось? Коли підгледіла за її уявою, то побачила, що вона грає роль Снігурочки між зайчиками... (?) Смішно! Але ж і допомогло настільки, що спостерігач за «ворогами народу» втратив цікавість до дівчини, яка пливла неначе закохана... Їй треба зніматись в кіно...

– Хто ви? – спитала Оксана подумки.

Я: – Обманювати не можу, а правда зараз тобі буде недоречною. Спочатку треба оминати небезпечне місце. Сядеш на лавку в сквері, візьми журнал. Там поговоримо.

Вона примостилась на дерев'яному сидінні з облізлою фарбою. Місце зустрічі змінити не можна. Навколишні декорації нагадували цей старий фільм. Я вже стала бачити зелену травичку і кольори зів'ялих квітів біля пам'ятника якомусь дядькові. Напевно їхній бог, як в нас був Ленін чи Сталін.

Даремно я сподівалась на її сумбурний переляк і змогу обійти конкретику. Оксана вперто спитала:

– Не розумію недоречності правди. Якщо ви не скажете де ви і навіщо займаєтесь телепатією, то я не буду вас слухати.

– Я не зможу показатись у фізичному тілі, бо не взяла його з собою, – мені хотілось трохи погратися з нашою «мудрегелею».

– А де воно? – без зайвого здивування уточнювала Оксана. Вона вміла приймати нереальні речі як такі, що мали право на існування... Звісно ж, по-іншому, вона б не народила свого вічного двигуна!

– В майбутньому часі та іншій паралелі, – мене тепер більше цікавила її реакція, ніж справжня ціль розмови... Я відчувала її думки, вони мене здивували. Оксана загорілась ідеєю машини часу! Навіть хотіла вже спитати принцип будови... То ж я випередила:

– Ні-ні. Машина часу тут ні до чого. Фізичне тіло має енергетичне поле навколо себе – душу. І однією з її оболонок ми можемо перебувати там, де є наші відображення. Наші двійники потрібні для існування різних варіантів розвитку подій в паралельних світах... (вже про різні гілки для кожної окремої особистості навіть не хотілося говорити і морочити їй голову). Уяви кілька початкових формул, які ведуть до однакової кінцевої відповіді...

– Допускаю, – математика спрацювала! Оксана бачила логіку у всьому, – яка ціль твого втручання в моє життя?

– Про креслення знаю. Твоє відкриття не для сьогоднішнього часу вашого світу. Ти все відновиш, коли зміняться обставини. А тепер мусиш знищити свою працю.

– Те, що ви кажете, подібне на шпигунські диверсійні дії. Ніяка ви не паралельна! Винайшли прилад для передачі думки і все. Може й шляхом гіпнозу, таке буває. Будемо прощатись, – вона піднялася. Я мало не розгубилась і аж крикнула:

– Негайно присядь! Зараз я тобі доведу, що з іншого світу!

Оксані знову стало цікаво і вона озвучила подумки вимогу : – Доводь!

– Хочеш, я тобі матеріалізую печену гуску?

Винахідниця не стримала сміху, аж уявила як на неї падає кусок м'яса. Знову присіла, розгорнула журнал на колінах і каже: – Пообідаємо?

Я почула богиню: – Ти тільки передаєш їй свої сумніви! На лавці проти неї сидить бабця і розглядає молоду красу. Як думаєш, якою буде її реакція, коли в Оксани з'явиться гуска на колінах? Твій натяк мені зрозумілий, але проси щось непомітне...

Я: – Оксано, гуска ще не готова, замовляй щось маленьке.

– Поклади мені ромашку між сторінками, – вона ще не закінчила фрази, як на переплеті журналу появилася ніжна біла квіточка...

Я відчувала разом з нею – холод в грудях, руки не слухаються, горло стисло так, що бракує повітря... Наша земна реакція на дива була однаковою. Оксана не могла позбутись страху, навіть володіючи аналітичним розумом (а може саме через нього). Тепер вона прийняла існування інших реальностей та надприродних можливостей. Висновок прийшов сам:

– Я повинна знищити те, що може врятувати нашу країну від занепаду? Це не зброя! Вічний двигун для людей!

– Всі бомби для людей.

– Мені так жаль!

– Ти відкриєш двигун пізніше і поділишся з усім світом ідеєю. Вона вже існує, то ж буде в нашому інформаційному полі завше... Не важливо, хто саме впіймає її знову... Головне – не оживити ідею завчасно, поки люди здатні спотворити пряме призначення твого задуму...

Через хвилику Оксана підняла голову і сміливо вдивлялась в далечінь безкрайнього неба, як Вікторія, котра чекала свого сина. Неймовірно. Вік справді не грає ролі, коли серце сильне. Вона думала, де має спалити своє відкриття...

А я гадала, як живе та паралель сьогодні. Колись потраплю туди і впізнаю її.

Повернулась додому, – клумба вже прополена, а рука все ще вирівнює землю... Треба йти готувати вечерю...

Минаючи альтанку, з подивом побачила, як на столі насміхається над моїми сумнівами печена гуска в яблуках... На мить обдало холодом, за тим я зрозуміла – місія виконана. По тілу пробігло приємне тепло...

А-гов! Повертайся на землю, дівчино! Я ще стояла оторопіло, коли мої плечі обійняла чиясь рука... Подруга Ніна весело підморгнула. Вона бачила, коли прийшла, що я закінчила роботу, – поставила ще гарячу страву на стіл, а сама сховалася за стіну, щоби зробити сюрприз і подивитися на мою реакцію... Вже два дні, як в її домі зникла електроенергія. Майстрам причина проблеми була не до тям, то ж вони лагідно вибачились і зникли безоплатно. Холодильник потік, заморожена гуска розтанула, і подруга змушена була запекти... Її чоловік з сином у від'їзді, а їсти гуску самотужки не цікаво. То ж вона спакувала свій шедевр та принесла до нас, аби в добрій українській традиції посмакувати запашну печеню з усіма належними причандаллями і задушевними байками... Вечір вдався на славу! Доповненням для моєї Нінулі був гостинець – після повернення додому з незнацька появилось світло.

Добре, що наші дива творяться не наглим шляхом, а через стік обставин. Добре, що попри те, як чухався мій язик після розпитої пляшки червоного винця, я не закрутила за столом свою версію примусово-добровільного сюрпризу... Добре, що ми самі вирішуємо... Чи ні? ☺

11.

Простір чимось подібний на наш. Я відразу бачу кольори. Але, відчуваю смуток. Де світи для зразку? Мабуть, там і без мене обходяться...

Я не стала вовкулаком, який бореться зі злом, не бажаючи отримувати задоволення від подорожей. Бо таки часом бубоніла і відкладала візит... Навіть не так, – я хитрувала. Думала, що важкий світ пропущу, а завтра у сні побачу який тепліший і зазирну по власному вибору. Та де там! Сходинки не вдавалось ні переставляти, ані перестрибнути, бо тоді вбачався пустий екран. Ще й до того Вона не відповідала на запитання.

Тоді я брала паузу. І що б ви думали? В моєму земному житті починалася зовсім не такий радісний період, який мені так хотілося бачити в інших світах. Надходили наглі підказки вустами моїх рідних про те, що те не так і се не сяк... Кожен з чотирьох моїх «підопічних» хотів їсти інший суп, вареники були не такими, а пиріжки черствіли. Ще й до того всього павук кожної ночі виплітав на світильнику свіженьке гніздечко... І пилюка назбирувалась надто швидко, і черевики не встигали чиститися. А то й сусідка могла прибігти скаржитись на те, що наші бджоли крадуть їхній мед...

Коли обставини ставали абсурдними, тобто такими, що не потребують ніякого пояснення через дурість, – тоді я розуміла необхідність подорожей. Навіть не так – відчувалася чиясь насмішка: не хочеш там, буде тут. Адже духові вкрай необхідне тренування контрастами... Окрім того, під час подорожей я знаходилась на емоційному рівні цікавості, а то й ентузіазму, поряд з якими просто не існує ніяких неприємностей. А факт бажання допомогти комусь в чомусь створює затишну атмосферу в реальності. Мої думки перемикались з життєвих непорозумінь і більше не харчували тих набридливих вампірчиків енергією. Таким чином я проганяла чужинців зі свого поля.

Зрештою, я здогадувалася, що події паралельного світу стосуються і моєї шкарлупки. Вона повинна розвиватись в ногу з новими (реальними чи віртуальними) випробуваннями та кмітливістю. Так з'являлось бажання і я пірнала в уяву, яка перетворювалась на живу образну картину... Але! Я все більше переконувалася, що мій добровільний вибір був таки примусовим...

Період знайомства з новим світом деколи був кумедним. Коли роздуми змінювались чорним гумором, хтось таки їх контролював. Я навіть знала ті примочки для розвороту течії мислення в інше русло. Відчувався енергетичний фофан, – ніби стукало щось гаряче над головою. Тоді я відповідала: « все-все » і ставала серйозною, – наскільки могла, звісно...

Восьма знімалась в кіно. Її ім'я перше в списку трьох претендентів на винагороду, хоч вона й не була професійною акторкою.

Режисер здивований, але чомусь не радіє за неї... Справжні актори надто перегравали ролі, фільми ставали за солодкими і блюзнірськими. Тоді в нього виникла ідея зняти фільм за участю непрофесіоналів. Яким чином так трапилось, що він не розгледів і дав їй другорядну роль? Помилився. Вона не грала, а жила тим, що в дійсності відчувала. Тепер зрозумів, що його турбувало, – це небезпечно, дівчино... Він не хоче бути учасником її неприємностей... Вона мали грати почуття, а не проявляти їх... Ану ж, ще хтось здогадається...

Я зрозуміла проблему цієї паралелі. Тут показати свої справжні емоції було осудливо. Ідіотизм. Мабуть, це найгірше, що можна було сотворити. Хвора влада застосувала важку артилерію – заборонила людям виказувати будь-яке невдоволення, як і надмірну радість. Так вони утримували повальну рівновагу в суспільстві...

Восьмій нерадісно, байдуже. Всі очікують від неї манерної гордині, а вона не може. Головою кивнула і все. Режисер подумав, що вона особлива. Даремно не вірив у неї, – не боїться осуду, поводить не відповідно до прописів. Вже згадував, коли заради роботи пішов на поверхневий компроміс і став виказувати те, що вимагалось партією «Врівноважених»... А вона ще молода, не кориться...

Жах. Так вони все розуміють! Тільки показують всім не те, що думають і хочуть. І в нас є таке. Але не до такого безглуздя, щоб це стало легальним правилом життя. Бідна моя Восьма! Відчуваю, як їй хочеться плакати.

– Привіт, – почула Онію.

Надія також тут, ніяковіє від побаченого. Нарешті обізвалася:

– В цій паралелі страшніше, ніж будь де з побачених світів...

...Ніч. Ганна в залі зі скляними стінами. Її гнітить така «прозорість», затягнула вікна білими шторами. Це приміщення повинно бути під наглядом усіх бажаючих, – чомусь... На столах – ватмани з накресленими схемами, формулами і віршованими магічними рядками якогось закляття. Всюди стрілочки...

– Що це? – запитує в Онії, – твоя тема...

– Подібно на те, що вона шукає вихід із ситуації, в якій опинилися люди. Все це розрахунки.

– А ще хтось, окрім неї, хоче змінити їхній світ?

– Їх сотні, – умикнулася Надія, – я відчуваю потік ідентичних думок. Ганна володіє особливим даром – чує справжні емоції та наміри, а не поверхневі думки і слова.

– Тоді чому вона відчувається самотньою?

– Ті люди не можуть об'єднатися. В них при владі – ідіот, який заборонив окрему думку, що різниться від правил. Вимагає мислити однаково для мирного існування. Тим мотивує володарювання єдиної партії «Врівноважених». Люди бояться виступати проти.

Ранок. Ганна сховала свої папірці, відсунула штори. За вікном велика пустка з ярами та заростами некошених будяків, занедбані дороги і тротуари. Перехожі заглядають у вікна, хоч їм байдужа ця показуха.

Жінки, які живуть в тому закладі, почали сходитись на сніданок. Сіли за стіл.

– Не сумуй, – каже старша до молодшої, котра схилила голову своїй подрузі на плече, – ми хворі. Повинні жити тут.

Молодша награно всміхається, – вчиться ховати своє розчарування. Виглядає так, ніби вам рвуть зуб вживу, а ви не кричите від болю, а здивовано округлили оченята, з яких течуть зовсім не сльози, а весняний дощик... (Відчула фофан, то ж – «пардон»).

Це виховний заклад. Їм вселили в мізки, що виказувати справжні емоції, – це заразна хвороба. У другій залі – чоловіки. Біля дверей – наглядачі.

– Як Ганні вдалося не потрапити в ряди хворих, а працювати тут?

– Вона показує рівновагу, – сказала Онія, – влада її сприймає, як задоволену життям. І себе не зраджує, бо при розчаруванні треба прийти в спокійний стан для пошуку виходу. Вона воїн, загнаний в кут.

Ганна поставила на стіл хліб і почала хвилюватися. Чому б це? Вона відчуває наше співчуття! Звичайно, це її дар. Сама інформація не має ні осуду, ні радості. А тут вона стикнулася з живими емоціями, спрямованими саме до неї. Треба вивести її звідсіля та негайно поговорити, а то ще відкриє себе...

– Надіє, твій вихід, – просила Онія.

Ганна підняла погляд в нікуди. Думає над словами незнайомого телепата, які почула. Пішла до себе. Зайшла в кімнату розміром два на три. Два ліжка. На одному спить синочок. Вона в інтернаті, бо одна виховує дитину. З половиною відносини не склалися, не мирилася з його недомовками та не хотіла жити показовим коханням. Тут це вважається злочином. Але вона вирвалася. Два роки знаходилась на «лікуванні», доки не придумала власну техніку маскування. Потім вирішила залишитися.

Що це за баламуть? Всіх, хто самотній, змушували жити для показу в сім'ях з «пропонованими партією» половинами. Наче в мирі зі всіма. Хто не міг, того лікували. Перегнули. Ось тобі й будь, як всі. Люди, які не могли терпіти поряд чужу людину, дійсно вважали себе хворими...

Яка вигода від цього владі? Нав'язуючи почуття провини людям, вона вбивала впевненість у собі та їхню гордість. Правляча партія не бажала бачити навіть щирі радості, бо це свавілля могло спровокувати прояв вільної думки, невірної поведінки, а за тим відкрите невдоволення диктатурою. Люди боялись вийти з показової рівноваги та поповнити ряди

хворих. Що за дурня? Як їм вдалося настільки закабалити свій народ і навіщо? А-а, хворі жили в колоніях-інтернатах і працювали задарма. Їх годували та забезпечували скромним житлом. Ось і вигода знайшлася. Хитро – все з благими намірами, – за мир!

...Ганна сіла на ліжко поряд із семирічним сином, який ще спав. Він – стимул для бажання змінити їхню реальність.

Надія пояснила, що ми поряд. Ганна не здивувалася, тільки кивнула головою. Може по звичці вдає, що вірить всьому? Та дійсно була спокійна. Тільки промайнула думка:

– Я знала. Знала, що не одна. Знала, що мене хтось веде... Але не ви... Там спокійно, а ви з якимось жалем, а не любов'ю.

– Подібно на те, що у неї прямий зв'язок із Матір'ю, – здивувалася Онія, – можливо, ми тут для досвіду, а не для допомоги...

– Ганно, а мене ти чуєш? – питаю.

Ганна: – До мене хтось звертається? Зараз...

Вона знімала захист від впливу сторонніх. Це був своєрідний невидимий купол, який блокував втручання в її поле тих, кого вона остерігалась. А саме – інших людей. На нас її програма не розповсюджувалась, однак вона чула наші думки не чітко, з перешкодами. Зараз робила маніпуляції з своєю енергетикою. Ах, – засвітилася! Водночас ми зрозуміли, – Ганна могла не тільки читати думки і відчувати справжні мотиви, а розуміти причини упередженої світоглядної системи і всього мотка людських помилок.

Знала, що люди не противляться лідеру-ідіотові через страх бути ізгоями, виступаючи проти «миру». Але це був шлях насильно-врівноважених емоцій. Перед нею стояла глобальна задача, – відновити вільний прояв щирих почуттів серед свого народу. Адже саме *внутрішнє насильство над собою* відображало зовні існуючий суспільний устрій диктатури в реальному житті.

Ганна засміялася:

– А я думала, що у нас з'явився новий воїн мені для допомоги, коли ви просили вийти із зали. Чекала, що прийде зараз. Треба було там умикнутися... В нас є багато здібних, котрі сховали себе під куполом, тому їх важко знайти... При владі є люди, що володіють емоційним радаром і полюють за тими, хто відчуває інших...

Схоже, їхнє загниваюче суспільство породило більше обдарованих здібностями людей і по рівню можливостей вони випереджають нас...

– Оніс, ти маєш якийсь ефемерний варіант виходу із того, що тут твориться? Не даремно ж ми тут?

– Жодного, окрім непорозуміння. Може, Надія?

– Я передаю образну інформацію в таких випадках. Але вдома мене не могли піймати вороги, бо ніхто не відчував... Якщо тут такі здібності поширені, то я не розумію кореня причини. Чому їхній світ в такому стані? Адже люди знають правду про брехню...

Ганна: – В партію Врівноважених входять найсильніші телепати з корисливими помислами, котрі відчувають собі подібних на відстані. Тому всі, хто відродився, під захисним куполом. Якщо прояв щирих емоцій не заборонувати, то почнеться ланцюгова реакція, а потім це приведе до пробудження всіх. В цьому випадку влада не зможе працювати на власні інтереси, обманювати та жити за рахунок чужої праці. Люди будуть чути не слова, а знати мотиви їхніх намірів. То ж, їх проженуть і зникне саме явище управління народом. Зараз в нас тисячі обдарованих людей в резерваціях, схильні до щирості – в колоніях. Всюди шпигуни та наглядачі.

Я : – В нас не тільки влада, а й люди деколи брешуть і живуть приспівуючи задоволені собою (я трохи прикрасила, бо насправді більшість говорить правду «деколи»).

Ганна: – Вони сплять, за них мислять чужинці, а навколо ілюзія. Пробуджені люди відчувають трансформацію почуття в енергію. Нещира емоція спустошує людину. Якщо наші телепати відкрито покажуть спротив, то їх поодиноці ліквідують. Об'єднатись з одностудцями не можуть, бо всі у власному блоці. Відкрити себе означатиме стати видимим для врівноважених...

Надія: – Ти щось розраховувала вночі. Маєш план дій?

– Планую організувати акцію за мир. Проти неї влада не зможе нічим апелювати. Можна знайти свідомих та ввійти у резонанс думками про вільне вираження емоцій. Для початку мисли-вороту треба об'єднатись мінімум чотирьом телепатам та створити торсійне поле із закланням, потім енергетично долучаться всі присутні. Далі – ланцюгова реакція в просторі.

– Чому чотири?

– Якщо стати по чотири сторони світу, випустити думки в уявний центр і закрутити їх з центр обіжною силою, – то з’явиться зародок спіралі з подальшим розростанням і нейтралізує виставлені над людьми блоки. Всі захопляться цією вимогою під впливом магічного психо-поля. Зрозуміють обман, побудований на благих лозунгах. Нові люди, які приєднуються до нас, дадуть спіралі ще більшу силу та швидкість. Тоді у всіх виникне бажання звільнитися, котре буде виконане свідомим полем. Воно завжди виконує сумарне бажання більшості.

– А скільки людей з такими здібностями має бути на мітингу окрім чотирьох початкових?

– Основна сила в бажаннях необдарованих людей, – тих, які захочуть бути вільними навіть спросоння. Так одні без інших не зможуть змінити реалій. Це буде об’єднання людства в єдиний організм...

Онія щось обдумувала. Нарешті видала:

– Жаль, я думала, що ми підійдемо для створення зародку. Але простір не прийме до уваги бажання особистостей з інших паралелей.

Я: – Якщо є ціль, то легше наполовину. Нам треба допомогти Ганні знайти ще трьох людей. Радари їхніх мисливців націлені на фізичне тіло, яке відчуває емоції, то ж нас не помітять. Надія зможе розмовляти думкою.

Ганна: – Вони її не почують через блок.

Онія: – Нас четверо. Ти сама розрахувала умову підсилення мисли форми. Зіллємось думками в ній і проб’ємо блок.

Ганна: – Просто... Я не могла самотужки вирішити цю проблему... Де їх шукати?

Надія: – Будемо діяти наздогад. Іди між людей, ми за тобою. Де у вас скупчення народу?

– Через дві години ми з сином ідемо на зйомки. Серед творчих людей точно є... Поруч виставка старих полотен, концерт в театрі...

...Декорації до фільму про середньовіччя... Ганна вирішила перевірити режисера. Він їй чимось імпонує. Надія приступила до роботи, а ми уявили себе в ній...

Режисер читав сценарій... Завмер. Схилив голову на руку. Минуло п'ять хвилин, поки він подивився на Ганну. Їхні очі розуміють один на одного і режисер згоден стати пліч опліч з нашою революціонеркою. Вказує на охоронця картинної галереї. Руки його тремтять, але за хвилику заспокоївся і знову став показово-твердолобим. Почали знімати кіно...

Літній охоронець дійсно виявився своїм, погодився бути третім воїном і націлив нас на віолончелістку, котра саме була на репетиції. Вона також не з боягузів. Невже це схема загального зв'язку – один через одного? Як все-таки вони маскуються, заодно прикриваючи подібних собі!

Я: – В обдарованих людей менше егоїзму, а страх більше стосується захисту інших...

Надія: – Я довго звикала до цього. Особливо боляче, коли відчуваєш, як людина губить себе в химерах паразитарних думок...

Я: – То всели їм подумки те знання...

Надія: – Чужинці виставляють непробивний блок, зовні втрутитись неможливо. Тут ми мали справу з куполом – творінням людської досконалості, наші енергії розуміють одна одну і йдуть на зближення. А паразитарні оболонки, сплетені думками-вампірами, містять інші вібрації. Вони харчуються своїм годувальником і охороняють його від зміни способу мислення. Їх можливо спалити тільки зсередини... Знову ж таки, розум слухає чужинців, а не душу як законного піклувальника...

Онія: – Паразитів можливо знищити до заселення в людину...

Надія: – Як? Це ж невидимі вороги. Хто їх може здолати?

Онія: – Вони видимі в п'ятому і четвертому вимірах. В них також є свої егрегори, в яких вони акумулюють низькочастотні енергії, а потім виливаються на людей як вірус...

Я: – Стій! Ми говорили про власні хибні упередження... Про яких тварюк ти говориш, які ще хмари енергій?

Онія: – Подібні думки притягуються як ментальна енергія. Деякі скупчення створюють оболонку і мають реальні химерні обриси... Потім планують матеріалізацію обставин. Протидія їм – енергія, присвячена знищенню нечистот. Вона є реальною зброєю на тонкому плані...

Я аж перебила: – Чекай, ти говориш про мистецтво, музику та всяку дурню, якою займаються люди без бажання матеріальної винагороди?

Онія: – Звісно, що творчий вогонь окремих митців спалює нечистоти від показових брехливих емоцій інших. Ментальне поле людства спільне. Яких думок більше, те і відображається... А на рахунок дурні, – тут ти не права. Чужинці розумні – логічні та раціональні, саме так вони створюють ілюзію самостійного мислення в людині з обов'язковою вигодою для Его. Як тільки-но хтось починає займатись якоюсь дурнею – коників ліпити так за просто і ще й отримує задоволення, то виходить з-під їхнього контролю і стає вільним...

Я: – Що дурник...

Онія: – Влучно... Не контрольований логічними настановами вампірів. Саме такі люди – рушійна сила цивілізації! Ті, які йдуть всупереч їхнім законам і стадним правилам поведінки, відстоюючи свою окрему думку. Ті, хто мислить ірраціонально, відкривають таємниці, створюють нові ідеї, вони більше не підвладні чужинцям. Їхній розум більше не слухає завчених програм і виходить за межі обмеженого заборонами сприймання. А всі інші бігають по колу власних помилок і не суперечать раціональності повторень...

Надія: – Оніє, не принижуй наш розум. Без нього ми нікчемні...

Онія: – В жодному разі! Я поважаю його. Саме він систематизує відчуття окремих оболонок і продукує думку. Тільки говорю, що він має слухати наше серце, а не чужинські голоси, що беруть його в полон. Шукати шляхи виконання власних бажань, а не поверхневих цілей закодованого на рабство суспільства. Бути таким як всі – це те, що ми бачимо в паралелі Ганни...

Ганна: – О, згадали таки про мене... Знаєте, таке враження, що це не Онія говорила, а я. Не можна допускати володарювання чужих правил над твоїми висновками і особистим світоглядом, бо може бути внутрішня в'язниця. Думка має право бути вільною, своєю...

Ганна дякувала за допомогу. Основна проблема вже вирішена. Тепер справа за малим, – реалізувати задум...

Вдома я почула Онію з насмішкою в інтонації:

– Не любиш задавати питання, які можуть показати твою недосвідченість?

Я: – Не хотіла гаяти часу Ганни. В неї була купа планів, окрім як бути свідком моєї цікавості...

Онія ще дужче сміялась: – Думаєш, що зараз вона тебе не чує?

Я: – Тепер, коли ти згадала про неї, то може... Що ж, нехай звикає...

Ганна, також весело: – Мені не звикати, продовжуйте...

Я: – В твоїй лекції дещо потребує уточнення, зокрема для нашого світу... Всі хочуть бути здоровими, багатими та щасливими, а більшість має все навпаки... Що за викривлена матеріалізація одно типових прохань?

Онія: – Ми існуємо в інформаційному полі, яке подібне на математику. Воно не розуміє натяків, не точних формулювань – того, що люди мають на увазі коли просять виконання бажань упередженими загально прийнятими нормативними термінами...

Я: – Яка неточність може бути, якщо люди просять здоров'я?

Онія : – Здоров'я – це рівновага між духовним і фізичним тілом. У всіх людей воно є... Адже це голос тіла, яке повідомляє про духовні вади... Коли просять додаткової порції здоров'я, то мають більше відображення болю, навіть іншого різновиду – морального...

– То треба просити позбутись хвороби?

– Прохання, які суперечать світобудові не приймаються. Треба просити зрозуміти причину захворювання.

Я: – А яка хиба в проханнях бути багатим?

– Багатим в чому? В кількості випробувань, в змозі перенести втрати, багато знати, виходити в інформаційне поле нескінченності, бачити народження Всесвіту чи паралельні світи? Про яке багатство мова? Може рій ідей, яких людина не може проаналізувати вми? Звичайно ж, що без конкретних замовлень не буде накритий стіл. Але це прохання не має навіть логічної основи, тому не може бути виконаним...

– Чому?

– Матеріальне багатство – це відображення кількості вироблених людиною високочастотних енергій. Тут нема дива, а знову ж таки математика. Простір приймає бажання нерівномірного балансу за не екологічне і навіть не розглядає...

Я вже розуміла, що в нас все в рівновазі, але не здавалась: – А коли хтось просить якусь моральну якість, то це приймається також як неточність?

– Чому ж? Тут якраз все чітко... Хочеш терпіння, – завтра отримаєш пендель, мовчи і пробачай виконавця замовлення... Просиш любові – поряд з'явиться рівноцінне добро і зло, яке треба любити однаково, бо любов не має полюсів. Хочеш, аби закінчилась війна, зміни через себе баланс ментального поля людства, яке живе протиріччями... Можливість для цього буде. Питання тільки в тому, чи нею скористається прохач.

Вже наодинці промайнула думка: – Та ну, його, те перевиконання п'ятирічки! Буду радіти тому, що є...

12.

З карети швидкої виносили непритомного чоловіка. Лікар побачив її, і мед бригада зупинилась. Чекають. Дев'ята підійшла повільно, неначе мимохідь спитала:

– Що з ним?

– Отруєння, – відповіла медсестра.

Ольга провела рукою над животом пацієнта і тихо промовила:

– Розрив апендициту, зараження другого ступеня.

– Гов-гов-гов, – крикнув лікар і бригада понеслась...

Вона стояла нерухомо ще кілька хвилин, без емоцій, спокійна. Дивилась очима на закриті двері, та була далеко звідси. Механічно розвернулася і попрямувала до машини. Додому.

Яка буря вирувала в її думках могла відчувати тільки я. І як вона може так триматись? Дев'ятій неначе все байдуже і одночасно все болить... Почуваюсь незручно, втручаючись без дозволу туди, куди вона нікого не впускає.

Красуня вище середнього зросту. Довге каштанове волосся з рижим відблиском, злегка в'ється. Зелені очі як море. Ззовні холодна, всередині співчутлива до жертвовності і жорстока одночасно. Фатальна, – так сказали б у нашому просторі. Складна навіть для мене, її частки. Довго я не наважувалася сюди заглянути, втікала, але потягло. Поки не бачу свого завдання, стежу...

– Вилізла нарешті, – почувла я Гіру.

– Привіт. Не хотіла тебе турбувати у важливий період. Ти вже народила?

– Зараз буду.

– Тобто, ти народжуєш дітей і стоїш тут? Можна до тебе?

– Ще двадцять хвилин. Не могла тобі не сказати, що ти лінива і безвідповідальна, ляклива особа.

– Я просто змучилась від тих важких світів, тому втікала.

– А те, що тобі їх показували, нічого? Дванадцять паралелей, які ти проігнорувала?

– Можливо, я така сама жорстока і байдужа, як вона?

– Тобі не хотілось напружувати звивини.

– Ну-ну, не сварись. Знаю, що ти вже до чогось ведеш... Говори без вступу.

Гіра: – Ользі потрібна вся наша сила. Зараз вона найважливіша. Не втечи, якщо почуватимешся незатишно.

Я: – Ти, мабуть, сплутала мене з Онією.

Гіра: – Ви однакові. Вона мені обіцяла, що буде тут. Прикривається зайнятістю.

Я: – Повертаймось на роди. Дозволиш?

Гіра: – Навіть хочу...

Я: – Хвилююсь більше ніж могла передбачити...

Гіра: – Я також. Прийшла за твоєю підтримкою. Його ж нема...

Та ж палата, в якій колись лежав він...

– Гіро, чому ти вирішила народжувати тут? Хочеш згадати той біль? Витримаєш?

– Я перетворила біль від втрати на радість продовження життя в дітках.

Перейми. Посмішка на обличчі Гіри. Зовсім нема болю, швидше сексуальне збудження і розслаблення. Неймовірно, починається... оргазм (???). Хлопчик! Кричить на повні груденята... Я шокована. Другий оргазм, сильніший, ще хвиля... Дівчинка! Що за фокус? Чому ми втратили таку благодать?

Гіра щаслива, більше нема слів для опису миті єднання з дітками в материнських обіймах. Саме зараз вперше любов огортає їх своїми крилами...

Лікарі оглянули новонароджених і поклали біля мами. Гіра дала їм по крапельці молозива, заснули мізинці.

Я ще стояла копною, коли почула голос:

– Тепер до Ольги! Не хвилюйся, я повернусь у цю ж мить.

– Як скажеш. Не перестаю тобою захоплюватись...

...Ольга готувалась до вечірки. Я бачила гарних жінок, але вона була навіть страшна у своїй красі. Як звабливий демон. Її очі – ніжні і жорстокі водночас. Щось жахливо-невідоме. Магніт і неприступність, ходяча таємниця. Тридцятирічна амазонка стоїть перед дзеркалом, розчісує волосся, дивлячись собі у вічі. Неначе злиться на своє відображення і не відводить погляду. Що кобра, готова до нападу. Не відчуваю її думок, тихо. Гіра щось аналізує, жахається. Я схаменулась, коли вона мене вдруге покликала.

– Не стій, як зачарована. В нас проблема...

Я: – Ти ж знала.

Гіра: – Мені було тільки послання про необхідність допомоги. Я і близько не відала, що нам випало.

– Що з нею не так? Ольга як цариця... Але, надто неприступна і сильна, мені не зрозуміти її.

– Я знаю, що трапилось, – зненацька втруtilась у розмову Онія. Ми зраділи, не сподівалися вже побачити її поряд. – Вас не було, коли я зондувала причину її сьогоднішнього стану. До речі, мої щирі вітання, Гіро. Ти ідеальна, майже.

– Ага, після тебе, – я не могла її не зачепити, скутила. Любила дивитися на справжню холонокровність у таких випадках. Онія посміхнулась:

– Мені також тебе бракувало два місяці. Ти була в мінорі?

– Поперемінно. Минуло вже... Так що з нею трапилось?

– В тіло її батька підселились чужинці і звели з розуму. В припадку люті він хотів її вбити. Коли прийшов до тям, то повісився. Ольга народжена

сильним воїном, одна з найнебезпечніших для чужинців, які мають видимий образ в четвертому вимірі. Після тієї психологічної травми в неї відкрився дар, подібний до рентгену. Вона розуміє необхідність того випробування, але не змирилася з таким способом. Не хоче використовувати свої здібності. Тепер ворогує сама з собою, сприймає світ агресивно і відмовилась від кохання навіть в майбутньому... Так блокує не тільки народження дітей, а й наш розвиток.

Я: – Такий жах! Бідна Оля, бідний тато...

Гіра: – Могло бути по іншому. Вона вбиває батька, її садять у в'язницю. Або вони катаються на лижах, потрапляють під лавину та гинуть обоє. Або...

– Стій. Я зрозуміла. Давайте глянемо, як вона поводитьсь і що робить...

Ця паралель дуже подібна на нашу ззовні, але пахне чимось не зрозумілим – більшою поверхневою вседозволеністю і якимось обмеженням. Не диктатурою, а законом, що дозволяє невідомо що... Розберусь.

Ольга приміряла довге біле плаття, внизу – кайма з червоних квітів. Наполовину оголена спина... Горда осанка, плечі трохи ширші норми, тонка талія. Натягнула широкий срібний браслет, каблучку і пильно подивилась в нашу сторону. Підняла руку, розвела пальці і стала перевіряти кімнату на присутність нечистих невидимих сутностей. Опустила її з полегшенням. Взула лаковані шпильки, накинула чорну шифонову шаль, взяла сумочку і спокійно вийшла.

Нічний клуб. З Ольгою за столиком сидять три подруги. Одягнуті в такому ж стилі, виділяються. Але явно програють в шармі «нашій». На столі – випивка, фрукти і шоколад. Звучить музика – якийсь непотріб, бум. бум... Нехай. Чому сумуєш, Ольго, навіть всміхаючись? Глянь, як на тебе дивляться...

– А мені все рівно, – почули ми.

Я: – Дівчата, вона відповіла? Може вона випила забагато?

– Вона не п'яніє. Зовнішні чинники не можуть їй зашкодити. З нею часто розмовляє наша Богиня. Ольга думає, що це вона, – не забарилась пояснити Онія.

До амазонки підійшов молодий чоловік із закоханими очима. Запросив до танцю, але вона граціозно відмовила. В них вже був тілесний контакт, а на друге побачення Ольга не погоджувалась, боялась зближення. Той був не далеко від смерті. А їй не жаль таких почуттів, байдуже. Гордині нема, ні

злорадості. Вона вірить в те, що завше буде одна... Ось! Знайшлася причина – це її програма, створена в період образи до чоловічої статі...Серця розбивати – не велика заслуга.

Підійшов ще один чоловік. Вона встала, всміхнулась і пішла до танцю... Далі з такту ми не слідували, а перескочили на декілька годин вперед.

...Віктор був власником розважального поїзду. По обидві сторони столів – м'які дивани. У вагоні багато людей і всі п'яні. Вона також вдає, бо насправді їй все набридло, хоче додому. Поїзд зупинився на пустирі, молоді гуляки вивалились на вулицю і почали розходитись по домівках. Ольга з Віктором також вийшли. Світанок. Чоловік благав ще про одну зустріч, та вона була незламною. Попрощалась і пішла. Віктор в розпачі підняв руки до неба і щосили заричав...

Не знаю в чому була причина, – чи саме в тому місці і годині, а чи в психологічному стані чоловіка, але небо раптом почорніло. Над Віктором з'явилась хмара з темних змій – маленьких і великих, подібних на скатів. Вились і кружляли над ним. Ще мить, вони стали неначе п'явки просочуватись в енергетичну оболонку чоловіка і розчинятись в ньому... Жахливе явище. Нарешті наше терпіння було виправдане. Ольга повернулась і бігла до Віктора... Підняла руки і неначе перетворилась на дракона. З її долонь летіли іскри, потрапляли в зміїний рій і ті горіли, пищали та перетворювались на попіл. Ольга втрачала силу, а потрібно ще очистити Віктора. Тільки половина чорного війська спалена.

Ми не домовлялись, але всі троє відчували в грудях вогонь і з видихом направили свої промені в серце Ольги. Ніби стали провідниками невідомої досі енергії, якою могли розпоряджатись. І сила воїна множилась, іскри перетворювались на суцільний потік вогню...

Тепер і вона нас помітила. В критичну мить те, що відчуває тільки тонке тіло, побачили очі. Ми знаходились в точці переходу в четвертий вимір. Паразити перелітали в наші світи через звуковий пробій у захисній оболонці сфери Землі. Попелище зростало, вцілілі змії поверталися назад у інший вимір через щілину в атмосфері, котра затягувалась. Ольга виснажена, майже останні сили спрямовує на Віктора і оповиває вогняним коконом, ним трусить як в гарячці. Змії-літуни виповзають з оболонки чоловіка і розчиняються у вогні...

Зійшло Сонце. Наша «гордість» стояла нерухомо і дивилась на нас, – тих, хто і близько не рівнявся до її можливостей. Тому і випало їй випробування

найтяжче. Обезсилена сіла на землю. Віктор підняв дівчину на руки і дивився як на богиню. Поніс додому. Він виріс духом за ті жахливі хвилини так, наче пережив відміряне.

Спробуй-но жити, не приховуючи такі здібності... Головне, що вона знає про нас і себе як одне ціле. Тепер не самотня. Ще побачимось, нехай відпочине.

Два тижні я не заглядала до Ольги. Відчувала щось заплутане і набиралась сміливості. Подорож в цей світ виявилась дуже виснажливою. Я не могла збагнути яким чином ми були в ролі ліхтарика і передавали енергію Ользі в потрібну мить. Вирішила спитати в Катерини, яка робила подібні маніпуляції, коли виганяла з пацієнта хворобу...

Катерина: – Енергію виробляє фізичне тіло, – будь це людина, планета, зоря, камінь чи дерево... Вона накопичується в тонкій оболонці та вливається в ефір, який існує паралельно з атмосферою. Далі здійснюється обмін з космосом. Це своєрідне дихання Всесвіту. Так підтримується існування світлої матерії, – інакше, її поглине темна. Сьогоднішня цивілізація більше не може запросто розпоряджатись енергоресурсами з фізичного тіла, а колись таке було під силу людині...

Я: – Коли ми були богами?

Катерина: – Ні, коли ми були людьми, в яких були активовані п'ята, шоста і сьома оболонки... Колись ти сама прочитаєш історію Всесвіту та земних цивілізацій. Зараз не про це. Тепер нам дозволено тільки перепускати енергетичні потоки через свою душу при умові екологічного використання.

Я: – То це не ми допомагали Ользі своєю силою, а хтось через наші тонкі тіла?

Катерина: – Ви. Щоби скористатись чистими космічними енергіями необхідно мати неабияку життєву силу, по-іншому людина може згоріти. Ольга не могла взяти більше зарядів, ніж міг притягнути її внутрішній магніт. І ви їй допомогли, перепустивши через себе необхідну кількість світла...

Я: – Зрозуміла... Це від наших дублерів передається сила в критичну для існування мить?

Катерина: – Звісно.

Ох, яку бійню сьогодні вночі я бачила! Ольга літала, тягнула когось за собою доверху. Їй важко підняти відразу двох, аби втекти... Не вистачало повітря для глибокого вдиху, один чоловік тягнув донизу. Прийшлося відпустити. Знизу якісь люди в рясах намагалися схопити Ольгу за ногу, щоб приземлити і знищити. Що це таке?...

Звичайно, вона відпускає другу оболонку... І ловили її також тонкі тіла ворогів. А чому вони не можуть злетіти? Тому, що це зло, воно не літає, а повзе, ходить по землі, керуючи хворим людським духом....

Дев'ята сиділа на кам'яному валуні біля озера. Закриті очі, долоні складені клямкою з випрямленими вказівними та великими пальцями, глибоко вдихала повітря. Тричі вдих, затримала, розкрила руки для польоту і підняла голову. Орлиний погляд в далечінь, вільна...

– Горджусь тобою, – кажу їй.

– Це ти, Галино?– спитала Ольга.

– Так відразу відчуваєш мене?

– Займалась. Навіть була у мертвій паралелі...

– Сама?

– Звикла одна... Спостерігаєш чи допомогти хочеш?

– Чим? У мене нема таких здібностей, як в тебе...

– Мені казали, що ти літаєш. Ти підіймала цілу хату з людьми... Це що – нічого?

– То було не важко, тим більше, що ангел допомагала...

– Як тобі вистарчило дихання?

– Люди були легкі. Також вдихаю тричі. Головне ногами відштовхнутись... Часом магнітом тягне донизу. Тоді збільшую амплітуду... Гм-м... Ти відпустила образу?

– Звичайно. Зрозуміла, що без цього не злетіти. Не було іншого виходу для боротьби.

– Розкажи про ваші проблеми... Я не все можу відчувати. У вашому просторі є щось не зрозуміле.

– За допомогу іншим тебе можуть зробити ізгоєм... А всездозволеність заохочується. Наче воля така.

– Щось вивернуте. Це ніби насильство схвалюється, а доброта осудлива? Дурня якась. І ви ще живі?

– Не так буквально. В нас політика невтручання. Вірніше, злочини караються, але в них зацікавлена влада. Вона програмує такий суспільний порядок, щоб люди були байдужі та жорстокі.

Тут я не мала чого сказати, бо аналогія з нашим існуванням таки разюча.

Я: – Але ж людський орієнтир на совість ніхто не може заборонити.

Ольга: – Присипляють.

Я: – Хто і як?

– Чорні маги. Вони інфіковані чужинцями і збирають людські енергії для створення людської колонії, призначеної для харчування паразитів...

– Гм-м. Може це не точні дані, а фантазії? Керівники могли б своєю злою волею придумати правила і керувати підданими, прикриваючись благими лозунгами.

– Чужинці влазять в мізки та знищують людське мислення. Так люди швидше добровільно стають рабами.

– Подібне є у всіх світах. Навіщо магам здались ті чужинці, ще й із в'язниці іншого виміру?

– Верхівка була інфікована не зумисне... Їхні магичні ритуали спів пали з випробуваннями звукової зброї, яка пробила захисну мембрану Землі. Маги тоді використали низькочастотну енергію в своїх цілях, чим і привабили тих створінь до заселення у власні тіла...

Я: – Але ж, їх можна було вигнати! Що це за маги, якщо навіть себе не змогли захистити?

– Ти не розумієш... Це не думка, яка ще не сформувала енергетичної оболонки. То реальні сутності з досконалими розумовими здібностями, які не перечать людському бажанню жити багато і щасливо, – разом з ними ж в одному тілі. Вони допомагають здійснювати цілі за рахунок земних братів... Маги не хотіли їх проганяти на початку, а коли ті розчинились в них,

прижились і заволоділи їхнім розумом повністю, то й проганяти вже нема кому... Людина в анабіозі. Їм тепер байдужі чийсь страждання.

– Олю, ти себе також так вела, навіть вірила в це, я пам'ятаю.

– Це маскування. Я відчувала, що мною стежили. То ж продукувала такі мисли форми, які б могли переконати звірину в тому, що я їм не ворог.

Я: – О, я це відчувала – подвійне життя... В тебе є професія?

– Була лікарем. Відчувала, як рентген, не тільки справжню хворобу, а й причину... Коли стала пояснювати, що медикаментозне лікування є лише початком для викорінення захворювання, то за мною почали стежити таємні служби, а згодом звільнили. Хочуть лікувати людей тільки зовні, залишаючи причину. В іншому випадку чужинці втратять енергетичну підзарядку...

– Інші лікарі не погоджувались з тобою?

– Теоретично. Бояться втратити роботу. Проти мене нічого не мають, але і підтримати не сміють.

– Це у нашому світі також заведено. У вас взагалі є якісь вірування в добро чи справедливість, чи Вищий розум?

– Чому ж ні? В кожній державі свій Бог, своя релігія... За їхніми принципами змушують людей відмовлятися від власної думки. Як написано у Великому Соннику, так і мусиш робити. Жреці щомісяця пишуть нові одкровення, які люди змушені приймати на віру...

– Що ти кажеш? Так це не державні управлінці пишуть правила, а церковні?

– Всюди правлять маги, тільки їхні слуги на виду в ролі правителів країн. А хто ж ще може мати доступ до людських енергоресурсів? Це невидимий план. Маги корегують духовну складову людей, яка має виробляти нечистоти. Наш керівник їх обманював і очолював підпільну групу знищення чужинців. Він воїн.

– Як ти?

– Так, в нас таких багато, але всі ховають себе...

Я: – Чому в магів різних країн інші вірування? Тим більше, що вони зустрічаються для обговорення однакових схем управління людьми?

Ольга: – Щоби люди не об'єднали знання та не відновили себе, а стояли один проти одного. Ось і мають чужинці силу.

Я: – Щось не так... Два покидьки не стануть добрими вкупі.

Ольга: – Звісно. Але в цьому випадку це не об'єднання знань, а нечистот, які потрібні невидимим паразитам... Чужинці не можуть втручатись в дискусії, і люди мають можливість допомогти один одному порадою. Навіть коли хто вже інфікований, то чужинське мислення не впливає на тверезу оцінку іншої людини, окрім недорозвитку... В особистостей розвивається власна сліпота, тому чийсь вади люди розуміють завше. В паразитів нема здатності для керування навіть двома людьми, не те, що суспільством. Їхні схеми – це розділ людей на окремі клітини. Найголовнішим завданням чужинців є інфікувати лідера, який би впроваджував в життя їхні правила. Далі вживлюється програма знесилення людських можливостей до відродження.

Щодалі, ставало зрозуміло чому я відразу відчула кольори цього світу... Наша реальність бачилась все більш подібною, лишень описи причин суспільних проблем різнились... Я в нашій паралелі навіть не бачу тих створінь, не враховуючи кількох нечітких силуетів, котрі мене швидше налякали, ніж спонукали б до перетворення на дракона... А може таку роль виконує хтось інший...

Я: – Бачила, як ти тягла за собою двох чоловіків у вись. Хто вони?

Ольга: – Наш правитель з помічником... Помічник виявився важчим. Їх розсекретили на з'їзді магів.

– Так навіщо ти вказала ще й себе?

– Їх хотіли вбити. Його схопили і він не міг відштовхнутись сам. Прийшлося допомогти...

– Ольго, як вони можуть вбити другу оболонку, яка єднає людей в єдиний організм?

– Заселяють паразитів і людина втрачає легкість, – здатність співчувати та допомагати іншим, стає байдужою до чужих сліз і від'єднується.

– І де ті партизани тепер?

– При фізичному тілі під захистом. Насильно оболонку не від'єднують. Воїна в явному тілі неможливо інфікувати, бо він своєю енергією спалює нечисть з ходу. То ж будуть полювати, створюючи небезпечні для життя обставини...

Я: – А як на рахунок тебе?

Ольга: – Шукають. Поставила блок. Але з ним не можу навіть змія вбити...

Ольга опинилась в ситуації Ганни, тільки під відкритим прицілом таємних служб, а може і яких замовлянь. З магічними ритуалами ніхто з нас, окрім Катерини, не стикався. Потрібна була її допомога...

В просторі Катерини як завше затишно і спокійно. Сьогодні вона біля бджіл разом з чоловіком і старшим сином. Батько пояснює йому природну структуру бджолої сім'ї. Про матку, мозок якої недорозвинутий через те, що тільки відкладає яйця, а не працює. Про стадії розвитку – від молодії, яка виконує всю роботу у вулику до двадцяти днів (годує потомство, прибирає, стереже вхід від нападників, будує соти) до літної польової трудівниці. Про трутнів, які при спарюванні помирають. А ті, що залишилися, зігрівають весь приплід і не дають всім загинути від переохолодження. Вся сім'я живе за рахунок жіночих осіб. Незапліднене яйце дає недорозвинуту бджолу-трутівку, тим самим наражає сім'ю на загибель. І одна бджола не здатна на існування.

Катерина просить сина подумати над аналогом будови бджолої сім'ї з суспільством людей та навести приклади повторення основних принципів. Ввечері вони про це поговорять.

Сьогодні поряд стояли Ольга, Гіра, Онія та Надія. Ми були зачаровані тією повагою батька й матері до сина, яку відчували під час бесіди. І таке ж відношення сина до батьків. Чоловік щось задоволено муркотів, підтакуючи. Щастя в яві... Зрештою, Катерина залишила їх і попрямувала до свого оазису. Вона давно відчула нашу присутність.

Катерина : – Вітаю, військо. Ольго, рада познайомитись ближче.

Ольга: – Добра тобі.

Катерина : – Знаю про твої проблеми... Найперше заспокою – нашому фізичному тілу не зашкодить ніяка чорна магія. Твоя природна спіраль щільніша та могутніша, ніж сплетені замовляннями кайданки, побудовані з енергій низької частоти... Тому навіть не смій заразитись страхом, бо він знижує амплітуду звучання твоєї енергетики... Це єдиний лаз, який вони намагатимуться застосувати щодо тебе для нейтралізації здібностей... Гм-м, або вирішать перетягти на свій бік...

– Мене не перетягти. Захочуть вбити, – Ольга відчувала страх за життя, як і всі ми...

Катерина: – Агов! Жодного небезпечного припущення! – на цей раз відьмачка підвищила інтонацію та застосувала енергетичне ядро, яким розтрощила небезпечну мисли форму Ольги. Ми її не бачили, але відчували чорну хмарину, яка розлетілась в салюті. (Нічого собі! Я пригадала скільки подібних слизняків випустила в наш простір і мене почала мучити совість. Треба згадувати та розбивати).

Катерина знала, про що я думаю і додала: – Не забудь свого рішення, коли повернешся! – Тихо погоджуюсь, намагаючись уникнути народження почуття провини. Зрозуміла, та й годі.

Ольга: – Якщо не передбачати небезпеки, то не уникнути.

Гіра вступила в дискусію : – Треба змінити роль. Не втікати, а наступати.

Катерина: – Оце ідеально. Ти маєш сама програмувати свої обставини як такі, з яких виходиш неушкодженою. Розумієш? Ти знищуєш ворога, а не він тебе. Вони відчують і відступлять. Мусиш використати всю кмітливість, продумати сотні шляхів подібних матеріалізацій нової реальності та завше з одним закінченням – вийти живою та сильнішою.

Ольга: – Нашому підпіллю треба об'єднатись другими оболонками і створити спільне захисне поле. Для цього треба зняти блок і піти на контакт з однодумцями. Далі сформуємо обставини. Як зняти захист і залишитись невидимими для магів?

Катерина: – З цим не треба нічого вигадувати. З покон-віку існують обереги з цією метою. Вони створюють торсійне поле навколо підзахисного і роблять людину недосяжною для усіляких створінь. Водночас не відгороджують чисті оболонки одну від одної. Ти зможеш відчувати думки однодумців і бути невидимою для нечисті.

Ольга: – А можна поділитись інформацією з правителем?

Катерина: – Зі всіма. Тільки оберіг для кожного має бути по внутрішніх відчуттях. Їх є сотні тисяч, але твій – один. От всі ми зараз і пошукаємо. Хто з нас на своєму досвіді переконався?

Онія: – В мене рубін в каймі Сонця. Завжди ношу. Галино, чому смієшся?

– Занадто розкішний. Як під імідж. Швидше ти його оберігаєш, ніж він тебе. Тим більше – на шиї. Мені вже неприйнятно.

Гіра: – Мо' в якомусь утіленні ти закінчила життя ушкодженням дихальних шляхів. Тому не можеш огорнути шию навіть шарфиком...

Катерина: – Або надто агресивно сприймаєш тиск на власну волю. Підказкою є функція горлової чари.

– Чудово, що я не люблю ланцюгів на шиї, – я чомусь розгнівалась.

– Годі вам, – Надія таки вийшла з тихого невтручання. Вона дуже любила переймати знання без зайвих запитань. – Я також не можу носити шарфик. Це не той оберіг, якщо всім нам не підходить. Мені дідусь подарував мішечок із землею та ялівцем. І ще якийсь знак на срібній монеті...

– Ти завжди його носиш? – спитала Онія.

– Загубився під час втечі...

Катерина вийняла книгу, відкрила на сторінці із символами.

– Такий? – уточнила в Надії.

– Так. Він мені дійсно допоміг?

– Звичайно, ти вистояла і не впала духом, не дивлячись на смертельну небезпеку. Це Солонь, – жіночий оберіг від нечистих сил.

Я не втрималась: – Катерино, ти і так все знаєш, тільки з поваги перепитуєш. Кажи вже...

– Уточнюю. Гіро, а ти захищаєш себе?

– Я заряджаю воду уявним вогнем перед тим, як вмиваюсь. Галина також, тільки не каже.

Я: – Ользі також потрібен уявний оберіг, адже мова про невидиму оболонку. Не буде ж вона літати з мішком.

Катерина: – Знаю. І замовляння не мають повсякчасної сили, їх треба повторювати. Вживимо програму захисту в поле Ольги.

Онія розпочала аналіз. Ми відчували тільки швидкість її мислення. Нарешті видала:

– Треба запрограмувати дію думки про оберіг на добу. І кожного дня виставляти образ захисту. Подумки створити вогняний хрест Солоні над головою, розкрутити його за часовою стрілкою і розтягнути вниз до п'ят, уявляючи вогняну спіраль навколо себе. Обов'язково закласти час дії, бо інакше вона може працювати тільки при згадці. Більше доби також не буде активною, бо змінюється цикл оберту Землі, по прототипу якого виставлений захист. Кожного дня в тій же годині повторювати. Всім зрозуміло? Ми будемо виставляти аналогічний щит і підсилювати Ольгу.

– Простенько, – сказала Ольга. – Ще легше, ніж блок. Треба йти до правителя і розповісти.

Катерина: – Тільки не бійся, чужинці чують страх, як ми борщ.

Ольга: – І не думаю навіть. Чого б мала боятись черв'яків?

Надія спитала:– Ольго, як ти знайшлася з вашим правителем?

– Уві сні. Він тоді мені сказав, що треба зустрітись. Спросоння й завітала до нього.

Я: – Яке цікаве кіно, – не без долі сарказму вирвалися слова, які мене трохи здивували. Оторопіла...

Катерина: – Здивована? Це не ти казала.

Я: – А хто?

Катерина: – Чужинець, який живе в твоїй першій оболонці тонкого тіла. Він злякався, що ти його можеш відчути і приспати...

Я: – ??? Холодно. Зараз я чую слова : «не вір»... Гаплик... Може це думки якоїсь паралельки, а не чужинця?

Онія: – Не переймайся так. Він оберігає твоє фізичне тіло і створює призму ілюзії, через яку ти сприймаєш інформацію.

Катерина : – Ти сама б ніколи не здогадалась, бо мислиш через його цензуру. А на нас його чари не діють.

Я: – Як прогнати?

Онія: – Він тобі не зашкодить, бо піклується виключно про свій добробут, що залежить від твого комфорту. Якби була небезпека для нас, то ти не могла б подорожувати. Перша оболонка дбає про фізичне тіло, а підселенець

здебільшого перекладає до усвідомлення те, що йому передає душа і веде себе відповідно до програми відновлення здоров'я, щоби не стати для неї ворогом і не бути викритим...

Я: – А що він має на заміну від мене?

Онія: – Притулок і їжу від твоїх надлишкових емоцій...

Я: – А якщо надлишкових нема, то він провокує їхнє вироблення?

Катерина: – Бачиш, – сама розумієш. Зараз він не може втручатись в наш диспут, але чує розмову і зробить все, щоби ти тепер була зацікавлена в його присутності. Та, якщо ти не захочеш його годувати, то засне разом з досить непоганими підказками для реалізації земних бажань...

Я: – У всіх є бажання. Хочете сказати, що іншим людям також нашіптують ся забаганки?

Катерина: – Безперечно. Перші оболонки інфіковані у всіх. Чистий дух в людині активує п'яту оболонку душі, якій відкриті космічні подорожі. Для цього треба більше високочастотних енергій. Присутність паразита зменшує їхню кількість.

Я: – Ти говориш про вибір : виконання земних бажань чи подорожей невідомо куди? А мрії про відкриття зарезервованих людських можливостей – це від мене чи від чужинця?

Катерина : – Від нього. Власний поклик не є бажанням, а даністю, яка не потребує оформлення у вигляді цілей. Це як маєш руки чи очі. Не вмієш писати, то вчишся без превеликої гордості за наслідок. Чи не знаєш якоїсь величини та й береш з довідки. Все, що супроводжується спокоєм – людське. Натхнення творити – людське, при умові, що ти не хочеш нікому нічого доводити, а отримуєш задоволення. А на рахунок можливостей – відкинь комплекс меншовартості та візьми все, що тобі належить.

Я: – А з ним можливо домовитись про допомогу і невтручання в самостійне бачення без призми ілюзій?

Онія, сміючись: – Ага, загалом, аб' він піклувався про виконання забаганок, поки ти літаєш космосом. Ха-ха... То вже твоя хитра думка.

Я: – Я знайду вихід. Головне, що він мені не заважає подорожувати паралельними світами. А Ольга бореться з такими ж чужинцями?

Ольга: – Вони не з того розряду. Особисті паразити підтримують Его і спонукають до розвитку видимих навичок, які забезпечують земний добробут. Їх називають світлими, хоча насправді вони темні. Саме їхня ментальність утримує в собі карту пам'яті про стан духовного здоров'я людини з життя в життя. Їх не можливо позбутись, а тільки скорегувати рівень чистоти... Оніє, Катерино! Не забувайте про своїх паразитів попри настанови. Чому ви плутаєте Галину? Ви ж самі їх замикаєте, коли входите в між просторовий портал... Здивовані? Не знали, що я бачу розгортку?

Мені стало дуже приємно, а Катерина та Онія раптом втратили авторитетну позицію. Вони нічого не пояснювали, але я зрозуміла, що і не можуть відкрити того, до чого здогадалась їхня особиста кмітливість. Тобто для того, щоб позбутись впливу мого контролюючого Его, я не можу скористатись навіть підказками від своїх паралельних відображень. Сама здогадаюся, без замудрих вчительок...

Я все не могла заспокоїтись: – Олю, який розряд ваших тварюк? Хіба вони не зацікавлені в добрі та злагоді, якщо підселяться в другі оболонки? Тіло ж те саме?

Ольга: – Якраз навпаки. Перші народжені людьми в наслідок інстинкту виживання. А ті, що розчиняються в других оболонках, – древні створіння, котрі були вигнанцями з попередніх матеріалізацій людства. Їх створили богоподібні люди для контролю над розумом особистостей молодших цивілізацій. Колись ті створіння інфікували своїх творців та спровокували космічну катастрофу. Люди вищого ступеню розвитку, котрі залишилися здоровими, замкнули їх у вакуолі та заблокували наші шості та п'яті оболонки задля уникнення повторення тієї ж програми. Але ж і вони не могли передбачити всіх варіантів майбутніх обставин... Древнім чужинцям не потрібні люди як самостійні особистості. Вони хочуть зайняти наші території у людських видимих тілах і харчуватись людською енергією. Згодом протиставлять всіх, народять ненависть та перебільшене бажання насолоди ... За тим інфіковані будуть вбивати тих, хто не дозволив паразитам заселитись в себе. Чужинці захочуть керувати всією земною колонією покірних рабів...

Після тієї промови мені стало лячно. А якщо в нашій паралелі чужинці також здійснюють подібний задум, а ми навіть не помічаємо? Звинувачуємо в непотребі людей, які вже не є ними. Чи мислять люди власними ідеями, а чи стадними правилами як бездумні особи?

Я все-таки розблокую п'яту оболонку та познайомлюся з далекими планетами! Або повернусь в колишні цивілізації до тих старших та викажу їм все, що про них думаю. Навіщо вони експериментували в ролі Бога, не знаючи, що створюють біду для наступних втілень? Нехай тепер розгрібають. Хоча, ми також люди, то й очищати нам.

Голос: «Забудь, живи спокійно. Хочеш, розкажу, як зробити вічний двигун?»

Я: – Хочу. А ще бажаю подивитися на тих необачних скульпторів.

Голос: «Їх нема в межах доступних вимірів. Ти не зможеш накопичити стільки енергій, щоби дістатись до них. Хіба можеш знайти деякі відповіді в попередній цивілізації. І то – не факт».

Я : – Не переч мені, якщо хочеш жити спокійно та щасливо. Чи хочеш існувати поруч із моїми муками через невідомість?

Мовчання. Думаю, він хитрував, або шукав нові аргументи...

13.

Перед внутрішнім екраном пролітали паралелі, яких я не розуміла. Коли намагалась прочитати подробиці, то натикалась на тишу. Інформація ніби закрилась. Чи то володар Его не хотів створювати нову ілюзію реальності, а чи для мене був шлях в якесь інше місце, – так і залишалось таємницею досить довгий період часу. Я тупотіла на одному місці, допоки не зрозуміла, що необхідно розширити межі сприймання, або почати дивитись на речі з іншого боку.

Так, наша буденність складається не лише з чорно-білих контрастів, а й всієї гами кольорів веселки, яка неодмінно супроводжується відповідним емоційним супроводом. Це все зовні. А як на рахунок внутрішнього світу? Наскільки важливими є зміни в наповненні нашої чаші? Саме тут жила відповідь на мої непорозуміння.

Дійшовши до певних висновків про світобудову, я зробила зупинку. Тобто вирішила, що досить нових пошуків, дехто навіть не здогадується про те, що я бачила та усвідомила... Охо-хох, яка помилка! Ти або йдеш вперед, або назад. Все живе, включно з планетами та зорями в постійному русі, що дихання. І якщо зупинитись на одній умовній істині, то розвиток також зупиняється, як і сенс перебування в земному тілі.

Всі знання, отримані до сьогоднішнього дня, були тільки буквами для розуміння складніших таємниць. І всі колишні висновки зовсім не були

істиною, бо перекладались розумом з допомогою тих понять, з якими я була знайома. А деякі речі навіть не мали земного пояснення і нейрони трактували їх приблизно. Тобто, якщо людина музикант, вона чути музику і з допомогою своїх уявлень буде перекладати її в ілюзію реальності. А теоретик квантової фізики вдивлятиметься в безодню очима протонів, котрі не помічають об'ємності світу через швидкість, зате живуть поза межами земного відліку часу.

Саме після появи нового тлумачення ролей наших колишніх утілень, мені таки вдалось зазирнути в одну з гілок існування минулих подій історії людства. Гм, трішки не так: я знову могла бути рівноцінним учасником нових пригод поряд зі своїми улюбленими паралельками.

Гіра не могла зрозуміти, в якому періоді ми опинились. Я терпеливо чекала. Її думки були неначе струмок, який зробив восьму спробу і знову спіткав ся об камінь та зник.

Я: – Може зміниш звичний спосіб зчитування?

Гіра: – Та пробую, – не виходить. Там якась печатка, або й кінець існування цього варіанту минулого.

Я: – Якщо цей період не має продовження, то на нашій сучасності не відбивається, бо ми пішли по іншому руслі. Тоді йдемо звідсіля!

Гіра: – Гм-м... Тихо! Тут вдвічі менше граней – всього тридцять шість. Далі пішли розгалуження, які привели до появи нових світів.

Я: – Може то є наш спільний світ, в якому живе попереднє утілення? І потім вже дух розділив наші колишні «заслуги» навпіл?

Гіра: – Та ні, щось не так. Наші дві особистості в цьому часі існують. А чому потім створені нові грані, – не відомо.

Згодом, вона побачила більш чітку картину: – Ох! Нашу силу і знання після цього варіанту розбили навпіл!!!

Я: – Витворили щось кепське, мабуть. До того ж, і реальність зникла. Не даремно ми не пам'ятаємо тих подій. Дух тридцяти шести граней потім об'єднався і розділився на сімдесят дві рівних частини, згідно спільних досягнень та хиб. І ми сьогоднішні – наслідок діянь та поглядів тьоть з цієї реальності.

Гіра: – Тільки умови народження та рівень початкових іспитів. А світогляд сьогоднішнього дня – власна заслуга. Ми нічого тут не змінимо, окрім як будемо свідками. Ця реальність вже не корегується, хіба пояснює причини наших випробувань. Можемо зрозуміти, чому Ольгу хотіли вбити та звідки в неї такі можливості у фізичному образі...

Я: – Таки нерівномірно поділили...

Ольга, сміючись: – Ти б на моєму місці ридала зі страху і скрутила шлунок мертвою петлею, ще й опустила б температуру тіла до тридцяти градусів, – з таким привітом нам в поміч явилась іскриста Драконша...

Правду кажучи, я дуже зраділа такій підтримці. В мене дійсно починалося тремтіння у фізичному тілі (мій «его-квартировинаймач» таки виявився неабияким боягузом) і дуже хотілося бачити поряд Олю. Гіра відчувала таке ж, і як найбільш врівноважена та серйозна дівчина, висвітлила мої хиби: – Все було рівномірним, тільки твій вампірчик надто любить затишок та не наражає тебе на відверту небезпеку заради інших.

Я: – То й добре, що він не альтруїст. Зате він вміє співчувати.

Ольга: – І це різновид допомоги...

Гіра: – Кажи вже, Олю, не відволікайся.

Ольга, трохи запинаючись: – Тут минуле двох паралельних реальностей нашого часу і однієї з наших попередніх утілень...

Я: – Само-собою! Нас все притягує фактична присутність в якійсь особі. А чия це паралель?

Ольга: – Не бачу. Потім витекли дві майбутні історичні гілки, а тут ще спільна течія. В одному варіанті про ті події будуть знати, в іншому він зітреться з народної пам'яті...

Дубль 1)

Літо кінця п'ятнадцятого століття... Невелика галявина серед лісу з кількома крилатими дубами на фоні величних смерічок. Недавно плакала гроза, і метрів за п'ятдесят було чути, як реве потік карпатської ріки... Саме з того боку по ледь помітній стежині прямували до відкритої арени три чоловіки різного віку. Їх очолював літній старець з довгим сивим волоссям і бородою та суворим поглядом, проте, у все ще підтягнутій та гордій статурі відчувалась неабияка життєва сила. Одягнутий в сіру лляну мантию. Його

могутній торс підперезувала шкірянка з вибитими на ній солярними символами та прив'язаними всілякими причандаллями, котрі бовтались при ходьбі. Рука опиралась на традиційний посох, верхівку якого прикрашала голова вовкулаки.

За ним долілиць важко йшов п'ятдесятилітній селянин, зовнішність якого зовсім не виграла на фоні попереднього супутника. Він був неначе стомлений чи зажурений страждалець, не зважаючи на досить сильне тіло. Коричневі сукняні штани заправлені у високі халявки чобіт, чорну сорочку з вишитою білими й червоними нитками горловиною прикрашав витканий червоний пояс, на плечах торба з причепленими до неї кількома овечими накидками. Завершував тріаду молодик зовнішності простачка з мотузкою замість пояса. Він щоразу наздоганяв своїх попутників, періодично затримуючись на спогляданні якого свого дива – цвіркунців чи метеликів, а то й не знати чого. На шії в Гриця та його батька Кирила висіли невеличкі мішечки з розтертим зіллям, яке відлякувало злих духів. В діда Онуфрія ніякого видимого захисту від тієї невидимої звірини не було. До нього й близько не чіплялась нечисть.

Відун плів серед запашних трав, не відводячи очей від місця призначення – заростей іван-чаю по центру полонини, яку ховали від людських очей старі гори. Там, серед ніжного рожево-фіолетового цвіту магічної трави царював кам'яний валун рівномірної округлої форми висотою близько метра, діаметром – більше трьох. По центру плоского верху – заглиблення для багаття у формі сонця з променями, чотири з яких були довшими і виглядали як рівчаки, що утворювали рівномірний хрест. В кожному відділенні диску – втоплені чаші для треб стихіям. Під ними по боках капища витесані обличчя язичницьких богів, чий дух уособлювали видимі природні явища.

Подорожні досягли місця зустрічі з духами своїх предків. Вони сіли на колоду поряд з валуном, аби трохи відпочити та ще раз обговорити деталі задуму старого. Грицик підбіг останнім, взяв батькову торбу та з посмішкою почав викладати нехитрі страви для обіду – кусок сала, хліб, поструганий хрін та залізну фляжку з настоянкою трав.

Онуфрій був дідом Кирила, який вже давно залишався однаковим – не старів, не хворів, майже не втручався в життя родини словами. Однак, всі розуміли, чого він хоче та як вирішити якусь проблему, щоби старий був згоден. Онуфрій нікого не посвячував у свої справи та ходив по землі вже більше тисячі років. Він був свідком гордості непереможних воїнів свого роду. Ще тоді, коли діти землі були вільними та єдиними з духами природи.

Волхв переніс своїх нащадків з рідного Полісся до підніжжя гори , на якій вони мали провести Обряд. Пару годин вони піднімались, а Онуфрій обдумував десяток варіантів обставин, котрі мали бути втілені в життя. І жоден з них не закінчувався так, щоб його серце не хотіло плакати. Та він ніколи не ставив крапку в пошуках. Відчував, що вихід все-рівно є, тільки поки не знайдений. Потрібна була допомога невидимих братів та сестер.

Кирило роздивлявся місце капища і ставав все більше похмурим. Нарешті спитав діда: – Це тут ти збирався покинути нас?

Онуфрій дивився на сонце та думав про своє. Згодом повернувся до внука:

– Кириле, ніщо не зникає без сліду. Я прийму інше обличчя та відкрию вам приховане від людських очей знання. Не роби біди наперед. Подивись, хоча б, на Гриця.

Кирило махнув рукою в роздратуванні:

– Не хочу думати про того бовдура. Він курку хтів вдусити. Добре хоч, що вижила... Дідько його знає, з чим він бавиться.

Гриць міг здатись божевільним, але Онуфрій піднявся та стукнув посохом об землю. Потім підійшов до юнака та провів над ним рукою. Далі спростував Кирилові слова:

– Він, як ніхто, гідний пошани та гордості. Прийшов час скасувати обмеження. Його зовнішня поведінка – це захист від людського осуду та страху перед його можливостями. Григорію, стань перед батька!

Юнак схилився до ніг Онуфрія та спіймав метелика, який не міг злетіти. Затис його в кулакові. Почувши оклик прадіда , завмер в роздумах.

Окрім матері та Онуфрія, він нікого не чув, або й вдавав чи не хотів.

Кирило й не очікував, що син зверне на нього увагу, але Гриць таки підійшов і глянув у його вічі, чого не було ніколи раніш. Тисячі мурах пробігли по тілу Кирила та вилились скупими сльозами. Син все ще посміхався, але вже не з дивакуватим виразом, а надто глибоким та проникливим як для юнака.

Не може бути! Він був болем та тягарем Кирилового існування. І все те було насмішкою над його почуттями? Батька охопила миттєва лють. Онуфрій торкнувся рукою голови внука і той знову став розважливим. Навіть зміг спитати в Гриця: – Що там в тебе?

Юнак розтулив пальці. На долоні лежала зім'ята квіточка та розчавлений метелик. Кирила зціпив непояснимий страх, хоч він намагався не вдавати вигляду. Гриць повільно накрив мертвих долонею іншої руки та затамував подих. За мить відкрив свій скарб, що змусило Кирила почуватися дурнем. Квіточка змінила форму на рівненьку, а метелик ожив та полетів між трави. Тепер він здогадався, чому приросла лапа в Бровка після того, як на неї впала сокира. І та курка, яка здихала, також ожила не спроста. Кирило більше не тішив себе збігом обставин та божими дивами, які супроводжували їхнє життя. Тим дивом був його син.

Онуфрій дивився в небо, пояснюючи Кирилові прості речі:

– Це не дива. Григорій розмагнічує сукупність ушкоджених клітин, ущільнює енергію та відновлює початкову структуру будови.

Кирило: – Але ж він божевільний! Звідки в нього такі знання?

Онуфрій: – Він не чув людей, які могли б йому сказати, що таке неможливо. Тому і втілював задуми без сумнівів та недовіри собі. Та й його мати, твоя Ярина – відунка. Зрештою, він мій правнук.

Кирило: – В нього вже інший погляд. Грицю, ти можеш поговорити зі мною?

Гриць стояв долілиць та розправляв чоботом притоптаного будяка:

– Я не знаю, що ти хочеш почути від мене...

Кирило охопив голову руками та більше не приховував болю. Він плакав:

– Ти розмовляєш... Нащо мучив мене вісімнадцять літ?

Гриць зустрівся з батьком очима та виразив жаль:

– Гадки не мав, що твій спокій залежить від когось. Ти сам вільний розпоряджатись муками та радістю. Ми жили в різних світах. Я не хотів перебувати у твоєму, а в свій не кликав, бо ти ніколи не радів ні сонцю, ні співу солов'я, тату.

Кирило: – Що було не так, Грицю? Я так тішився, коли ти народився, пісеньки співав, заколихуючи...

Гриць знову дивився на траву, відчуваючи невловиме почуття, якого раніше не відав – сорому.

Онуфрію набридли надмірні нюні Кирила. Він потряс перед носом внука різьбленою головою вовкулаки та знову тріснув посохом об землю.

– Годі. Не сам він замкнувся, я так оберігав його чистий дух для цілей інших – не людського розуміння. Сюди тебе привів, щоби очі відкрити. Викладай потребу на капище, сам побачиш.

Кирило більше не нарікав. Він довіряв дідові, як нікому на сім світі, навіть в своїй правді не був настільки впевненим, як в істинах старого. Готувався до таїнства, котре знав з дитинства. Хоч жителі їхнього села і дотримувались поверхневих християнських церемоній, але все ще пам'ятали обряди язичницьких святкувань – збирали зілля від нечисті та запасались святою водицею з річки на третій день після Різдва, коли народжувалось Сонце. Все, як робили їхні предки, – дід розказував про них в байках.

В чашу над зображенням Берегині Кирило поклав кусок хліба і вклонився матері-Землі:

– Пошана тобі, Берегине. Завше будемо вдячні за першу клітину, яку дарувала нам! – Він твердо вірив у те, що ніяка сила не може змусити людину відвернутись від її вшанування.

Далі перейшов на протилежний бік та налив настою з трав у чашу над образом Дани, – душі води. Вклонився і їй :

– Прийми пошану, Дано! Дякуємо тобі за чисту кров та сльози, за насолоду після спраги та джерело родючості!

Після дарів богиням жіночої статі Григорій вклонився Сварогу – господарю сонця та вогню, запалив у чаші смолоскип із зіллям:

– Свароже, прийми вдячність за світло, яким живиш наше тіло та тепло, яким огортаєш нас!

Навпроти до витесаного обличчя Велеса підійшов Онуфрій та насипав в його чашу маленькі камінці, серед яких виблискували рубіни. Потім відв'язав від пояса кілька різьблених фігурок та поклав зверху. Відун схилив голову перед богом невидимих знань:

– Велесе, дякуємо тобі за кмітливість та розум, який ти охороняєш та заповнюєш своїми дарами! Прошу відкрити бачення ефіру для всіх присутніх.

За тим волхв налив у центральне заглиблення сонця смоли з жиром та вклонився Диві та Ладі, – покровителям Неба та зв'язків з космосом. Він закликав з'єднати видимий та невидимий світи під час Обряду.

Кілька хвилин вони стояли в тиші. Онуфрій почав закликати богів віршованими фразами, подібними на музику, щоразу збільшуючи швидкість та звучання магічних рядків. Кирило ж чув звучання органної музики. Коли заклання доходило до завершення, до ритуалу приєднався Григорій і останню фразу вони вимовили в резонансі, після чого простір затремтів...

В центрі капища само запалав вогонь, розтікшись навхрест по жолобах із смолою смерічки. Зображення з чотирьох сторін капища засвітились неземним сяйвом та пустили промені у формі піраміди, котрі зустрілись над центральним багаттям. На вершині в місці їхнього стику сформувалось яскраве ядро, що збільшувалось в об'ємі та крутилось із зростаючою швидкістю. Дивитись на нього очима не було змоги, навіть відун опустил погляд в очікуванні.

Духи стихій неначе линули в Світ-лоно Матері, танцюючи в її обіймах, поки з нього не вирвався яскравий спалах та не перетворився на сріблястий промінь, що сягав неба. Все навколо завмерло в ейфорії, ніхто з присутніх більше не відчував свого тіла. Вони були як вода, в якій розчинилось все. Чи як повітря, що оповило весь світ. Чи міцелієм в землі, – провідником всієї інформації від однієї клітини до іншої за морем... Або світлом в темряві, чи темрявою, котра породила в собі світло. Все це більше не мало значення, бо вони було ніщо та все одночасно.

Вітром були їхні крила, які сягали зір. Безодня сяjala та переливалась веселковими кольорами в супроводі звучання музики космосу та невловимої радості буття, яку більше не треба було шукати...

Після відчуття вдиху та ейфорії перебування в Материнському лоні почався процес видиху – енергія ущільнювалась до видимих обрисів, свідомість почала пульсацію у втіленні живих організмів, замикаючи існування супроводом розумового усвідомлення. Матір проявилась через людський розум і ховалась за сімома замками, створюючи ілюзію відокремленості. Тепер в своєму тілі її діти в подібній ролі творення, з її свідомістю, котру не зрозуміти, а тільки можна відчути, затамувавши подих тишею в серці...

За кілька секунд учасники магічного ритуалу досягли сьомого виміру та повернулись назад, де час прийняв звичну течію, але все ще залишались в ефірі, якого не бачило людське око, а тільки відчувала душа. Зараз вона не

мала перешкод у вигляді розумового тлумачення, бо чоловіки ввійшли в єдине енергетичне поле з духами стихій. Вони мали тільки інші функції, але створені з однієї матерії – клітин материнської свідомості...

Над капищем утворився ледь помітний енергетичний купол. Дещо ущільнивши свою енергію, Берегиня, Дана, Сварог та Велес повстали біля капища у вигляді напівпрозорих сяючих обрисів досконалих людських тіл для допомоги братам в тих речах, заради яких їх призывали в єднання...

Онуфрій : – Вітаю вас, шановні опікуни.

Берегиня з посмішкою відповіла:

– Онуфрію, ми не в праві відмовити тобі в допомозі. Але!!! Люди більше не дарують нам своїх енергій в тій кількості, що раніше. Резервів менше.

Онуфрій : – Все ж, закликаю вашої помочі. Я хочу змінити майбутнє та уникнути загибелі нашого спорідненого роду антів-українців з Подніпров'я.

Велес: – Течія подій закономірна. Це законне право людей – прийняти нікчемність, зрадивши пам'ять про велич колишню. Ти думаєш, що діти тих батьків спроможні дати волелюбне потомство та відстояти свою честь?

Онуфрій: – Так, я переконаний в цьому. Вони лишень заражені чужинськими ідеями.

Дана зазирнула до своєї чаші з потребою. Помилувалась відображенням та трохи байдуже заперечила :

– Якими чужинськими? Людство єдине, як я – кров Землі.

Вона торкнулась рукою настою трав та завмерла. Повернувшись до Гриця і з великою цікавістю спитала:

– Яка тринадцята трава? Ти ж готував настій?

Гриць був дуже задоволений від того, що вона помітила його працю. Відповів їй з обожненням:

– Я створив для тебе новий вид.

Дана підплила впритул до юнака: – Які властивості початкових складників?

– Одна трава живе майже рік. Інша медонос, який цвіте три дні. Тепер квітка розкошує два місяці...

Дана трохи нахилила голову вперед і підморгнула Грицеві:

– Але..... ???

Гриць опустил очі, щоби сховати розчарування:

– Але вона не пахне...

Берегиня поплескала долонями та підтримала Гриця:

– Розумник! Вживи початковий ген квітки ще раз і медонос пахнутиме. Я також так експериментую.

Велес задоволено кивнув. Дивлячись на Онуфрія, вказав рукою в бік Гриця:

– Онуфрію, подивись хоча б на Гриця! Так творяться обставини: створюй новий спосіб мислення, прищеплюючи нові ідеї, а не рятуй людей від того, що створено їхнім світоглядом. Все ж в рівновазі!

Онуфрій зиркнув на Кирила (пригадав свої слова), перевів погляд на Гриця, а за тим на багаття Дива-Лади. Його постать випромінювала тупу впевненість у своїй правоті та вирішальному праві голосу.

– Дякую, я вас почув. І прошу лишень захисту своїх мисли форм від ока Вікарія... Ви підсилите їх своїми вихрами енергій? Буду вдячний та згодом віддам все, що зичив.

Берегиня : – Ми повинні узгодити наші дії, враховуючи протилежні погляди. Я викликаю Вікарія.

В їхньому колі явився Вікарій. Він виглядав швидше веселуном, ніж страшним та похмурим магом, який хоче знищити світ. На ньому була сорочка з конопляного полотна та жовтий шкіряний пояс з незмінними символами захисту, виплетеними чорними мотузками. Виглядав як простенький старенький дідусь із спадаючими вусами, поголеною бородою та оселедцем на маківці, котрий пасе отару овець та полюбляє гріти кістки на сонечку.

Вікарій посміхався : – Вітання всім. Вдячний за повагу до моєї скромності. Онуфрію, як швидко пролетіли сто літ! Чи не так, брате?

Онуфрій лишень кивнув головою на вітання та промовчав. Йому були відомі відповіді Вікарія на свої пропозиції. І все, що міг, він вже казав сто років тому на цьому ж місці. А то було справді, як вчора. Відун пам'ятав своє почуття провини, яке приспав потім, заколихуючи добрими намірами. Він не сподівався, що вдасться переконати Вікарія підтримати його виправлення помилок з допомогою богів. Але ж і вони не в захваті від третього обговорення тих самих речей. Вікарій очікував звичної лекції Онуфрія з трохи не етичною посмішкою, яка швидше була докором, ніж насмішкою.

Кирило та Гриць тільки дивувалися такому довірливому образу нового всевідаючого діда, чим викликали у Вікарія нову посмішку.

Онуфрій натягнуто виконав правила етики:

– Познайомтесь – це Вікарій, мій соратник та маг тонкого плану буття.

Підійшовши до Гриця, старий пильно подивився юнакові у вічі та в захваті помахав головою, промовивши : – Не може бути! Онуфрію, звідки в тебе такий смарагд? І навіщо ти його настільки ослабив? Знову через співчуття та надмірну турботу? Як йому тепер добрати порцію болю для виживання та стійкості?

Онуфрій : – Покажи йому минуле та майбутнє. Збере вмиць, – чи то з суворістю, чи то з жалем сказав відун та трохи не пустив сльозу, ховаючи очі додолу.

Велес махнув рукою і над багаттям Дива-Лади з'явилась голограма книги буття, яка мерехтіла, швидко гортаючи сторінки минулих подій. Він став поруч Григорія та Кирила і уповільнив показ.

Дуже давні події пролітали як фото мирних подій з відносним достатком родів та загибеллю поселень з подальшим розпорошенням тих, хто вижив, по інших землях. Що ближче до подій сучасності, зображення оживлялись.

...Схований у безкрайніх лісах хутір. Недалеко від берега широкої річки розляглося поле, на якому родина в'яже снопи з пшениці. Діти катаються на конях, оминаючи пасовиська худоби та овець. Хата із саману вкрита соломою... Тисячу років поспіль на тому місці велике городище з насипними валами навколо. Навколишні землі страждають від засухи й голоду. Кінники в масках грабують та спалюють городище, жінок та дітей беруть в полон, а чоловіків вирізають. У місцях перебування в рабстві жінки

поширюють свої гени між племенами завойовників. Починається асиміляція і наступні покоління колишніх грабіжників стають цивілізованими...

... Капище для треб стихіям. Святкування Купайла на березі Дніпра. Вінки на головах молодих красунь, вогонь, пісні, сміх та хороводи з переплетеними обіймами. Емоції захвату та радості від єднання з чистими джерелами енергій природи. .. Воїнські забави, тренування та курені в полях... Період царювання Арія в неосяжній імперії русинів, данина від татар та Європи вкупі з Римом, захист інших країв від чужинських навал. Споріднені родини імперії багаті та вільні. Масове переселення люду з інших земель...

Зображення уповільнюється до можливості чути подробиці розмови тисячолітньої давнини. Події відбуваються на капищі Кам'яної Могили наприкінці восьмого століття. Задля захисту люду Київського каганату від майбутніх бід, що вбачалися у видіннях, зібрались волхви різних рівнів.

Вісімнадцять відунів завше охороняли дух святої землі, яка дала притулок сколотам, – нащадкам трипільського поселення. Вони породили гілку скловинів, що оселились в Карпатах та Поліссі і звалась русинами. На землях Подніпров'я, де проводився збір волхвів, господарювала друга гілка – антів-українців.

Сусідські земляни кликали їх скіфами, галами, гунами, поліщуками-литовцями, навіть татарськими литовцями-найманцями, які змінювали назву своєї національності при потребі, але мали гени антів та називали себе козаками...

... За спинною кожного волхва стояв їхній вихованець, якого старці плекали з дитинства та повинні були посвятити у право відання. Кожних сто років вони приєднували до своєї спільноти нове покоління, а ті мали аналогічних вихованців. Так знання тонких матерій передавались з рук в руки на славу рідних богів та сили людської...

Найстарші два волхви виступили вперед і покликали своїх правонаступників Онуфрія та Вікарія стати обабіч образу Сварога, в чаші над яким палає вогонь смолоскипа.

Перший волхв, споглядаючи багаття, промовив:

– Ми бачили майбутнє, де чужинці спалюють наші літописи, книги з магічними ритуалами та розривають зв'язки з духами-опікунами.

Другий волхв кивнув в знак погодження та закінчив:

– ...Тому, через триста літ треба спалити чільних князів разом з нащадками та поставити до управління землями вірних рідній культурі синів. Якщо ж вони залишаться живими, то чужинці виріжуть половину відданих рідним духам родин, а інших змусять схилитися до рабської віри чужинців.

Перший додав:

– А ще через чотири століття рід антів виріжуть кримські татари. Українці зникнуть як гілка суцвіття каганату русинських народностей. Жінок заберуть в рабство...

Перший Волхв підійшов до Онуфрія і вперся в нього гіпнотичним поглядом:

– Ти, як мій правонаступник і сильний маг, через три століття зітреш з лиця землі вказані родини до коріння.

Другий старець повернувся до Вікарія:

– Вікарію, ти відповідатимеш за втілення нових обставин та страхуватимеш Онуфрія.

Два молодих чоловіки виказали покору волі своїх наставників та схилили голови у вдячності за довіру.

Всі присутні волхви промовляли закляння, яке звучало музикою.

Старші два волхви розмагнітили свої тіла, перетворились на сяйво та влились в Онуфрія та Вікарія одночасно.

Кирило дуже розхвилювався, підійшов до Онуфрія і схопив його за рукав:

– Ти вбив родини князів?

Але старий відмовчувався. Однак, Вікарій відповів замість нього:

– Ні, він заспівчував багатіям та прирік тисячі простих родин на загибель!...

Велес запустив голограму звичним помахом.

Землі Київського каганату на початку одинадцятого століття.

На березі Дніпра стояв Онуфрій та говорив сам із собою, дивлячись в нікуди.

– Ще є час все змінити...

Позаду явився Вікарій та дружелюбно закінчив фразу старого товариша:

– ...Хоч час втручання давно минув. Тисячолітня Ніч почнеться з великої жертви наших душ. Коли ж настане День, повстане вовкулака в тілах нащадків!

Онуфрій навіть не озирнувся, споглядав течію ріки. Вікарій не вщухав:

– Коли прийде чужинський звір на землю вільну і правити буде покору, то воїни, котрі не згодні похилитись, повинні вмерти!

Онуфрій огризнувся:

– Навіщо жертва? Не дала б Матір їм життя, якби хотіла смерті.

– ...Щоб їхню кров брехня та страх не заразили. Два шляхи тільки – жити як черв'як, програму генів отруївши, або ж передавати непокору в дітях, жалкуючи за страченим життям своїх братів...

Онуфрій відповів, лихо мозолячи очима Вікарія:

– А якби я знищив ті родини, то сила була б з нами? Коловороту повторень не уникнути! Нащо винуватиш мене в слабкості, якщо сам відаєш ритмічні коливання?

Вікарій все ще спокійний:

– Ми могли вберегти мільйони душ, продовжити служіння нашим духам та залишатися господарями вдома. Тоді б нам випала посуха чи дощі з вітрами.

Онуфрій стишився, підійшов до Вікарія впритул та вже благав:

– Ти не захистиш їх від чужинської навали?

– Пізно. Почався новий цикл. Я допоможу вірним вмерти гідно, такими ж потім і народяться.

– А я врятую, кого зможу. Переселю їх в далекі краї.

Аж тепер Вікарій вийшов з рівноваги. Він тріпав Онуфрія за плече, допомагаючи своїй правді достукатися:

– Цього не смій, слабкими стануть потім і ненависть в серцях роститимуть за те, що відірвали їх від матері-землі...

Голограма блимала та почала показ нового спогаду.

Ратники з хрестами на одежі вирізали родини русинів, які противились чужинським настановам. Серед катів були і свої зрадники, та не в меншій кількості. Ріки обагрені кров'ю, сморід попелищ замість запаху жита, плач дітей та ридання жінок за своїми годувальниками. Багато матерів схиляли голову в поверхневій покорі насильникам заради збереження життя своїх діток. Їм треба вижити та зберегти своє зерно. Тоді ж вісім волхвів віддали себе саме жінкам для збереження сили в крові. В них жила тепер таїна, що буде спати до потрібного правнукам часу.

Багато люду ховались в лісах, біженці поповнювали ті ряди безперестанку. У найбільшому таборі втікачів нізвідкіля повстав Онуфрій. Він огородив людей маною, через яку для переслідувачів вони стали непомітними та скликав їх стати поряд один біля одного... За тим магічним чином змінив простір, зробивши у ньому прохід через ефірний портал. Він попередив своїх земляків:

– Це перехід на безпечні землі. На тому боці з часом Ви переродитесь у інший рід. Хто згідний почати нове життя, ворота відкриті.

Біженці перешли та зникли. Половина родин відмовились, взяли обладунки та пішли подальше в хащі.

...Онуфрій якраз знайшов третє збіговисько, коли на його шляху опинився Вікарій та злісно крикнув, чого ніколи з ним не бувало:

– Що ти твориш, бовдуре! Ти сієш ворогів нашим краянам по всіх навколишніх землях! Вони лютою ненавистю будуть згадувати своїх заражених братів, а потім і край, з якого їх було вигнано. Наступні покоління не будуть знати причини, а одвічна неприязнь буде зростати в об'ємах, допоки через тисячоліття не виллється новими жертвами наших людей!!!

Вікарій лютував, Онуфрій далі вважав, що можна буде знайти гідний вихід в майбутньому, а поки треба рятувати живих. Їхні протиріччя не мали виходу, окрім як вилитись в двобої. Вони стояли серед рідних дубів, осик та сосен, і двом волхвам було дуже жаль свою землю. Вона могла постраждати, будучи свідком битви вогнем. Дереву не витримають вибухів від стику енергій, загинуть. Річка змінить течію, перед тим затопивши в стихійній запруді розкішні лани... Косулі, лисиці, птахи та вся дрібota не переживуть тих частот...

Думки Вікарія та Онуфрія були однакові як дві краплі води, плили в одному темпі. Їхня сила була рівною, і лють дублювалась потужністю... Вони

побачили себе ж очима супротивника. Це викликало у волхвів здогад, який змусив стиснутись живому серцю та зупинити рух крові по жилах...

Далі картина голограми перетворилась на ризик, тобто, була стерта.

Волхви при перегляді своєї колишньої зустрічі, тільки-но зрозуміли, що не пам'ятають цього і пильно подивились один на одного. Онуфрій прикрив очі та побачив рідний край неушкодженим від наслідків протистояння, яке б могло рівнятися ядерному вибухові. Це або похибка, або варіант минулого, що закінчив свою гілку існування та поділився на нові гілки майбутнього. Тому події конфлікту волхвів стерті навіть з їхньої спільної пам'яті. Вони знову мислили в такт і усвідомлювали це.

Вікарій пригадував подальші зустрічі з Онуфрієм у спокійних інтонаціях без натяків на похибки. Вони далі охороняли народне зерно, але приховано, подалі від очей людських. Зовнішні правила стали іншими, та їхні функції від цього не змінились, бо волхви не належали видимому світові, а були виконавцями завдань космічного масштабу, подекуди самі не розуміючи, чому хочуть зробити саме так, а не сяк.

Дана хоч і знала, що основні рішення залежать від вибору людської суті, але не втрималась та звернулась до волхвів з докорами :

— Знаєте, діти Землі, мені набридли ваші суперечки. Якщо ви не можете порозумітись, то що говорити про сплячих? Вони лиш вторять вам, вишукуючи єдину правду, якої не існує. Ви мусите навчитись домовлятись та знаходити компроміс, так зможете дійти до золотої середини.

Григорій прокинувся від шоку і підбіг до Вікарія, благаючи про допомогу:

— Великий волхве, ти ж станеш з Онуфрієм на захист роду антів? Моя мама звідтіля... Ви ж можете змінити обставини... Ще є місяць до нападу.

Берегиня не без співчуття обійняла Григорія, він заспокоївся, а вона намагалась пояснити основний принцип людських бід:

— В антів нема сильного війська. Вони живуть на родючих землях, мають їжу та багатства, на які зазіхають татари. Шкода, але закономірність повториться.

Вікарій: — Анти не зникнуть, а тільки розпорошаться, сховавшись між русинами, галичанами, литовцями та іншими родами. А з їхнього розбитого

серця народяться воїни, не маючі рівні у світі. Так, знову народиться гордість, і сила вовків переродиться в крові нащадків.

Онуфрій зовні був спокійний, але впирався на своєму:

– Якщо український рід знищать, то інформація про їхню загибель буде жити в енергетиці назви роду та спонукатиме повторення реалій...

Вікарій: – То назвемо всі споріднені роди єдиним йменням – русини.

Онуфрій злився: – Через чотири століття русинам прив'яжуть спустошену назву загиблого роду!

Вікарій: – Вони відродять свою силу заради здачі за кривду і стануть найсильнішими після тієї жертви!

Онуфрій : – Зараз треба врятувати рід, потім шукати інший вихід!

Онуфрій та Вікарій знову наготові до битви протиріч. В їхніх відносинах також починалось повторення(!!!).

Навколо волхвів вимальовувалася енергетична спіраль з хвилеподібних ліній, які світилися в поєднанні двох спарених кольорів – білого та чорного.

Час зупинив течію. Григорій, Кирило, Онуфрій та Вікарій завмерли.

Енергетичне сяйво навколо волхвів блимало... Згодом перетворилося на промені та злилися в єдину кулю.

З кулі світла вимальовався статний чоловік та вклонився живим духам стихій. Він посміхнувся, розвівши руки в боки та привітався:

– А ось і я в прямому контакті з вами, браття!

Простір навколо зник.

Боги стихій з новим учасником перебували на Сьомому небі, – у безмежності блідо салатого світла, яке подекуди переливалося веселковими відтінками.

Велес заговорив першим : – Я попереджав, Світовиде , що ти не зможеш керувати людською волею, навіть розполовинивши в них свій чистий дух.

Світовид погодився та почухав потилицю.

– Я не передбачив таких протиріч при однакових цілях своїх підопічних.

Велес розсміявся : – Тепер борися сам із собою!

– Вони мене не чують, бо часто втрачають рівновагу. Людські емоції – найважча перепона.

Світовид нахмурився і з неабиякою претензією в тоні звернувся до Велеса:

– Нащо ти дозволив їм побачити минуле розгалуження? Адже я переписав сторінку. Ще й без їхньої згоди перемістив їх на інше поле битви.

Велес: – Це твої забавки і порушення правил. Сам і виправляй, а я приховувати не буду.

Берегиня робила маніпуляції рукою. Біля неї з'явився м'який диван. Вона при підняла довге бузкове плаття та із задоволенням сіла.

Підійшла Дана та також почала чарувати. Вималювався столик з шістьма чашками запашного чаю. Ще один помах руки явив навколо присутніх гірське плато. Внизу шумів невеликий водоспад. До горизонту тягнулися просторі лани з миловидними лісовими смугами...

Дана сіла поруч Берєгині та подала їй чай.

– З нового медоносу Григорія та кількох моїх добавок.

Берегиня про дегустувала новий смак та кивнула від задоволення:

– Люблю перебувати в людській подобі. Можна використовувати руки.

Дана: – Угу... І бути такими чарівними.

Берегиня схаменулася та пригадала, що вони тут заради проблем Світовида і видала свою думку:

– Земне тіло з енергією неба як смертельна зброя. Я завше переживала за їхні ходячі бомби. Треба було взагалі розщепити їхній потенціал.

Світовид: – Я так і зробив. Ще після першого двобою створив дублерів, і пустив по другій гілці існування. В них тепер вдвічі менше сил.

Дана: – А в тому світі вони також разом?

Світовид: – Я розкидав їх по чужих землях і вони втратили початкову здатність розпоряджатись енергіями. Хіба можуть переходити через портал з декількома супутниками.

Біля співрозмовників блимнув спалах та явилася Лада:

– Вітаю, небесна родинно. Як життя земне, Світовиде?

Світовид: – Ти стурбована? Земляни щось не так зробили для космосу?

– Оранта згасає.

Сварог: – Та молода зоря, яку ми плекали для обміну з ментальною енергією землян?

– Саме та. Вона віддає вдвічі більше зарядів, ніж повертають люди. Її дихання сповільнюється. Якщо згасне, поглинеться темною матерією, відтак, створиться новий запис програми смерті.

Сварог почав ходити по колу та невдоволено гудіти:

– Недобрий знак. Ми втратимо імпульс розширення, що приведе до народження нової чорної діри. А вона може поглинути інші світила та планети.

Світовид також побачив проблему вищого рівня та перейнявся нею:

– Чим ми можемо допомогти?

– Збільшити людське бажання мислити! Заженіть їх в нестерпні умови, щоби вони думали та шукали виходи. Оранта відживе та буде світити ясніше.

Дана: – А може зробити їх щасливими і вони матимуть час навчатися?

Лада тріпнула рукою в бік Дани та Берегині :

– Аякже! Будуть сидіти та пити чай в бездумній насолоді...

Берегиня мало не вдавилась чаєм так, що відкашлювалась кілька разів. Лада задоволено всміхнулася своєму чорному гуморові з невидимою кулькою, яку пустила в сестер.

Велес також не розумів, чому їхній попередній план не спрацював:

– Ми в живили ген відання сотій частині людства. Вони мали розвинути спільне ментальне поле та запустити ланцюгову реакцію...

Світовид: – На жаль, їхні потуги мали наслідок тільки для двох відсотків добровольців. Інших треба змушувати мислити насильницьким шляхом... Може нові хвороби винайти... Ти як скажеш, Дано?

Дана знизилла плечима, показуючи, що участі в цьому брати не хоче:

– Люди самі їх винайдуть. Запрограмуйте відображення нещирості на стан фізичного тіла та й годі. Нехай тоді думають. Оранта зарядиться з лишком.

Берегиня піднялась та розхвилювалася:

– Агов, браття. Ви натякаєте, що в мені треба збільшити різновиди насильства, щоби мої діти шукали шляхи звільнення?

Всі замовкли. Лада підійшла до столика, взяла чай, сіла на місце Берєгині та подивилась на водоспад:

– Хто піднявся, той тепер хвилюється та шукає вихід...

Берегиня: – Я цього не дозволю. Мені важко очищати слід від людських страждань та помсти. Вони втратили розуміння чистого захисту, – здачі спокійного серця з честю та гідністю воїна...

Сварог, Велес та Світовид також приєдналися до чайної церемонії. Світовид озирнувся та матеріалізував чоловічий диван – дерев'яну лавку зі спинкою без всяких м'яких подушок.

Всі сиділи мовчки в роздумах.

Берегиня, трохи насуплена, ходила туди-сюди. Для перерви спитала в Лади:

– Де Див?

Лада: – Лагодить орбіту Урану. Ядро загиблої планети приблизилось і згурдило магнітне поле системи.

Сварог: – А повернути її ніяк?

Лада: – Тепер там Меркурій. В нас нема енергій на нову перебудову.

Почулось відлуння ніжного жіночого тембру Матері Світлони:

– Діти мої, ви відхиляєтесь від теми зустрічі. Тільки пам'ятайте, що земні діти, як і ви – моя душа.

Світовид: – Мамо, де ти? Явись!

Світлона відповіла з ноткою гумору: – Економлю енергію... Я навколо вас, навіщо фокуси?

Сварог також благав: – Хоч пташкою явись, як минулого разу!

Блимання сяючої кулі завершилася появою білого дракона жіночої статі, чешуйка котрого виблискувала ледь помітними веселковими переливами. Світлона задоволено розправила крила.

Небесні діти відчували насолоду від споглядання її живої видимості.

Світлона щось пригадувала із закритими очима:

– Люблю літати в цьому образі. Колись дітей підносила до хмар...

Велес: – Світлоно, допоможи порадою. Чи можна втрутитись у течію земних подій та відмінити смертельну загрозу для одного роду?

У відповідь лунав лагідний голос:

– Право творити реальність на Землі належить людям. Я зберігаю в собі усі людські ідеї та знання. Вони поповнюють моє інформаційне поле щомиті. З'єднайтесь в єдину свідомість з усіх земних тіл, в яких я розпорошена, знайдете вихід. Боротьба за себе народжується в людському серці, то ж розбудіть його.

Велес: – Ти ніколи не даєш прямої відповіді. Як на рахунок посилення людських випробувань задля розвитку мислення?

Світлона: – Оберегайте їх новими контр-методами.

Велес лише розвів руками та хлопнув ними об себе, знову не отримавши чітких настанов.

Світлона в образі дракона розтанула.

Велес: – Я так розумію, що кінцеве рішення все рівно за волхвами. Тоді обговорення земних подій себе вичерпало.

Берегиня повернула свою улюблену ноту жартівливості:

– Світовиде, чом ти не вгамував свою цікавість при розмові з Мамою?

Світовид обвів присутніх винуватим поглядом та пробурмотів:

– Не хотів при вас.

Лада: – Тисячний раз нам не звикати.

Світовид втішився і вперся очима в горизонт:

– Мамо, що було до того, як ти з'явилась?

Відлуння проспівало голосом Світлони:

– Велика Матір.

Світовид : – А до Великої Матері?

– Праматір Гіперіона.

Світовид: – А до Гіперіони? На початку без кінцевого розростання?

Після невеличкої паузи пролунала відповідь: – Це не був початок, а продовження.

Світовид: – А як стався початок продовження? Звідки взялася найперша клітина Свідомості?

– Інформація записана з тієї миті, коли темна матерія народила першу клітину світлої, в якій билось серце свідомості. До того даних нема.

Світовид потряс вверх-вниз руками, показуючи, що йому бракує чіткої відповідей.

Велес: – Світовиде, досить. Треба повертатися. В мене ідея: розділи буття людське ще на дві гілки. Вироблених людьми енергій буде більше.

Дана: – Заодно волхви з людськими емоціями ослабнуть вдвічі і не будуть загрозою для Берегині. Можеш в одному варіанті оживити події по плану Вікарія, а в другому здійснити задум Онуфрія. Далі нехай тече хаотично.

Лада: – Не погано, Дано. Саме двійна порція людських енергій від пошуків виходу з глухого кута зможе дати Оранті шанс.

Велес: – Я породжу з антів, які врятуються, відунів-воїнів. Вони перевиконають план...

Лада приблизилась до Світовида та обійняла: – Сумую за тобою. Все, лети! Тільки не керуйся емоціями в людських тілах! Я бачила, як ти любиш співчувати. Треба було заселити тебе в жінку.

Світтовид: – Я й в них оселився.

Лада: – Щасти тобі, гм..., сестро!

Події перенеслися до місця капища. Світовид парив над багаттям всередині сяючого яйця і поступово ділився на дві частки. Трохи зупинився в

роздумах і продовжив процес поділу. Далі швидкість роздроблення збільшилась і сяйво змінило форму на тисячі маленьких світлячків.

Світ почав роздвоєння. Однакові зображення розтікались в протилежні сторони поки не блимнуло світло та картина знову не стала однорідною. Світовид вибухнув, як салют. Чотири заряди втілились у Вікарія, Онуфрія, Гриця та Кирила, а тисячі інших полетіли на всі чотири боки в пошуку достойного пристанища.

Біля капища стояв Онуфрій з Кирилом і Грицем та заворожено дивились на багаття, яке догорало.

Волхв вперше відчув, як втомився за тисячу земних літ. Прийшов час переродження. Саме зараз він зрозумів, що ніколи не був собою та не жив земним життям, що викликало в ньому цілу гаму почуттів – від жалю до болю. Але тепер він знав відповідь – коли буде своєю часткою в Грицеві, то насолоджуватиметься кожною безцінною хвилиною на землі. Він буде дякувати за сльози та сміх, за прикрість та перемогу, тільки ніколи не стане на коліна. Лишень це мало значення для Всесвіту...

Онуфрія більше не було. Він зник, залишивши після себе хмарину світла, яка оповила Григорія та подарувала юнакові додаткову силу та всі знання.

Тепер і Кирило знав всі дідові таємниці та відчував, що має підтримувати сина. Ще більше його турбували Грицеві сльози. Як він міг колись дратуватись, коли малий був оповитий неземною радістю? Зараз серце Григорія страждало за всіх. А Кирило розумів, яким він сам був щасливим ще годину тому, до Обряду.

Гриць сидів на колоді з ватними ногами, які не хотіли стояти. Груді все ще стискалися від болю, якого він раніше не усвідомлював. І все навколо ніби потемнішало.

... Допоки на руку не сів метелик, котрого Григорій недавно відновив після необачного чобота Онуфрія. Той дрібосик махав кольоровими крильцями і Григорій відчув тепло любові, яке здіймалось у велику хвилю вдячності за радість буття. Молодим волхвом заволодів спокій. Він знав, що половина його не була ним, але другу частинку не віддасть нікому. Нізащо! Він буде ЖИТИ та більше не стане змінювати світ.

Дубль 2)

Літо кінця п'ятнадцятого століття...

Невелика галявина в оточенні таємничих кедрів. Недавно лютувала гроза, і метрів за п'ятдесят було чути, як реве потік сибірської річки... Саме з того боку прямували до відкритої арени три чоловіки різного віку.

Їх очолював літній старець Онуфрій з жорстоким поглядом... Рука опиралась на традиційний посох, верхівку якого прикрашала голова ведмедя.

За ним долілиць поспішав п'ятдесятилітній Кирило. Він був неначе раб, котрий несе мішок і не має жодної думки в голові, яку приходилось ховати від пекучої машкари під залощеною накидкою.

Завершував тріаду зверхній молодик, який періодично підганяв батька, коли той хотів перепочити... До мага та юнака мошкара не підлітала...

Колись Онуфрій перенісся сюди, врятувавши своїх земляків від наглої смерті та створив свою русинську резервацію на чужій землі... Тепер він лютою ненавистю згадував зрадників рідних традицій і бажав знищити той край.

Григорій: – Онуфрію, навіщо тобі Обряд?

Онуфрій: – Та земля забрала мою колишню силу. Накажу духам відновити її.

Григорій: – А якщо відмовлять?

Онуфрій: – Скажу їм, що зроблю заклання, щоби додати сили татарським крукам в бою з родом антів-українців з далекого краю...

Посеред галявини лякала очі випалена земля, на якій лежав кам'яний валун. Він пам'ятав немало поганських звернень до чистих духів, які здебільшого мовчали у відповідь...

Видіння минулого зникли. Я все ще дивилась на карпатський потічок. Він звично пробігав біля моєї домівки та журчав тихою піснею. Думати не хотілось, як і моїм дублеркам. Ми всі мовчали.

Десь аж під вечір, коли я відчула тремтіння всередині, то зрозуміла, що тієї теми не уникнути. Згодом, почула голос не без долі сарказму:

– А ти думала, що була мавкою, котра вибіжить з лісу у вишиванці та почне всіх закидати волошками? Я ж просив не ворухити старого! Не даремно пам'ять стерта.

Я: – Чого саме ти боявся?

Голос: – Не хотів згадувати, як мене роздирали навпіл в земному тілі. Це боляче...

Я : – То чому ти мене не спинив?

Голос : – Бо я не владний над твоїми снами і нестримною впертістю, яка супроводжує твою цікавість.

Я : – Досить, не тремти, я більше не піду так далеко...

Голос: – Як думаєш, чому я хвилююсь?

Я: – Бо можеш передбачати майбутнє...

Паралелі (1 ч.) 2019 р.